

"1 Nisan Operasyonu" İddianamesi Hazır:

İstem:
64 sanığın
yüzlerce yıl
F tiplerinde
yatırılması!

Hukukçular
cevap
arıyor:

- ? Polis fezlekesi nasıl iddianame haline gelir?
- ? Sahte belgeler nasıl kanıt diye sunulur?
- ? "Kaldi dedi ki..." diye bir dava açılır mı?

Ve 1
Nisan'daki
soru hala
gündemde:

TÜRKİYE'DE HUKUK YOK MU?

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 115 / Tarih: 11 Temmuz 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Tecrite
Karşı
Direnişte
45. Ay

Başbakan'dan Meslek Liselilerin Ailelerine:

"Aileler sahip çıksaydı,
tekrar yasayı çıkarabilirdik...
Ama bunun bedeli var. Biz
hükümet olarak bu bedeli
ödemeye hazır değiliz. Siz
ödemeye hazır mısınız?.."

TAYAD'lı
Ailelerden
Başbakan'a:

"Biz çocuklarımıza
sahip çıkıyoruz. Bedel
ödemeye de hazırız.
Tecriti Kaldırın!"

Ayakları düzenin içinde olanlar bedel ödeyemez;

İnançları için sadece devrimciler bedel öder...

"Biz hükümet olarak bu bedeli ödemeye hazır değiliz. Çünkü daha önce ödenen bedeller var." diyor Tayyip Erdoğan.

Daha önce ödenen bedeli biliyoruz; Refahiyol Hükümeti **koltuğundan** edildi. Ödeyemedikleri, ödeyemeyeceklerini söyledikleri bedel işte bu: koltuk!

Koltuklar, çıkarlar, statükolar, ayak bağıdır insanlara. Sadece ayaklarını mı bağlar; hayır! Koltuk, çıkar, statüko, vicdanlarını, beyinlerini bağlar insanın. Kör, sağır, dilsiz yapar.

O bedelleri ödememek için, unutulur verdikleri sözleri, vazgeçerler içtikleri andlardan, görmez olurlar zulmü...

Düzene koltuklarından, çıkarlarından, midelerinden, rahat yaşam statükolarından bağlı olanlar, işte bu yüzden, **hiç bir inancın savunucusu olamazlar** sonuna kadar. Hiç bir hedeflerine, oraya ulaşmaya kadar yürüyemezler.

Çünkü inançlarını, düşüncelerini sonuna kadar savunmak, bedel ödemeyi gerektirir bu düzende. Halktan, emekten, özgürlükten, adaletten yana bir hedefi olanlar, o hedefe ulaşmaya kadar belaların bin türlüyle karşı karşıya gelirler.

İşte o anlarda, işte o kritik dönemlerde, ayakları düzende olanlar, atılması gereken adımı atamazlar.

Bin bir türlü teori, binlerce gerekçe uydururlar neden o adımı atmadıklarına dair; oysa gerekçe tektir; düzen içindeki koltuklarından, çıkarlarından, statükolarından vazgeçememişlerdir.

İster burjuva politikacılar olsun, ister maskeli solcular, ister düzen içi islamcılar, ister statüko ya yerleşmiş aydınlar olsun; iş gelip düzen içindeki statükolarına dayandığında, inançlar, idealler, düşünceler bir yana konulur...

İşte devrimciler bu noktada farklıdır. Çünkü onların bu düzenden bir beklentisi yoktur. Geleceklerini bu düzen içinde aramazlar.

"Düzen bağlarını koparmak" deyimi, yalnız devrimcilerin literatüründe vardır. Devrimciler dışındaki tüm siyasi güçler, yani kapitalizmin karşısında sosyalizmi, emperyalizm karşısında bağımsızlığı savunmayan tüm güçler, bir ayakları bu düzende yaşarlar, neyi savunuyor görünürlerse görünsünler, bu düzenden vazgeçemezler. (Bugün kendilerini inançları için feda eden islamcılar da vardır, ama islamcılık bir siyasi çizgi olarak, kapitalizmle uzlaşmaya yine de her zaman açıktır.)

Ya bu düzende sahip olduğun herşeyden vazgeçeceksin, ya da düşüncelerinden vazgeçeceksin dayatması, onların cephesinde düşüncelerinden vazgeçmekle sonuçlanır.

Emperyalist, faşist düzenler karşısında özgürlükleri savunmak, zorlu bir iştir. Her babayiğdin harcı değildir. Zulümle gelir düzen insanın üstüne, baskıyla, cezayla, rüşvetle, tehditle, şantajla gelir...

Zordur bir inancın, düşüncenin savaşıncısı olmak.

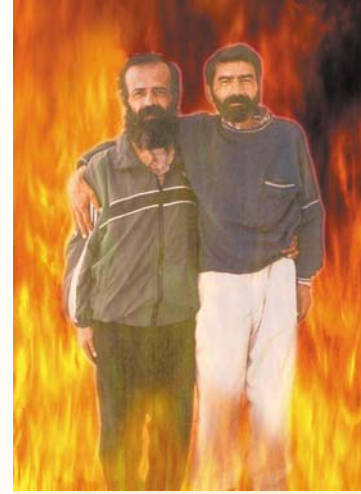
Bunun içindir ki, düşünce özgürlüğünü herkes savunabilir, ama o özgürlük için sadece devrimciler savaşır, sadece devrimciler bedel ödeyebilir.

Bilir devrimciler bu mücadeleden büyük bedeller ödemek gerektirdiğini; bunu bilerek girmişlerdir kavgaya;

"Düşmesin bizimle yola:
evinde ağlayanların
göz yaşlarını
boynunda ağır bir
zincir
gibi taşıyanlar!"

Biraksın peşimizi
kendi yüreğinin
kabuğunda yaşayanlar!"
dizeleri işte bu yüzden yalnız devrimciler tarafından söylenir.

Biz düzenin tüm nimetlerini tepip ortaklaşa bir yaşam kurmak için boynunu darağacına uzatan Bedreddinlerin soyundan geliyoruz...

ten kollarıyla Anadolu'yu saran kahramanların son sözleridir. Ve dünyanın neresinde olursa olsun, aynı şeyin ifadesidir; FEDA'nın.

Zindanın ortasında iki devrimciydi onlar. Halklarının yüzü, vatanlarının onuruydular. Emperyalizmin umutları teslim alma saldırısına karşı hayatlarını ortaya koydular, ölüm orucuna girdiler.

Biri Antep'liydi. "Antep sıcak yer, Antepliler silahşör olur" der Nazım usta dizelerinde. Antepliği Bekir, kavganın sıcak, yiğidin bol olduğu memleketten.

Öyküler dinleyerek büyüdü. Yaşanmış direniş öyküleri, 1920'lerin Antep'inde işgalci Fransızlara karşı vatanı, namusu savunmanın öyküsünü, 6 bin atlıyla köprüde ser verip geçit vermeyen Şahin Bey'i dinledi. Daha çocuk yaşında Fransızlar'ın kurşunuyla vurulan Şehit Kamil'i, isimsiz ve resimsiz canlarını toprağa gömüp direnmenin onurunu yarınları bırakan kadınların, çocukların, nice kahramanların öykülerini dinleyerek büyüdü. Ve Kastamonu'da üniversitedeyken gençceki yüreğini kavgaya sürdü; dinlediği kahramanların yarınları bıraktığı sesi oldu.

Tarihin ak sayfağını yazanların sesi boğulmaz. Boğamadılar Bekir'in sesini. '95 yılında tutsak düştü. Barikatların ardında, özgür vatan bilip mevsisini, başeğmedi zulmün önünde. 19 Aralık direnişimizde Bartın Hapishanesi'ndeydi. Alnına umudun yıldızını kuşandığında ise Sincan hücrelerinde...

Bir hücrede, birlikte daldılar ateşin içine... Alevlerin arasında coşkun akan bir ırmak gibiydiler...

2004'ün Haziran'ında topraktan yayılan sıcak, güneşin kavurucu sıcaklığı değil. Dünyada herkesen hayata dair söyleyeceği bir sözü vardır. Bu Haziran sıcaklığında topraktan yükselen sıcaklık ateş-

*

Sincan'ın hücrelerinde ömrünün 26 yılını kavgaya vermiş bir yiğit vardı; adı Hüseyin'di. Yoldaşlarının abisi, kavganın çınarıydı. Sirtını genişçe yaslayacağı, kaygısız, tasasız kendini ellerine bırakacağı bir çınardı. Çocuk gibi saf ve temizdi yüreği. Yüreğinden geçenleri olduğu gibi dökerdi ortaya. Kendini konuşmaya kaptırmıca köylü şivesi çıkardı ortaya.

Çorum'un yoksul bir köyünde doğmuştu. Zeytin'le 9 yaşında, sinemayla 14 yaşında tanışmıştı. Yoksul insanların zengin gönüllerinden öğrenmişti kardeşliği, dostluğu, paylaşımı. '77 yılında ekmeğini Ankara'da ararken aradığını buldu. Ekmeğin ve adaletin yolu kavgadan geçiyordu. Kavgaya adadı ömrünü.

Doğaldı, Anadolu insanının sevgisini, sıcaklığını, vefasını, bağlılığını taşıdığı kavgaya 26 yılını verdi. "Bu ülkede 20 yaşında herkes devrimci, 30 yaşında eski devrimci olur" diyenlere inat, yaşamıyla kavgada kesintisizliğin adı oldu. Dününü unutmadı, yarını hayal edip bugünü sarıldı kavgaya. Zindanları da, elde silah vurmayı da öğrendi. '95 yılında İstanbul'da ikinci kez tutsak düştü. '96'da alın bandını kuşandı. Her Anı Eylem Olan 69 Gün'ün zaferinin altına 12 kahramanla birlikte attı imzasını. Hücre hücre, gün gün erken büyüdü sev-dası, büyüdüğü büyüttü kavgayı.

Aradan 8 yıl geçti.

Hüseyin, Sincan'ın hücrelerinde Bekirimizle el ele verip Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nde bir kez daha kuşandı alın bandını. Gültekin feda demektir. Alınlarındaki kızılantla bağlanmışlardı Gültekin'in yoluna. Gültekin'in ayak izlerine basa basa yürüyeceklerdi yarına.

Yürüdüler engelleri aşı aşı, coşkunca akan bir ırmak gibiydiler. Günler geceler boyu eriyerek zulmün barikatlarını geçtiler. Bir hücrede, birlikte daldılar ateşin içine... Alevlerin arasında coşkun akan bir ırmak gibiydiler... Kalemın yazmadığı, dilin anlatmadığı bir destan olup gittiler... Topraktan yayılan sıcaklık güneşin sıcaklığı değil, fedanın sıcaklığı, alın onu yüreğinize, taşıyın yarına...

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayınlar Venloersee. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana İnönü Cad. Ömerler Apt. No:5 Kat:5
Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara Gökkuşan Bulvarı 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatoprak Apt. Kat: 4 D: 6
Tel-faks: 0 362 223 87 18

Bursa Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel
Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir Milli-H Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi
Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli Hüsnüyet Caddesi Gökkuşan Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77

Mersin Bahçe Mah. 4604 Sk. Tüccüncü Apt. Kat: 1/6
Samsun: Talimhanesi Cad. Bozuluca İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tarazona Kemerhaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pustular İşhanı Zemin Kat No:4
Tel-faks: 0462 321 14 80

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

AKP'nin işini kolaylaştırmak, ABD'nin işini kolaylaştırmaktır

- 3... *AKP'nin işini kolaylaştırmak,
ABD'nin işini kolaylaştırmaktır*
- 5... *19-22 Aralık, planlanmış bir
katliamdır*
- 6... *Tayyip, koltuk için herşeyi
satan bir ahlaka sahip...*
- 10... *HÖC: Bu iddianameyi savcı
değil, polis yazdı*
- 14... *Emekliyiz haklıyız kazanacağız*
- 16... *Kocaeli Rektörlüğü karar verdi...*
- 18... *Her 2 Temmuz'da öfkemiz
büyüyecek*
- 19... *Beynimiz ve yüreğimizle
direniyoruz*
- 21... *Van Valisi'ne yönelik eylem*
- 23... *Teröre karşı devlet mitingleri*
- 24... *Gerillanın kulağı kesildi*
- 26... *Okmeydanı direnişçileri
anlatıyor*
- 31... *Aydos'ta direniş*
- 33... *Cephe'den Uluç Gürkan'a cevap*
- 35... *Yurtdışından: Halklarımıza,
ülkemize birlikte sahip çıkalım*
- 38... *Tarih, işbirlikçilerin işgalcileri
kurtardığını yazmamıştır*
- 40... *Aşlamayan bir direniş barikatı
12 Temmuz*
- 42... *Bu teori, sol mu, sosyalist mi?*
- 44... *Bir slogan, bir zihniyet: "Gelme
Bush"*
- 45... *Birgün'ün röportaj tarzı*
- 46... *Bekir Baturu ve Hüseyin
Çukurluöz'den tarihe düşülen
notlar*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 49... *NATO karşıtı eylemler ve polis
terörüne tepkiler*
- 50... *Hasan Hüseyin Boyraz*

İkiyüzlülüğü ve yalanı şiar edinmiş bir iktidar karşısında olduğumuz Tayyip Erdoğan'ın meslek liseleriyle ilgili son açıklamalarıyla bir kez daha anlaşıldı. İkiyüzlülüğü ve yalanı şiar edinmiş bir iktidar ve onun ikiyüzlülükte, takiiyede, demogojide ustalaşmış başbakanı. Sorunlarına sahip çıkanları susturan da kendi iktidarındır, halkı sorunlarınıza sahip çıkmıyorsunuz diye suçlayan da! Halkın her kesimine "gerilim çıkarmayın, biz çözüm için varız" diyen de kendileri, sıkıştıklarında ne yapalım talepleriniz için kimsenin karşısına dikilmediniz diye suçlayan da. Halkın hak ve özgürlükler için mücadelesine "ideolojik" diye saldırıran Erdoğan, şimdi ideolojik olun diyor... **Hangisi gerçek AKP**, hangisi Erdoğan'ın gerçek düşüncelerini yansıtıyor diye **düşünmesin kimse**. Öyle "gerçek" bir düşünceleri, her koşulda savunacakları bir inançları, her koşulda sürdürecekleri bir politik karakterleri yoktur. Olmadığını çok çeşitli vesilelerle gösterdiler de zaten. "Biz bedel ödemeye hazır değiliz" diyerek koltuktan asla vazgeçmeyeceklerini söyleyenlerin tutarlı bir politik kişiliğinin olması beklenebilir mi? Takiyyeci, ürkek, kararsız, ve çıkarıcıdır. İktidarda kalmak için herşeyi satan, herşeyi değersizleştiren bir "politika" anlayışına sahiptirler. **Ticarette siyaseti** aynı görmeleri de bunun sonucudur.

AKP, doğal olarak çelişkiler, tutarsızlıklar içindedir: Bir yandan "demokrat" görünmeye, islamcılıktan tümüyle kopmamaya çalışıyor; ama öte yandan uyguladığı politikalar tam bir faşist politika; iç ve dış politikasının ne demokratlıkla, ne müslümanlıkla uzaktan yakından ilgisi yok. Bir yanda müslümanların özel duyarlılığının olduğu Filistin konusunda İsrail'i eleştiren demeçler vereceksin, diğer yandan İsrail'le birlikte ABD'nin Ortadoğu planlarının tetikçiliğini üstleneceksin. Bu kadar çelişkili bir politikayı yürütmek zordur elbette. Bu kadar çok sık ve bu kadar kaba demagojiye başvurması da bu çelişkileri örtmek içindir. **Ekonomide** talan, **uluslararası sorunlarda** ABD tetikçiliği, **hal-ka karşı** ikiyüzlülük; AKP politikalarının özeti budur. AKP kendince ustaca oynuyor; taleplerine, duygularına karşılık vermediği islamcı tabanın kendisinden uzaklaşmaya başladığını hissettiği anda, yeni bir manevrayla "islamcılığını" öne çıkarıyor. Küçük-burjuva demokrat kesimlerin eleştirilerinin yoğunlaştığı her aşamada yeni bir "demokrasi hamlesi"yle gündemi kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Ama neticede hepsi bir oyun. Her manevra ancak biriki kez tekrarlanabilir nite-likte. Üçüncüsünde daha da artan ölçüde teşhir olacağı açıktır. Bunu AKP de görüyor. Bu yüzden de bir yandan bu tür manevralar yaparken, **asıl olarak** halkın muhalefetini mümkün olan en yaygın biçimde pasifize etme politikalarını ısrarla sürdürüyor.

AKP herkesi direnme hakkında vazgeçirmeye çalışıyor. İsteniyor ki, kimse muhalefet etmesin, sesini çıkarmasın, herkes boyun eğsin. F tiplerine karşı direnişin sürmesi ve direnişin dışarıdaki ayağı işte bunun için AKP'yi en fazla rahatsız eden olguların başında gelmektedir. Direnme hakkını kullanmakta kararlılık gösteren kitle örgütlerine, kurumlara yönelik pervasız saldırının kaynağında bu vardır.

AKP'nin bugüne kadar hangi konuda ne yaptığını satır başlarıyla sıralamakta yarar var: **Irak işgalinde işgal ortaklığı**; bir katliamın tartışıldığı yerde futbolcu ağzıyla "sahaya biz de inmeliyiz" diyerek, başından itibaren işgal ortaklığını savundu. Üsleri, yolları, hava sahasını açtı.

Onbinlerce Amerikan askerine topraklarımızı açmak istedi. Daha sonra asker gönderme kararı aldı. AKP'nin ABD karşısındaki politikası **tam teslimiyetçilik**dir. Dini imanı koltuk ve çıkar olanların kabesi doğal olarak ABD olacaktır. Bu "kabe"nin istediği gibi, Irak halkının direnişini de "terörizm" olarak adlandırmış, direnişin bastırılmasını savunmuştur.

Kendi köylüsüne karşı "sizin gözünüzü ancak kara toprak doyurur" diyecek kadar halktan uzaklaşmıştır. Şeker Yasası, Tütün Yasası, Yapay Tatlandırıcı Kotası, Yabancılar Mülk Satışına İzin düzenlemeleriyle köylülerin adeta yaşama hakkı ortadan kaldırılırken, emperyalist tekeller memnun edildi. Memurlar örgütlü bir kesim olarak AKP'nin uyguladığı IMF politikalarına itiraz etmeye çalıştılar. Meydanlarda üzerlerine panzerler sürüldü, soruşturmalar açıldı, sürgünler yapıldı. Ücretleri eriyor. İşçilerin grevleri yasaklandı. Grev hakkını kullanmak isteyenler **provokator** ilan edildi. YÖK'ün, üniversitelerin "demokratikleştirilmesi" tartışmalarının en fazla yapıldığı bir dönemde, gençliğe yönelik cuntadan bu yana en yaygın baskılar yaşandı.

Bu çelişki, AKP'nin genel politikalarının karakterini de gösteriyor. AB'ye uyum çerçevesinde çıkarılan tüm yasalar, "**faşizm AB uyu-mu maskesi**" anlayışıyla çıkarılmıştır. AKP'nin "demokratlığı" bu kadardır. 19 Aralık ve F tipleri katliamının sorumlularından Ali Suat Ertosun'un "devlet üstün hizmet maddesi"yle ödüllendirilmesi, ve F tiplerindeki katliamın tam bir pervasızlıkla sürdürülmesi, bütün bunlar içinde simgesel bir öneme sahiptir. Bu simgesel önem, emperyalizmin "teröre karşı savaş" anlayışına tabi olunarak halka karşı savaşın sürdürüleceğini çok açık biçimde anlatmaktadır. ABD'nin "teröre karşı savaş" politikasını, AKP de kendine klavuz yapmış, tüm muhalif kesimleri yoketmeyi veya sindirmeyi hedeflemektedir.

Aman AB süreci tehlikeye girmesin diye, AKP'ye karşı mücadeleyi yükseltmekten geri duranlar... "Laik" bir iktidardan iyidir diyerek islamcılık adına AKP'yi desteklemeye devam edenler... AKP'nin icazetini almak için radikallikten, millitanlıktan ve devrimcilerden uzak duranlar, bilmelidirler ki, sadece AKP'nin işini kolaylaştırmış olmakla kalmaz, Amerika'nın, Avrupa emperyalizminin Türkiye üzerinden gerçekleştirmek istedikleri emperyalist emellere hizmet ederler.

AKP bu rolü üstlenmekte hiç zorlanmamıştır. Gerici, "anti-komünist" gelenekle yoğrulmuş AKP kadroları, zaman zaman düzen içinde "muhalif" gibi görünseler

de hep emperyalizm ve oligarşinin hizmetinde olmuşlardır. Zihniyet olarak halkın mücadelesine karşıdır. Bunun en açık göstergesi bizzat Tayyip Erdoğan'dır. Türkiye tarihi, **halkı böylesine azarlayan, aşağılayan bir başbakan görmedi.** Burdur Cumhuriyet Meydanı'nda "*Pancar kotası ne olacak?*" yazılı bir dövizi kaldıran köylüye "*ben burada medeniyet diyorum, sen pancar diyorsun*" diyerek, "*iş istiyoruz*" diyene, "*bir de yemeğinizi de ağzınıza verelim*" verdiği karşılık, onun zihniyetini ortaya koyuyor. Erdoğan padişah, yanındakiler vezirleri, halk da tebası... Herkesin "*velinimetimiz, efendimiz*" diye önünde baş eğmesini istiyor. Ondan hesap sormak, ona eleştiri yöneltmek, hatta soru sormak, hangi kulun haddine? Halk dediğin, dur denilen yerde durmalı, sırtına vurunca lokmasını vermeli. Oğullarını, kızlarını tam bir saltanat havasında evlendiriyor. Düğün davetiyelerini Ürdün'e kadar devletin uçağını kullanarak götürüyor. Bakanlar, oğullarına, yakınlarına alenen ihaleler veriyor, Başbakan alenen şirketler çalıştırıp, yetkisini de kullanarak onlara ayrıcalıklar tanıyor ve basın eskaza bunları sorduğunda **yüzleri kızarmadan** pişkin cevaplar veriyorlar. **İşbirlikçilik, hukuksuzluk, yolsuzluk, zulüm arttıkça, burjuva politikacılığının da seviyesi düşer.** Yalanlar, demagojiler kabalaşır. Halka tepeden bakan burjuva politikacı bunu gizleyemez hale gelir. Tayyip Erdoğan şahsında görülen işte budur.

Kısacası, bu tablonun gösterdiği şudur; karşı-mızda zaman zaman yalana, demagojiye başvuran değil, en başta vurguladığımız gibi **İkiyüzlülüğü ve yalanı şiar edinmiş bir iktidar** var. Bunu tesbit etmek, hak ve özgürlüklerden, bağımsızlıktan, demokrasiden yana güçlerin demagojilerin karşısına daha uzlaşmaz bir mücadeleyle çıkmasını gerektirir.

Aman AB süreci tehlikeye girmesin diye, AKP'ye karşı mücadeleyi yükseltmekten geri duranlar... "Laik" bir iktidardan iyidir diyerek islamcılık adına AKP'yi desteklemeye devam edenler... Amerika'yı eleştirip AKP'yi eleştirmekten geri duranlar... İktidarın demagojilerini küçümseyip "herşey yolunda" havasına kapılanlar... AKP'nin icazetini almak için radikallikten, millitanlıktan ve devrimcilerden uzak duranlar, **bilmelidirler ki,** sadece AKP'nin işini kolaylaştırmış olmakla kalmaz, Amerika'nın, Avrupa emperyalizminin Türkiye üzerinden gerçekleştirmek istedikleri emperyalist emellere hizmet ederler.

19-22 Aralık, Planlanmış bir Katliamdır

Kimse Bu Gerçeği Gizleyemeyecek, Reddedemeyecek!

İstanbul 6. İdare Mahkemesi, 19-22 Aralık katliamı sırasında Ümraniye E Tipi Hapishanesi'nde katledilen DHKP-C'li tutsaklardan biri olan Alp Ata Akçayöz'ün ailesine, İçişleri ve Adalet Bakanlıkları tarafından 53 milyar lira tazminat ödenmesini hükmetti.

Alp Ata Akçayöz, 22 Aralık'ta Ümraniye direnişi fiilen sona erip tutsaklar dışarı çıktıkları sırada, kurşunlanarak katledilmişti.

Alp Ata'nın ailesinin 2001 Ekim'inde açtıkları davanın sonucunda mahkeme tarafından

"Akçayöz'ün operasyon sırasında silahla mukavemet ettiği konusunda somut bir delil olmaması nedeniyle ölümün meşruiyet sınırları dışında gerçekleştiği... idarenin 'yaşam hakkı'nın korunmasında pozitif yükümlülükleri olduğu ve bu yükümlülüğü yerine getirmediği... ve davalı bakanlıkların 'hizmet kusuru' bulunduğu... nedeniyle olayın maddi ve manevi tazmin gerektirdiği" kararı verildi.

Hatırlanacağı gibi daha önce de İstanbul 2. İdare Mahkemesi, Bayrampaşa Hapishanesi'nde katledilen Murat Ördekçi'nin ailesine benzer gerekçelerle tazminat ödenmesine karar vermişti.

Mahkeme kararı, herşeyin iktidarın değil, tutsakların anlattığı gibi gerçekleştiğinin kanıtıdır!

19-22 Aralık katliamı, iktidarın ve burjuva medyanın pervasızca gizlediği bir katliamdı.

O kadar ki bu katliam saldırısının adı "haya-da dönüş" konulmuştu. Ölüm orucundaki tutsaklar **"kurtarılyordu"**... Burjuva medya, ölümleri gizlemek bir yana, ölümleri *"kendi arkadaşlarını yakıyor, birbirlerini kurşuna dizdiler"* diye çarpıtarak gazetecilik tarihinin en utanç verici gazeteciliğini yaptı.

İktidar ve burjuva medya, ölümleri meşru gösterebilmek için aynı ağızdan tutsakların kaleşnikoflarından, bombalarından sözettiler.

Bir yerden gizlenen gerçek, bir başka yerden patlıyor. Katledilen tutsakların ailelerinin başvurusu üzerine verilen mahkeme kararları da bunun bir örneğidir.

Mahkeme kararı, tüm katliam destekçilerinin mahkumiyet kararıdır

Alp Ata Akçayöz'ün ailesine tazminat ödenmesi haberini veren 5 Temmuz tarihli Milliyet Gazetesi, katliam operasyonunun "hayata dönüş" diye adlandırılmasına atfen, tazminat haberine de **"HAYATA DÖNÜŞ' MAHKÛM OLDU"** başlığını kullandı. Yazıya iç sayfalarda ise **"ADALET'E DÖNÜŞ"** başlığı konulmuştu.

Peki gerçekten dönüldü mü, dönülüyor mu adalete? Gerçekten "Hayata Dönüş" mahkum oldu mu?

Halk nezdinde, dürüst, namuslu her insan nezdinde o mahkumiyet kararı çoktan verilmişti. Ama dava henüz bitmedi.

Eğer ortada bir "katliam" varsa, **KATİLLER** de vardır. **KATİLLERİN SUÇ ORTAKLARI** vardır. Henüz onları yargılayacak bir hakim çıkmadı bu ülkede. Belki de çıkmayacak. Ama yargı sürecektir. Sami Türk'ler de, katliamın medyadaki savunucuları, Ertuğrul Özkökler, Uğur Dündarlar, Emin Çölaşanlar da sorumlu Alp Ata Akçayözlerin katledilmesinden. Onlar da yargılanacak tarih önünde.

Burjuva medyada özeleştiriyeye çağrı

Hatırlanacak olursa, Bayrampaşa Hapishanesi katliamının boyutları açığa çıktığında da kimi gazeteler **"Gerçeğe Dönüş"** gibi başlıklar atmışlardı. Bu defa da "Adalete dönüş" dediler.

Ama buna rağmen, bir özeleştiriyeye yapmadılar. Buna rağmen, oligarşinin **F tipleri konusundaki sansürünü** kabul etmeyen bir yayın politikası izlediler. Tersine, bu defa gerçeği açıkça bile bile, okurlarına da duyurmuş olarak **sansürü uygulamaya** devam ettiler.

Cumhuriyet'ten Oral Çalışlar, son mahkeme kararı üzerine **"Ciddi bir özeleştiriyeye yapmanın zamanı gelmedi mi?"** diye yazarken, Yeni Şafak'ta Kürşat Bumin, 19-22 Aralık gazetelerinin manşetlerini hatırlatarak konuyu daha geniş ele aldığı yazısına şu başlığı koymuştu:

"Hayata Dönüş'te ölen gazetecilik"

Evet, burjuva medyanın hali pür melalinin özlü bir özeti idi bu başlık.

Oral Çalışlar'ın ve Kürşat Bumin'in "özeleştiriyeye" çağrısı cevap bulacak mı göreceğiz. Sansürü uygulayarak, 19 Aralık'ta başlayan katliamın bugün hala sürdürülmesine ortak olarak 19 Aralık'ta, "Hayata Dönüş'te "ölen" gazeteciliği kimse diriltemez.

Tayyip, koltuk için herşeyi satan bir ahlaka sahip olduklarını itiraf etti

Başbakan Tayyip Erdoğan 3 Temmuz'da Birlik Vakfı tarafından düzenlenen bir toplantıda yaptığı konuşmada, Meslek Liseleriyle ilgili yasa ikinci defa TBMM gündemine almamaları konusunda eleştirilince, "Bu liselerde yavrularını okutanlar, çocuklarının durumuna sahip çıkmamışlardır. Bunun karşısına dikilenlere toplum gereken cevabı vermemiştir. O zaman size şunu hatırlatmak isterim, biz bunun (YÖK Yasası) ikincisini de yaparız, yapardık. Ama bunun bedelini ödemeye siz hazır mısınız? Hükümet olarak bu bedeli ödemeye hazır değiliz." dedi.

Çıkarıcılığın, halka karşı uygulanan takiyyenin, koltuk düşkünlüğünün, kendi suçunu halka yüklemenin en açık itirafları bunlar. Aynı zamanda, böyle bir zihniyetin hiçbir inanca sahip olamayacağı, koltuğu bir yana bırakıp, inancı için bedel ödemeyeceği de açıktır.

İslamcı basının yazarları günlerdir, "aslında Erdoğan böyle demek istemedi" diye "düzeltme" yazıları yazıyorlar. Peki bu sözler neyi gösteriyor? "Toplum sahip çıkmadı" sözleriyle kışkırtıyor mu, kıvırtıyor mu?

Başbakanın Ahlakı ve Beyni

1- Tayyip, "bedel ödemeye hazır değiliz" derken, kaybetmekten korktuklarının koltukları olduğu açıktır. Diyor ki, "İmam hatipler ve türban gibi sorunlarınızı çözmek için oyunuzu aldım, ama bunun bedeli var ve biz koltuğumuza öyle yapıştık ki, seçim meydanlarındaki sözlerimizi unutun."

Bu kafa, iktidar koltuğunu korumak için her şeyi bir yana bırakan, her türlü inancı, düşüncüyü, ahlakı değersizleştiren bir kafadır. Kimi zaman "reel politika" diye gerekçelerle çıkar karışımıza, kimi zaman "elimizden gelen bu" diye. İktidarını korumak için, halkın ezici çoğunluğunun tepkisine rağmen Amerikan politikalarına angaje olan bu kafadır. Toplumsal destek ya da tepkinin kıstas olmadığı burada da bellidir. Halk tam tersini söylerken, Tayyip Irak'a asker gönderme kararı almış, işgalcilere her türlü desteği sunmuştur. Her şey koltuk için.

2- Halka ve kendi tabanına karşı uyguladığı takiyye gün yüzüne çıkmıştır. İslamcı taban hep "çözeceğiz" denilerek oyalanmış, atıl hale getirilmiş, oyları alınarak iktidar koltuğuna oturulmuştur. Erdoğan'ın sözlerine tepki gösteren is-

lamcılardan Mazlum-Der Genel Başkanı Ayhan Bilgen şöyle diyor: "Biz meslek liseleriyle ilgili yaptığımız toplantılarla ilgili hükümet kanadından 'Gerilim çıkarmayın, biz bunu çözeceğiz' tepkisi aldık."

"Gerilim çıkarmayın" demek, hakkını aramayın demektir. İslamcılar seslerini çıkarmadılar, "İktidarda biz varız" diyerek, her türlü muhalefeti bir yana bırakıp, AKP'nin her şeyini desteklediler. Azınlık bir kesim dışında hiçbir şey için bir şey yapmamaktadırlar. Ve işte sonuç: taleplerinizi unutun!

3- Laikçi cephenin gösterdiği gibi "Toplum sahip çıkmadı" sözüyle aslında kışkırtmıyor, kıvırtıyor. Tabanının dahi taleplerini yerine getirememenin gerekçesini yaratıyor. Söz konusu YÖK yasası, esas olarak oligarşi içi iktidar kavgasının bir yansımasıydı. "Sahip çıkılmasını" isterken de, aslında "benim iktidar savaşlarıma sahip çıkın, destek verin" demektedir. İmam Hatipler sorunu, iktidar çatışmasına göre daha tali bir konudur Tayyip için. Bu sözle, bundan sonra benzer durumlarda tabanına da, iktidar savaşında "toplumsal destek" senaryosu yaratın mesajı veriliyor.

4- Halkın hak arama eylemlerine saldıran bu iktidardır. Oligarşinin örgütsüzleştirme, apolitikleştirme politikasını uygulayan, ifade özgürlüğünün önüne bin türlü engeller çıkaran yine Tayyip Erdoğan'dır. En son NATO eylemlerinde de, toplumsal muhalefete bakışı ortaya çıkmıştır. Aynı Tayyip şimdi de "niye sahip çıkmadınız" diye, "duyarsızlık"tan yakınıyor. Düzenin sahipleri hep böyledir. Kendileri kitleleri apolitikleştirir, sonra gün gelir, "kitle desteği" senaryoları gerektiğinde dahi sokağa çıkaracak kitle bulamazlar. Bunun sorumluluğunu da kendilerinde değil, halkta ararlar. Örneğin, 12 Eylül cuntasının çocuğu YÖK'ün rektörleri bu açmazı sık sık yaşarlar.

Tayyip, kendi talepleri için sokağa çıkan halkın tüm kesimleri üzerinde terör estiriyor, "zaten sicili varmış... terör..." demagojileri yapıyor, kendi ihtiyacı olduğunda "toplum tepkisi" istiyor. Riyakar islamcılığın mide bulandıran ikiyüzlülüğü bir başbakanın ağzından böyle anlatılıyor.

5- Halkın, emekçilerin her talebinin karşısına

“bunlar ideolojik” diye çıkıyor Tayyip. Ve talepleri bu yolla bastırmaya, yok saymaya çalışıyor. Kendi sorunlarına gelince de tabanına, “ideolojik olun” diyor.

6- İmam Hatipler konusunda millet iradesini göstermedi, diyen Tayyip, işine geldiğinde de “egemenlik milletindir, millet bizi seçti, milletin iradesini biz temsil ediyoruz” diyordu.

Hangisi doğru? İkisi de doğru değil. İşine hangisi gelirse onu kullanıyor. Bu bir ahlak, politika sorunu. Ayaküstü yalan söyleyen bir ahlaka ve ikiyüzlülüğe sahiptir Tayyip. Hiç sıkılmaz, halkın gözünün içine bakarak, siyasi, ekonomik her konuda rahatça yalan söyleme yeteneğini gösterir. Bu konuda her gün onlarca örnek sunmaktadır.

Tayyip Yalakası AKP Milletvekilleri

Tayyip’in konuşmasına islamcı kesimden de çeşitli tepkiler gelirken, AKP’li milletvekilleri

dört elle sarılıp destek verdiler. Çünkü onların da tek derdi koltukları.

Ankara milletvekili Ersönmez Yarbay, “Erdoğan haklı” derken, Ziyaettin Yağcı, “Vatandaş arkamda görmezsem ne yapabilirim ki? Ben Don Kişot değilim.” dedi.

Şu kafa yapılarına, ahlaklarına bakın; her yanları vıcık vıcık yağcılık akıyor. Bunlar bir inanca, bir davaya sahip olabilirler mi? Bu kafaıyla hangi inancı savunabilirler?

İnançlarını çoktan satmışlardır zaten. “Değiştik” diyerek bunu kanıksatma süreci halen sürüyor. Gün geçmiyor ki, bu konuda bir beyanatları yer almasın. En son, Başbakan yardımcısından Abdullatif Şener konuştu. 6 Temmuz tarihli Milliyet’te yer alan beyanatında, Şener, aslında “siyasal islamın kimi uygulamaları Allah böyle mi istiyor dedirttiğini” belirtti.

Düzenle bütünleşmenin de ötesinde, düzeni tüm nitelikleri ile savunma ve temsil etmeyi

AB, İslamcılar ve AİHM Türban Kararı

Avrupa Birliği’ne bağlı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin türbanla ilgili kararı, islamcı kesimde büyük hayal kırıklığı yarattı ve tartışılıyor. Hatırlanacağı gibi AİHM, Leyla Şahin’in başvurusu üzerinden, türbanın özgürlükler sorunu olmadığına karar vermiş, türban yaşağına destek vermişti.

Karara ilişkin islamcı basın-dan gelen tepkiler arasında, “Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi denilen ideolojik ve tek yanlı örgütlenmeyi gündeminizden çıkarın.” diye çağrı yapanlar da var, “Batıların kılavuzunun kim” olduğunu sorgulayanlar da. Ancak genel olarak sorun, ya teknik açıklamalarla ele alınıyor, ya da “Batı islamı laiklerden dinlediği için yanlış tanıyor” gibi saçmalıklara sığınılıyor. En sık yapılan değerlendirmeye ise, batının islam düşmanlığına yapılan atıflar.

“Batı” dediğiniz bir ideolojinin temsilcisidir. Ama bu ideoloji, islamcıların söylediği gibi hristiyanlık değildir. Bu ideoloji kapitalizmdir. **Kapitalizm**, kendi

yaşam biçimini, kültürünü, eğitimini, ahlakını ve sosyo-ekonomik politikalarını tüm dünyaya kabul ettirmek istiyor.

Ve ülkemizde kapitalizmin en arsız savunucusu ve uygulayıcısı bugün iktidardır.

Avrupa Birliği-Türkiye ilişkileri nezdinde bu dayatma, daha iç bir sorun haline gelmekte ve “AB’ye uyum” adına bu dayatmalar yaşama geçirilmektedir.

AİHM -daha doğrusu AB- bu kararlar demektir ki; **Senin dininin, inançlarının sınırlarını da, ne düşünüp nasıl yaşayacağını da ben belirleyeceğim.**

F tiplerinde bize dayatılarda buydu ve biz buna karşı direndik, 115 şehit verdik.

Diyeceksiniz ki bu dayatma “inanç özgürlüğüne aykırı” Evet öyle ama, AB budur işte.

Buna karşı çıkmak ise, ancak AB’nin tüm politikalarının karşısında olmakla mümkündür. İşime geldiğinde AB’ci olurum, gelmediğinde karşı çıkıyorum diyemezsiniz. Ve unutmayın ki, gördükleriniz hiçbir şeydir,

daha çok şaşıracaksınız. Ama sorunu din çerçevesinde aldıkça, gerçeğe de ulaşamayacaksınız. Irak, Filistin halkları müslüman oldukları için değil, dindardıkları için katlediliyorlar. AB de, türban konusunda, “radikal islamcılarının simgesi; radikal islam da şimdi benim sisteme karşı” diye düşündüğü için böyle bir karar alıyor. Dün aynı islamcılar sosyalizme karşı destekleyen de bu ideolojiydi.

Tayyip Erdoğan, bir yandan kapitalizmi savunuyor, AB’ye girmeyi en büyük hedef ilan ediyor, öte yandan AB’nin yargı organını işkence tezgahı gibi eleştirip, “Ben de AİHM’nin tezgahından geçtim” diyor. Yakın koruması işkenceci olunca, işkencecilerin dilini de iyi kaptığı açık. İslamcıların burada görmesi gereken, AKP’nin misyonu ve dayandığı yerdir.

AİHM’den tersi bir karar çıkmış olsaydı, AKP de içeride bastırıp, “çözüm” diye sunacağı bir formül bulacaktı. Arkasında emperyalistler olmayınca hiçbir konuda hiçbir adım atamaz.

misyon edinen AKP islamcılığının, inançla, islamla hiçbir alakası yoktur. Bunu görmek istemeyenler ise, islamcı kesimlerdir.

İslamcılar; Hala Gerçekleri Görmeyecek Misiniz?

AKP iktidarının niteliği konusunda kimsenin kafasında soru işareti kalmayacak kadar örnekler çıkmıştır ortaya. Siyasette, ekonomi politikada, Amerikancılıkta, hak ve özgürlüklere bakışta, inancına sahip çıkmakta meydanlarda verilen sözlerle, sizin desteklediğiniz AKP ile, bugünkü AKP arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Müslüman Irak halkının katledilmesine, ülkelerinin işgaline destek veren, işgalci ABD ile canciğer kuzu sarması olan, koltuk için her şeyi değersizleştiren, anlamsız hale getiren, kendi halkına karşı şahin, emperyalistlere karşı kuzu olan bir iktidara güç vermenin sorumluluğu, en az o iktidar kadar ağırdır.

AKP, halkın hiçbir kesiminin hak ve özgürlüklerine, taleplerine çare bulamaz. Çünkü, bu düzenin iktidarındır. Sorunları yaratan bu düzendir. Amerikancılıkta karar kılan, IMF politikalarından, AB'cilikten başka hiçbir politikası olmayan bir iktidarın halka verebileceği hiçbir şey olamaz. Onlar ancak kendi çevresindeki üç beş tekelin kasalarını doldurur, şirket ortaklıklarını büyütürler.

İmam Hatipler konusundaki sözleri asıl kafa yapısını gösteren çarpıcı bir örnektir.

Hala susmaya devam edecek misiniz? Bu hakaret sizedir. Bu ikiyüzlülük, şarlatanlık size karşıdır. Hala “**eksiklikleri olsa da islamcı bir iktidardır**” diye desteklemeye devam mı edeksiniz?

“Biz inançlarımıza sahip çıkacağız, iktidar nimetleri dişe üç beş din bezirganının kasalarını doldurmasına alet olmayacağız” diyorsanız; bu soruların cevabını vermek durumundasınız.

TAYYİP HANEDANLIĞI DÜĞÜNE HAZIRLANIYOR

Tayyip Erdoğan'ın kızı Esra ve Albayraklar'ın oğlu Berat Albayrak'ın evlilikleri, yine saltanat düğününü gündeme getirdi.

Tayyip Erdoğan, nikah şahidi olması için Ürdün Prensi Abdullah'a davetiyeyi kendi eliyle ve halkın cebinden paralarla uçan devlet uçağıyla götürdü. Tabi, Ortadoğu'nun en Amerikancı lideri Prens Abdullah'ın nikah şahidi olarak seçilmesi ise ayrı bir konu. Aynı ruhu taşıyorlar ne de olsa.

Henüz bir çok ayrıntı basına yansımada, düğün için yapılan hazırlık ve saltanat düşkünlüğünün, sonradan görmüşlüğün örnekleri, gazete sayfalarında yer almaya başladı.

“Güvenlik önlemi” adı altında yapılanlara bakın:

“NATO Zirvesi'nde uygulanan güvenlik önlemlerine benzer tedbirler alınacak. Nikahın yapılacağı Lütü Kırda Kongre Merkezi'nin önüne kadar sadece özel güvenlik kartları olanlar girebilecek. Bu kartlar da özel bir matbada gizli olarak basıldı ve milyarlar harcandı. 5000 polis görev yapacak. NATO Zirvesi için kurulan kameralar kayıt yapacak. Kongre merkezinin bulunduğu alan trafiğe kapılacak. Salona girişte davetliler ince aramadan geçirilecek. Geçen yıl ki, Bilal'in düğününden daha geniş bir güvenlik çemberi oluşturulacak. Dış, iç ve yakın olmak üzere üç güvenlik çemberi oluşturulacak. Bu saltanatı, sefahatı protesto edecek yoksullara, demokratik kitle örgütlerine anında müdahale edilecek özel ekipler bulunacak. Nikah süresince helikopterler havada uçacak...” (Milliyet, 8 Temmuz)

Saltanata bakın, sefahata bakın, milyonlarca işsiz, açın, yoksulun olduğu ülkenin başbakanına bakın!

Halk neden “güvenlik” diye estirilecek teröre razı olacak? Çünkü Tayyip hanedanlığının kızları evleniyor!

Her tavırlarıyla, eşlerinin giyimleri ile Osmanlı saltanatına özenen Tayyip ve aile efradı halkla alay ediyorlar. Düğün davetiyeleri bile Osmanlı tuğraları, yaldızları ile basılıyor. İşbirlikçiliğin batağında yüzüyor, Osmanlı hayalleri kuruyor.

Osmanlı'nın ülkeler arası diplomasi için başka ülkelerden kız alıp verme örneklerindeki gibi, Albayraklarla şirket evlilikleri yapan bu ucube zihniyetin halkla, bu ülkeyle, islamla ilgisi yoktur.

Bu saltanat, bu sefahat elbette son bulacak. Saltanatının eteklerinde kan deryası yaratanlar, milyonlarca aç ve yoksul insanın gözünün içine bakarak sefahat sürenler, açların gazabından kurtulamazlar ve o kan deryasının içinde boğulurlar.

TAYAD'lı Aileler: Bir başbakan yalan söyler mi?

TAYAD'lı Aileler, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın Meslek Liseleriyle ilgili yaptığı konuşmanın ardından 5 Temmuz günü bir açıklama yayınladılar. Erdoğan'ın konuşmasını hatırlatan TAYAD'lılar şöyle dediler:

"... Tayyip Erdoğan işine geldiği zaman işine geldiği gibi konuşuyor.

İşine geldiği zaman, biz milletin iradesinin temsilcisiyiz diyor, işine gelmediğinde topu "millete" atıyor... Politikalarını dosdoğru savunacağına, yalanlara başvuruyor.

Öyle bir başbakan ki, yaptıklarını, açıkça savunamıyor.

*

Aynı, Hollanda'da katıldığı bir toplantıda da yaptığı gibi.

Hatırlanacaktır; Hollanda'daki konuşmasında "inanç özgürlüğünü" anlatırken oradaki bir TAYAD'lı "F tiplerindeki 112 ölüme ne diyorsunuz?" diye sormuş ve Tayyip Erdoğan Türkiye Cumhuriyeti'nin Başbakanı sıfatıyla bulunduğu kürsüden şöyle demişti:

"Bu olaylar bizden önceki hükümet döneminde olmuştur... Bizim zamanımızda böyle şeyler olmadı."

Evet, tutukluları F tiplerinde tecrit etmeye devam ediyoruz... Evet bu tecrite karşı direnen tutuklulardan 15'i (ki şu anda 18 oldu) bizim zamanımızda hapishanelerde öldü...

DİYEMEDİ.

Gerçeği söylemek yerine YALAN söyledi.

İşte bunun için soruyoruz; bir başbakan bu kadar rahat, bu kadar pervasız yalan söyler mi?

*

Ve bir şey daha soruyoruz Tayyip Erdoğan'a:

Meslek Liseleri konusundaki yasayı "meslek liselilerin ailelerinin meseleye sahip çıkmaması nedeniyle" gündemden çıkardıklarını söyledi.

Peki, biz tutuklu ve hükümlü aileleri, meselemize sahip çıkıyoruz! Bizi dinleyecek misiniz?

Tutuklu hükümlü aileleri olarak "Tecrit kaldırılmalıdır" diye dört yıldır talep ediyoruz. Tüm yolları kullanarak sahip çıktık bu meseleye. Şimdi soruyoruz: **Tecriti kaldıracak mısınız?**

*

Başbakan Tayyip Erdoğan'a son bir hatırlatmamız daha olacak:

Birlik Vakfı'ndaki konuşmasında ayrıca diyor ki:

"Şunu hatırlatmak isterim, biz bunun ikincisini de yaparız, yapardık. Bunun bedeli var. Biz hükümet olarak bu bedeli ödemeye hazır değiliz. Ama bunun bedelini siz ödemeye hazır mısınız?.."

Siz bedel ödemeye hazır olmayabilirsiniz. Belki meslek liselilerin aileleri de kendi meseleleri için bedel ödemeye hazır değildirler.

Ama biz "Tecritin kaldırılması" için çok bedel ödedik.

Tecritin asıl mağdurları olan tutuklu ve hükümlüler çok bedel ödedi.

Daha da ödemeye hazırız.

Eğer ölçünüz buysa, eğer haklı bir talep uğrunda bedel ödeyenler, ödemeyi göze alırlar varsa, "biz o meseleyi çözeriz" diyorsanız, **TECRİTİ ÇÖZÜN!**

*

Çözmeyecekseniz, o zaman halka doğruları söyleyin.

Yalanların arkasına saklanmayın.

Halkın karşısına çıkın deyin ki;

Bunlar, bu tutuklu ve hükümlüler, bizim ortağı olmak için çırpındığımız ABD'ye karşı çıkıyorlar, bizim girmek için o kadar çaba sarf ettiğimiz AB'ye karşı çıkıyorlar, bizim amirimiz durumundaki IMF'ye karşı çıkıyorlar; işte bunun için biz onları tecrit ederek bu düşüncelerini değiştirmek istiyoruz...

BİR BAŞBAKAN YALAN SÖYLEMEZSE;

Tayyip Erdoğan ya tecriti kaldırmak, ya halka bunları söylemek zorundadır.

Bekliyoruz, hangisini yapacağını göreceğiz."

Erdoğan'a ithaf olunur

TAYAD'lı Aileler 16 Eylül 2003'ten bu yana, aylardır Ankara'nın göbeğinde, kar, kış demeden taleplerini haykırıyorlar. "Meselelerine bedel ödeyerek" sahip çıkıyorlar. Tayyip onları da görmek, duymak istemiyor. Onlar Abdi İpekçi Parkı'nda **TECRİTİ KALDIRIN** demeye devam edecekler.

HÖC: Bu İddianame'yi Savcı Değil, Polis Yazdı

HÖC, 1 Nisan hukuksuzluk operasyonundaki sahte belgelerinin, iddianame haline getirildiğini açıkladı. AKP'nin Basın Yasası ise gerçekleri gizlemek için çıkarıldı.

1 Nisan 2004 tarihinde düzenlenen ve "uluslararası DHKP/C operasyonu" olarak lanse edilen, yasal kurumların basılıp çalışanlarının tutuklandığı hukuksuz operasyonunun iddianamesinin İstanbul DGM savcıları İsa Dalgıç ve Bekir Rayif Aldemir tarafından hazırlandığını duyurmuştuk. Haklar ve Özgürlükler Cephesi yaptığı bir açıklama ile iddianamenin, nasıl polis fezlekesi ile aynı olduğunu, sahte belgeler üzerine oturduğunu gözler önüne serdi.

AKP iktidarı işte bu tür hukuksuzluklarının, adaletsizliklerinin duyulmaması için, yeni bir Basın Yasası hazırladı. Yasanın 19'uncu maddesi, bir davanın hazırlık ve sürdüğü aşamada her türlü haber yayını cezalandırıyor. Buna göre, örneğin Birtan Altunbaş'ı işkencede katledenlerin nasıl korunduğu yazılamaz, ya da hortumcuların bankaların içini nasıl boşalttıklarından halkın haberi olamaz. Ancak dava bittiğinde haber ve yorumlara yer verilebilir. Tabii, sahte belgelerle insanlara cezalar verildikten, işkenceciler aklandıktan sonra, hortumcular rüşvetle kendilerini kurtardıktan sonra bir anlamı kalırsa. Henüz uygulamada nasıl şekilleneceğinin örneği olmasa da, AKP iktidarının Basın Yasası resmen suç "hukuk" kılıfıyla gizleyen bir içeriğe sahiptir. İşte 1 Nisan davası, bu yasanın da neden çıkarıldığının tam bir örneğidir.

1-Bu iddianamenin sahibinin savcılar değil polis olduğunu kimse yazmayacak! Basın Yasası'na göre, 1 Nisan İddianamesinin altında bir de değil, iki savcının ismi olduğu halde, hukuki anlamda hiçbir emeğin harcanmamış olduğunu, araştırma, delil toplama zahmetine girilmediğini kimse yazmayacak. Polis fezlekesinde ne varsa, savcılar bunları "hukuki" dile uyarlayıp "iddianame" haline getirdiği duyulmayacak. "Kılavuzu komplocu, işkenceci polis" olan bir iddianamenin, her satırda doğal olarak hak ve özgürlükler adına ne varsa SUÇ olarak gördüğü ortaya konulmayacak. Dernek kurucu üyeliğinden, yasal dergide çalışıyor olmayı, demokratik eylemlere katılmayı, her şeyi suç ve "örgüt üyeliği delili" gördüğü söylenemeyecek.

Mesela "hukuk" adına uygulanan şu yöntem deşifre edilmeyecek: Polisçe hazırlandığı ispatlanan sahte belgeleri olduğu gibi iddianameye koy; al sana "örgüt üyeliği delili"! Sonra bu sahte belgelere dayanarak; "istihbarat çalışması yapıyor-

lardı, özgeçmiş vereceklerdi, şu alanda faaliyet gösteriyorlardı" diye suçla.

Kısaca polis komplo kuracak, hukuka uymayacak, savcılar buna onay verecek ama bundan kimsenin haberi olmayacak. 1 Nisan davasında polisin hukuksuzluğunun savcılar tarafından nasıl sahiplenildiğini HÖC açıklamasından aktararak gözler önüne sererek, Basın Yasası'nın halka karşı işlenen suçları gizleme aracı olduğu da daha net anlaşılacaktır.

Savcılar, sıkıştığı her noktada, sahte belgelere başvuruyor. En sık kullanılan sahte belge, güya işçi, memur, gençlik örgütlenmelerinin, iddianamede adı geçen derneklerin, örgüte "son durum raporu" diye verdiği bir "belge". Ama nasıl bir "son durum raporu" ise, hiçbir faaliyetten, örgütlenmeden söz edilmiyor, sadece isimlerin olduğu bir "son durum raporu". Açık ki, insanları "örgüt üyesi" yapabilmek için hazırlanan acemi bir sahte belge. Ama bu ucuz sahtelik, savcıların başının sıkıştığı her anda imdatlarına yetişiyor ve "işte son durum raporunda adı geçiyor..." denilerek insanlara onlarca yıla varan cezalar isteniyor. Hukuki anlamda tek bir gerçek delil yok.

Hukuki kaygıdan öylesine uzaktırlar ki, araştırmıyor, sormuyor, polis ne demişse aynen yazıyor. Zaten, savcılar özel bir emek harcamasına da gerek yok; Örgüt her şeyi yazmış bir kenara koymuş. Üstelik, kod adların kimlere ait olduğuna dair, göbek adlarına varıncaya kadar yazılı olan bir listeyi de eklemiş ve polis gelip bulmuş. Savcılara sadece bunları alt alta koyup, ceza istemek kalmıştır.

Haydi, başka delil aramayı bir yana bıraktık. Bir hukukçunun, bir savcının en azından, bu belgeler sahte midir, örgüt mantığına uygun mudur, yoksa başkaları tarafından mı yazılmıştır vb. onlarca soruyu sorup cevaplaması gerekmez mi? DGM savcıları buna ihtiyaç duymuyor. Çünkü hukukçu değiller. Örneğin Bursa Cumhuriyet Savcısı'nın, aynı belgelerle hazırlanmış bir dosya ile önüne gelen Hayriye Gündüz'e söyledikleri şudur: "Hiçbir şey izah etmene gerek yok. Bu tür belgeleri internete herkes bırakmış, yazmış olabilir, delil niteliği taşımaz."

"Ekmekeç ve Adalet Dergisi'nde bulundu" denilen belgelerin, sahte olduğu kanıtlanmış, dergimizde de yayınlanan, '1 Nisan Operasyonu'nda Yakalandığı İddia Edilen Belgelerle İlgili Gerçek-

ler 1 ve 2" başlıklı açıklamalar ve "Bir Operasyon ve Gerçekler" başlıklı ilan ile, kamuoyuna duyurulmuştur.

Bu operasyonda hukuka uygun tek bir nokta yoktu, şimdi hukuksuzluk DGM salonlarına taşıyor. Savcılar bilerek, isteyerek planlı bir şekilde polis komplosunun, hukuksuzluğun ortağı olmuşlardır. Hem iddianamede, hem polis fezlekesinde **mantık şudur**: Bunlar devrimci, ne yapıp edip tutuklamalı, ceza vermeliyiz, bu kurumları çalışamaz duruma getirmeliyiz.

2- Önce yasal kurumları yasadışı ilan et, sonra bu kurumlarda çalışanları "örgüt üyesi" yap! Yasal, demokratik kurumları yasadışı gösterme, "falanca örgütün yan kuruluşudur" diyerek çalışamaz duruma getirme politikası polise aittir. Yasal Gençlik Derneklerinin Tercüman yazarı Serdar Arseven'e yazdıkları ve gençliğin sorunlarını ele aldıkları mektubu, Arseven'in 4 Şubat 2004 tarihli köşesinde yayınlamasından sonra, üst düzey bir emniyet müdürünün yazdığı cevap hatırlanacaktır. Kısaca söylediği şeydu: "Siz onların taleplerine, yasal olduklarına bakmayın, onlar falanca örgütün devamı..."

Bu kafa hak ve özgürlüklerden, örgütlenme özgürlüğünden anlar mı? Sadece asıp kesmeyi ve dernekleri nasıl eder de kapatırız diye kompolar kurmayı bilir. Aynı mantık, hukuk adına hazırlanan bir belgeye temel dayanak yapıldığında durum daha vahimleşir.

Polis, 05.04.2004 tarihli fezlekesinde, "DHKP/C'nin legal alanı" diyerek baskın yapılan kurumların adını saymış, buralarda çalışanları örgüt üyesi olarak göstermiştir. Savcılar da, tek tek suçladıkları kişilerin "örgüt üyeliğinin" delili olarak bu kurumlarda çalışıyor olmalarını göstermiştir.

Bu nasıl hukuk? Yasal, demokratik kurumlara, devrimci demokrat insanlara denilmektedir ki; "asla sisteme muhalif olmayacaksınız, dernek kurucusu, üyesi olmayacaksınız; yoksa yasadışı bir örgüte bağlıdır der, başınıza belalardan belala açarız."

İddianamedeki şu mantığa bakın:

"Gülizar Kesici, DHKP/C terör örgütünün amaç ve talimatları doğrultusunda yayın yapan Ekmek ve Adalet Dergisi'nin genel yayın yönetmeni olduğu..."ndan; "Ümit Yaşar Öztürk, Ulu dağ Gençlik Derneği başkanlığı yaptığı"ndan; "Ahmet Burak Eryıldırım, Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin kurucu üyelerinden olduğu"ndan; "Murat Yücel, Bahçelievler Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kurucusu olduğu"ndan; "Sema Koç, Esenler Temel Haklar kurucu üyesi olduğu"ndan; "Orhan Eski, keza TAYAD

yönetim kurulu üyesi olduğu"ndan... diye uza-yıp gidiyor ve bu insanlar baştan "örgüt üyesi" kabul ediliyor.

Serdar Arseven'e cevap yazan Emniyet Müdürü ile aynı kafa!

3- Sahte belgeleri "Erdoğan Kaldi dedi ki..." yalanları tamamlıyor. Erdoğan Kaldi, yasal bir afiş asarken gözaltına alınan ve tehditle, şantajla, korkutularak önüne koyduğu belgeleri imzalayan zavallı bir gençtir. Polisin önüne koyduğu sözde ifadede, İstanbul'da demokratik mücadele içinde yer alan 200'e yakın insana örgüt konumları da verilerek hazırlanmış bir liste vardır. Sıradan bir hukukçunun ciddiye dahi almayacağı bu saçmalık, DGM savcıları tarafından kanıt olarak sunuluyor. Sahte belgelere ek delil ihtiyacı mı var; savcılar hemen bu zavallı gence başvuruyor ve "Erdoğan Kaldi dedi ki..." deyip, "işte delil; falanca yerin sorumlusu..." diyor.

"Hukukun ırzına geçmek" deyimi tam da buraya yakışıyor.

4- Sahte belgeler üzerine iddianame kuran savcıların büyük sıkıntısı. Binlerce sayfalık örgüt belgesinden söz edilmektedir. Ancak savcılar bunların hiçbirinin delil olmadığını bildiği için büyük sıkıntı içinde "ek deliller" yaratma arayışındadırlar.

İddianamenin daha girişinde, "benim aslında delilim yok" denilmektedir. Hiçbir ilgisi yokken, 19 Aralık 2000'deki hapishaneler operasyonu ile 1 Nisan bağlantısı kurulmasının anlamı bu. Savcılar büyük hukuk dahisi oldukları kadar, "ben öyle diyorsam öyledir" mantığını sergilemekte de oldukça pervasızdırlar.

İbret için İddianameden şu ifadeleri okuyun:

"Yasadışı silahlı terör örgütü DHKP/C'nin mahalli alan, demokratik alan ve askeri alan örgütlenmelerinin... cezaevlerinden yönlendirildiğinin tesbit edilmesi üzerine, 19.12.2000 tarihinde örgüt mensuplarının bulundukları cezaevlerinde hayata dönüş adı altında operasyonlar gerçekleştirilmiş, hükümlü ve tutuklu örgüt mensuplarının F tipi cezaevlerine nakilleri sağlanmıştır..."

Demek ki, 19 Aralık için hükümet yetkililerinin, devlet bürokratlarının, "hayat kurtardık... Ölüm oruçlarına müdahale ettik" sözleri hep yalanmış!!! Meğer 19 Aralık, bir DHKP/C örgüt operasyonuymuş.

Devam ediyor savcı:

"Örgüt tarafından faaliyetlerin organize edilmesi amacıyla bu kez İstanbul'da faaliyet gösteren Ekmek ve Adalet isimli dergi bürosunun iletişim üssü olarak kullanıldığı..." (İddianameden)

Tüm mesele bu sonuca ulaşmaktı zaten. Her-

kesi aptal yerine koyup, kendisini dünyanın en zeki insanları zanneden ama özünde zır cahil olanlara özgü bir patavatsızlık örneği.

19 Aralık ile giriş yapılmıştır, çünkü; Polisin “Ekmek ve Adalet Dergisi’nde bulduk” dediği sahte belgeleri delil diye sunabilmek için, önce bu belgelerin bulunduğu söylenen yerin “örgütün iletişim üssü” olması gerekir. Örgütün legal, illegal her türlü faaliyetlerinin yazılı olduğu bu tür belgeler nerede ele geçirilebilir? Elbette “merkez iletişim üssü”nde! Yasal bir derginin “merkez üssü” olamayacağını aklı eren herkes soracağı için, utanılmadan bu senaryo önceden hazırlanıyor.

Savcılar, bırakın hukukçularla, aklı olan tüm insanlarla dalga geçmekte, aptal yerine koymaktadırlar. Ama onları herkes anlamalı; çünkü sıkıntıları büyük, AKP’nin “büyük operasyon” diye yansıttığı ama hiçbir maddi delili içermeyen bir davada, bu yalanın altını doldurmak zor iş.

5- Delil olmayınca “dosya şişirme” yöntemi devreye giriyor. Savcılar bu zor işin altından kalabilmek için çırpınıyor, durmadan “ek deliller” üretiyorlar. Ama ne delil! Evlere şenlik.

Yargılananlardan, Mehmet Yayla’nın; “İstanbul Gençlik Dernekli öğrenciler isimli yerde yapılan aramalarda, ‘halk sofrası pikniğinde buluşalım’ ibareli koli bantlı kağıtların bant iç yüzeylerinde sanığın parmak izlerini tespit edilmiş” deniliyor. Benzer “deliller” başka insanlar için de sunuluyor.

Böyle yazılmasına bakarak, üzerinde parmak izi olan şeylerin suç olduğunu düşünmeyin. 7-8 bin kişinin katıldığı, tanınmış sanatçıların yer aldığı ve biletleri yasal olarak satılan Halk sofrası isimli pikniğin davetiyeleri yasadışı faaliyet mi? Hayır! Diğerleri de aynı şekilde hiçbir suç unsuru olmayan şeyler. Savcılara göre; bir büroda, dernekte çalışan kişinin, orada bulunan eşyalar üzerinde parmak izi olması bile suç delili! Hukuk bilgisi takdire şayan bir durum; mutlaka hukuk fakültelerinde ders olarak okutulmalıdır. Ama bir hukuk örneği olarak değil, “bir iddianame nasıl hazırlanmaz” konusuna örnek olarak okutulmalı ki, öğrencilerin hukuk düşmanı olarak yetişmelerine engel olunsun.

Dedik ya, savcılar sıkıntılı, delil üretmeleri gerekiyor, dosya ne kadar kabarık hale getirilirse, o kadar büyük bir operasyon havası oluşturulacak. Hiçbir şey bulamadığında, yukarıda izah ettiğimiz “son durum raporları”na başvurup işin içinden çıkıyor.

Her şey suç, her şey delil! Mesela, binlerce insanın katıldığı bir cenazeye, Avukat Behiç Aşçı katılmışsa suç.

Bir başka örnek: Bursa’da gözaltına alınan

Hayriye Gündüz için, durup durup tam da İstanbul’da derneklerin basıldığı gün, Bursa Emniyet Müdürlüğü’ne bir telefon ihbarı gelir. Kimliği meçhul şahıs der ki; “5 ay kadar bir süre DHKP/C örgütü içerisinde bulundum, daha sonra ayrıldım, bu dönemde ismini Hayriye olarak bildiğim şahıs bizimle ilgilendi.... Bu bayan genellikle Heykel civarında basın açıklamalarında bulunur ve beni de ölümle tehdit etti.”

Hayriye Gündüz gözaltına alınır ve Bursa Cumhuriyet Savcılığı tıpkı sahte belgelerdeki gibi bu saçmalığı da dikkate almaz. Çünkü herkes bilir ki, herhangi biri, bir başkası için telefon edip bu iddialarda bulunabilir.

DGM savcıları bu “telefon ihbarı”nı da delil olarak göstermektedir. Böylece bir yandan aslında **biz hukukçu gibi değil, polis gibi düşünüyoruz** denilirken, öte yandan Bursa’daki savcıya da, “siz anlamazsınız, ben bilirim, benim özel hukukum, yargım var” denilmektedir.

Bu tür “telefon ihbarlarının” polisin komplo kurma yöntemi olduğunu herkes bilir. Bu şekilde onlarca insana komplolar kuruldu ve hepsi boşa çıkarıldı. Böyle bir ucuz numaraya ihtiyaç duyulması, bir hukukçu açısından aczin ifadesidir. Bu arada, adeta bir “hücre evi” gibi yansıtılan Heykel denilen yerin Bursa’nın göbeğinde bir meydan olduğunu ve DKÖ’lerin orada sürekli basın açıklamaları yaptığını hatırlatalım.

6- Polisin yasadışılığını aklamak için yalan söyleyen ve ‘insanlık onuru işkenceyi yenecek’ sloganını ‘örgüt sloganı’ diye suç sa-yan savcılar. Hukuk öylesine ayaklar altına alınıyor ki, savcılar polisin suçunu örtbas etmek için yalan söylemekte sakınca görmüyorlar.

Polis, Yılmaz Yayıncılık’ı bastığında, kapıyı açtırmak için binanın kapıcısını kullanmıştır. Kapıcıyı korkutmuş ve “çocuğum hasta” yalanıyla kapıyı açtırmıştır. Bu durum, polisin basına beyanatlarında da yer almış, hatta ne büyük başarı olduğuna, “polisin uyanıklığı”na örnek olarak sunulmuştu!

Ancak bir sorun vardı; böyle bir yöntem yasadışıydı ve bu yolla elde edilecek deliller de geçersiz olacak, davanın düşme nedeni sayılacaktı. Polisin yasadışılığı savcılar tarafından resmen yalan söylenerek iddianamede düzeltilmek istenmiştir. Savcılık, sanki böyle bir olay hiç yaşanmamış gibi, polisin zile bastığını ve kapının açıldığını söyleyebilmişlerdir.

Bu örnek bile, iddianameyi hazırlayanların kafa yapısını göstermektedir. Bu kafa yapısı; “**insanlık onuru işkenceyi yenecek**” sloganını dahi “örgüt sloganı” saymış ve delil yapmıştır. Ne hikmetse davadaki 64 kişinin hepsi de üstleri aranırken

standart şekilde “insanlık onuru işken-
ceyi yenecek - Sonuna sonsuza, sonun-
cumuza kadar direneceğiz” şeklinde ör-
gütsel sloganlar” atmışlar!!!

Yasal susma hakkını “örgüt tavrı” di-
ye gösterip, devrimcilere onlarca yıl
cezalar veren bu faşist, susurlukçu zih-
niyettir işte.

7- Ne kadar yatırır sak kârdır. Hu-
kuksuzluk bunlarla bitmiyor. Bu kadar
keyfi hareket eden savcılar kadar, tah-
liye taleplerini değerlendiren 4 No’lu
Devlet Güvenlik Mahkemesi de alabil-
diğine keyfi. Onlar da ne kadar yatırır-
sak kârdır düşüncesiyle hareket edildi-
ğini, verdikleri kararlar göstermişlerdir.

Onlarca yıl cezalar isteyen devletin
“uygun salonu olmadığı” gerekçesiyle,
yargılanan insanlar aynı anda mahke-
meye getirilmeyerek gruplar halinde
ifadeleri alınacak. İlk ifadelerin alınma-
sı 27 Ekim 2004’den başlayıp, 5 Aralık
2004’e kadar sürecek. Ve bu süre içeri-
sinde tahliye talepleri değerlendirmeye
dahi alınmayacak.

Salonumuz yok, yatın! Sahte belge-
lerle iddianame hazırlayan bir zihniye-
tin insan değeri, hukuk, adalet kaygısı
taşıması beklenemez. Varsın yatsınlar,
umurunda mı? Ellerinde tek bir somut
delil dahi olmadığı için, belki bu uzun
süre içinde bir şeyler daha buluruz he-
sabı da yapıyor.

Polis 1 Nisan baskınlarında ne kadar
pervasız hareket etmişse, mahkeme ve
savcılık da aynı pervasızlık içindedir.
“**Bu ülkede hukuk yok mu?**” sorusunu
da kendi cephelerinden cevaplıyorlar
aynı zamanda: **NE HUKUKU ÜLAN!**

Daha onlarca örnek sıralayabiliriz.
Ama gereksizdir. **Böyle bir hukuk bel-
gesi olamaz.** Bu iddianameyi hazırla-
yanların hukukla en küçük bir ilgisi ola-
maz.

İddianamede, **mantıklı bir hukukçu-
nun kaleminden çıktığını söyleyebileceği-
niz tek bir cümle yoktur.** Sıkıyönetim sav-
cılarının iddianamelerinde dahi böylesine
pervasızlık, pespayelik görülmemiştir.

Tüm hukukçular bu iddianameyi ince-
lemeli, bu hukuksuz davayı takip etmeli-
dir. Bakın görün, hukuk nasıl yok sayılıp
onlarca insana onlarca yıla varan hapis
cezaları isteniyor. Basın Yasası da işte tüm
bu gerçeklerin gizlenmesine yarıyor.

Eğitim-Sen’e kapatma davası

AKP Sendikaları Da Susturmak İstiyor

Eğitim-Sen hakkında, tüzüğünde yer alan “*anadil-
de eğitim hakkını savunur*” maddesinden dolayı ka-
patma davası açıldı. Talimat Genelkurmay’dan geldi.

Genelkurmay Harekat Başkanı Korgeneral Köksal
Karabay imzasıyla, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Ba-
kanlığı’na 27 Haziran 2003 tarihinde gönderilen yazının
ardından, bakanlık Ankara Valiliği’ne “gizli” ibareli bir yazı
göndererek “dava açılmasını” istedi. Ancak bu belgede,
Genelkurmay’dan gelen talimattan söz edilmedi.

Savcılığın sözkonusu yazı üzerine başlattığı soruşturma-
yı takipsizlikle sonuçlandırmasının ardından, Bakanlık ye-
niden ısrar etti ve dava açtırıldı. Bu kararın ardından, Çalı-
şma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, yeniden bir yazı yazarak,
bu kez doğrudan Genelkurmay Başkanlığı’nın talimatından
alıntı yaparak, Genelkurmay’ın rolünü de deşifre etti.

Gerekçe malum: “*Türkiye devleti, ülkesi ve milletiyle
bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe’dir...*”

Genelkurmay yönetmeye devam ediyor; hangi sendika
hakkında kapatma davası açılacak “andıçları” böyle hazır-
lanıyor. Eğitim-sen bir talep, hedef olarak da “anadilde
eğitimi” savunamaz. Peki neyi savunmalı? “Ya sev ya terk
et!” demeli. İstenen bu, dayatılan devlet politikası.

“Bağımsız yargı”ymış, hukukmuş, ifade ve örgütlenme
özgürlüğümü; geçin bu palavraları. Oligarşi halkın tüm
kesimlerinin bu haklarını yok etmek, yok saymak için her
yola başvuruyor. Genelkurmay istiyor, hükümet aracılık
yapıyor, savcılık inceleme başlatıyor.

AKP, Sendikaları Susturmak İstiyor

AKP iktidarı, sendikal örgütlenmelerin susturulması ko-
nusunda Genelkurmay ile aynı kafaya sahip olduğunu bir-
çok kez göstermiştir. Eğitim-Sen (ve KESK) özelinde ise,
AKP’nin özel bir çabası vardır. Gerici, iktidar yalakası sen-
dikaları örgütleyerek, “terörist” diyerek, meydanlarda sal-
dırarak KESK’i susturmak istemektedir.

Eğitim-Sen kapitalamaz! Anadilde eğitim istemek, de-
mokratik bir haktır. Bu hakkı yok etmek isteyenler, düşün-
ce ve ifade özgürlüğüne düşman olanlardır.

Sahte Belgeler ve Eğitim-Sen Davası

İktidarın “anadilde yayın” gibi manevralardaki samimi-
yetsizliği de böylece ortaya çıkıyor. Her şey demokrasicilik
oyununun bir parçası ve aldatmadan ibaret.

İşte sahte belgeler örneği; AKP iktidarı örgütlenme öz-
gürlüğünü genişlettik diyor, İçişleri Bakanı, “dernekleri teş-
vik ediyoruz” diyor, öte yandan polis sahte belgeler hazır-
layıp dernekleri kapatıyor, çalışanlarını tutuklatıyor. Eği-
tim-Sen’e açılan dava ile, sahte belgelerle ortaya çıkan hu-
kuksuzluk aynı kaynaktan besleniyor, aynı şeyi hedefliyor.
Bu hedef; muhalif hiçbir ses olmayacak, her şey göster-
melik olacak. Göstermelik olmayı susturuyor!!!

EĞİTİM - SEN

Sayı 115

13

11 Temmuz
2004

Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız

Hakları ve Özgürlükler Mücadelesinden Emekli Olunmaz" pankartı açtılar. Galatasaray Lisesi önünde toplanan emekliler adına bir açıklama yapan, Emekli-Sen yürütme kurulu üyesi Hasan Kaşkı, "ömrümüz bu ülkeye hizmet edebilmek için çalışırken geçti, ne yazık ki çok büyük bir kesimimiz açlık sınırı altındaki maaşlarımızla yaşam sürdürmeye çalışmaktayız" şeklinde konuştu. "Emekliyiz Haklıyız Kazanacağız, AKP Açlığın ve Adaletsizliğin İktidarındır" dövizleri taşınan ve "Tüfe Hakkımız Söke Söke Alırız" sloganları atılan eylem, tiyatro, şiir ve türkülerle son buldu.

Castleblair İşçileri: İŞTEN ATMALARA SON

Büyükçekmece Kırac'da kurulu Castleblair Tekstil Fabrikası'ndan, DİSK yöneticileri ve patron işbirliğiyle işten atılan işçiler fabrika önünde eylem yaptı.

7 Temmuz günü fabrika önünde toplanan işçiler, çalışma koşullarına, yoğun sömürüye karşı mücadele yoluna gittiklerini, buna karşılık işten atıldıklarını belirttiler. İşçiler, amaçlarının sendikal haklarını istemek olduğunu, ama DİSK Genel Sekreterlerinden Muammer Kılıç ile patron işbirliği sonunda, işçiye düşenin düşük ücretli, ikramiyesiz maaş olduğunu dile getirdiler ve buna karşı çıkan, önderlik eden işçilerin ise hiçbir sebep gösterilmeden işten atıldığı söylediler. Atılacak işçilerin listesini DİSK'in yaptığını söyleyen işçiler adına açıklamayı yapan Saime Örs, "DİSK-Tekstil yöneticilerinin, sendikamızın ve aynı zamanda DİSK'in Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin ve genel sekreteri Muammer Kılıç'ın gerçek yüzünü gördük. Kimlerin gerçekten işçilerin yanında yer aldığını, kimlerin patronlarla elele vererek işçilerin alınterinden geçinen asalaklar olduğunu çok açık anlamış olduk." şeklinde konuştu. Yapılan basın açıklamasının ardından "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganları atıldı.

Esnaf AKP'nin Kapisına Dayandı

Dükkanları Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek tarafından mühürlenene İskitler Sanayi Bölgesi esnafı 2 Temmuz günü AKP Genel Merkezi önünde eylem yaptı. Mühürlerinin açılmasını isteyen 3 bin esnaf bir gün önce de yürüyüş düzenlemişti. Esnaflardan oluşturulan bir heyetle görüşen Başbakan Erdoğan "çözeceğiz" oyalamasına başvururken, esnaflar sonuç bekliyor.

Esnaflar İskitler'den çıkarılarak, kiralara fahiş olduğu İvedik'deki sanayi sitesine gönderilmek isteniyor. Esnaflar ise, oraya gidersek iş yapamayız diyerek buna itiraz ediyorlar.

Çem-Der Genel Kurulu Yapıldı

Çorap sektöründeki sigortasız, 13 saat çalışma, düşük ücrete karşı tek ses çıkaran Çem-Der, yeni yönetimiyle de çorap sektöründeki ve tüm işçi haklarına sahip çıkacaklarını duyurdu. Esenler'deki genel merkezinde üyelerin katılımı ile gerçekleşen 1. Olağan Genel Kurul'da söz alan başkan Salih Çınar, hak alma mücadelelerinin süreceğini dile getirdi ve yapılan çalışmalarını anlattı. Danışman Mehmet Akdemir'in de söz aldığı genel kurul sonucunda, Salih Çınar yeniden başkanlığa seçildi.

AKP Seyyar Satıcıya Açlık Dayatıyor

Yıllardır Eminönü'nde kurdukları tezgahlarla geçimlerini sağlayan seyyar satıcılar, AKP'li belediyenin yoğun saldırısı ile karşı karşıya.

"Vergi vermedikleri" bahanesiyle tezgahları sökülmeğe istenen seyyar satıcılar, eylemlerle tepkilerini dile getiriyorlar. Seyyar Satıcılar Derneği Başkanı İkbâl IŞIK, yaptığı açıklamada, basının eylemlerine yer vermediğinden yakınırken, "iddia edildiği gibi ne vergi vermemekten yanayız, ne de işgaliye vermemekten yana" dedi. Sorunun bu olmadığını, iktidarın kendi taraflarına rant dağıtma peşinde olduğunu söyleyen Işık, "Yani açıkçası, kendilerinden olmayanları açlığa ve sefalete sürüklediklerini söylüyoruz." şeklinde konuştu.

İşsizliğin, yoksulluğun milyonlarla ifade edildiği bir ülkede, kimse "ben seyyar satıcılığı önleyeceğim" diyemez. Bunun anlamı, aç kalın, ölmektir. AKP'nin seyyar satıcılara dayatmasının anlamı bu.

AKP'li Belediyelerin Kölelik Dayatması ve Grev Kararları

AKP'li belediyelerin işçi düşmanı yüzü TİS görüşmelerinde de ortaya çıkıyor. İşçilerin taleplerinin şu ana kadar yapılan görüşmelerde kabul edilmemesi üzerine, İstanbul'da, Ankara'da ve daha bir çok yerde AKP'li belediyelerde toplu görüşmeler anlaşmazlığa doğru gidiyor, kimilerinde grev kararları alındı.

Birbirinden bağımsız gibi görünen belediyelerde işçilere aynı kölelik koşullarının dayatılması, saldırının merkezi olduğunu ortaya koyarken, belediyelerde örgütlü bulunan Belediye-İş ile Genel-İş'in İstanbul şubeleri, "ortak tavır alma" kararına vardılar. Her iki sendika bu haftadan itibaren ortak eylem ve etkinlikler düzenleyecekler.

TİS sürecinde, İstanbul Büyükşehir Belediyesi adına sendikalarla görüşmeyi yapan Mali İdareler İşverenler Sendikası, işçilere tam anlamıyla köleliği dayatıyor. Esnek çalışma, taşeronlaştırma,

hafta sonu tatilinin kaldırılması, düşük ücret ve daha başka kazanılmış hakları tümünden yok etmek isteyen MİKSEN'in dayatmasının kabul edilmesi, diğer belediyelerde de bu sürecin önünün açılması demek.

Grev Kararları ve Yaklaşan Grevler

Genel-İş Sendikası TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine ilk grev kararını 1 Temmuz günü Küçükçekmece Belediyesi'ne astı. "Toplusözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla belediye önüne gelen işçiler adına burada bir basın açıklaması yapılarak, kazanılmış haklardan taviz verilmeyeceği söylendi.

İkinci grev kararı ise, Belediye-İş sendikasının örgütlü olduğu CHP'li Avcılar Belediyesi'ne 7 Temmuz günü asıldı.

Ayrıca, Genel-İş sendikasının örgütlü bulunduğu, Kadıköy ve Kartal'da 12 Temmuz'da grev kararı asılacak. İstanbul'daki diğer belediyelerde ise görüşmeler sürüyor.

Belediye-İş'in örgütlü olduğu belediyelerde ise görüşmeler "arabulucu" aşamasında.

ESENYURT TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ AÇILIŞ GECESİ YAPTI

Esenyurt Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 2 Temmuz günü bir açılış gecesi düzenledi. Dört saatten fazla süren ve coşkulu geçen geceye 500 kişi katıldı. Saygı duruşu ile başlayan açılış gecesinde, ilk konuşmayı dernek başkanı yaparak, derneğin amacını anlattı ve örgütlenme, birlik çağrısı yaptı. Daha sonra söz alan Ahmet Kulaksız, ölüm orucu direnişinin bütün emekçilere, ezilen halka yol gösterdiğini söyledi. Konuşmalarda, demokratik kurumlar üzerindeki baskılara değinildi ve "buna rağmen, örgütlenmelerimize sahip çıkacağız, çünkü tek çaremiz örgütlenmek ve mücadele etmektir" denildi.

Şair Ruhan Mavruk ve Devrim Acar'ın şiirleriyle katıldığı gecede, Grup Yorum'un sahneye çıkmasıyla coşku da doruğa çıktı. Kavga ve direniş sloganlarının atıldığı konser sırasında marşlar hep bir ağızdan söylendi. Grup Yorum'un ardından ise, Hilmi Yarayıcı türkülerini seslendirdi.

Anadolu'nun Sesi Yayın Yönetmeni Gözaltına Alındı

'Diskette adın var' gözaltılarına bir yenisi daha eklendi. Hukuksuzluk devam ediyor! Bu kez Anadolu'nun Sesi Radyosu Genel Yayın Yönetmeni Selda Yeşiltepe ve Ozan Aydın 5 Temmuz günü Sarayburnu'nda bir çay bahçesinde arkadaşlarıyla otururken gözaltına alındılar.

Anadolu'nun Sesi Radyosu yaptığı açıklamada 1 Nisan hukuksuzluk terörünün sürdüğünü belirtirken, gözaltına alınanların 9 Temmuz günü mahkemeye çıkarılacaklarını öğrendiklerini duyurdu. Anadolu'nun Sesi, basına yapılan bu saldırıya karşı duyarlılık çağrısı yaparak, "arkadaşlarımız derhal serbest bırakılmalıdır" dediler.

Samsun'da Pankart ve Gözaltı

1 Temmuz günü, Ankara yolu üst geçidinde "Hapishanelerde Sansür ve Tecrite karşı 114 İnsan Öldü, Duydunuz Mu?" yazılı, TAYAD'lı Aileler imzalı pankart asıldı. Pankart polis tarafından bir süre asılı kaldıktan sonra indirilirken, Nurgül Acar ve Murat Aktaş, Samsun Temel Haklar önünden gözaltına alındılar. Polis, hem pankarta hem de devrimci demokrat insanlara saldırarak gerçeğe yönelik sansürlerinde açılan gediği kapatmaya çalıştı. Gözaltında, Nurgül Acar ve Murat Aktaş'a zorla "pankartı kendilerinin astığına" dair ifade imzalatmaya çalışan polis, Murat Aktaş'ın kimliğini de keyfi şekilde geri iade etmedi. Gözaltına alınan her iki kişi de savcılıktan serbest bırakıldı.

Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü, İktisadi İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü öğrencisi Ekin

Güneş Saygılı'ya, Cezmi Ersöz'ün, "Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak" adlı kitabının afişini astığı gerekçesiyle 1 ay okuldan uzaklaştırma cezası verdi.

Uzaklaştırma Cezası Protesto Edildi

Karar, Kocaeli Gençlik Derneği'nde düzenlenen basın toplantısı ile protesto edildi. Dernek adına açıklamayı okuyan Özgür Aşan, son zamanlarda üniversitelerde soruşturmaların, demokratik kurum ve kişilere karşı baskıların, gözetim ve tutuklamaların arttığına dikkat çekerek "Üniversitelerde terör şeklinde devam eden soruşturmaların bir örneğini de Kocaeli Gençlik Dernekli öğrencilerden Ekin Güneş Saygılı yaşamıştır. Bir taraftan AB'ye giriyoruz, demokratikleşiyoruz yalanları, diğer yandan bu saldırılar, belki de yaşadığımız gerçekliği en iyi şekilde gözönüne seriyor" dedi.

Kitap Okumanın Cezası Ne?

Uzaklaştırma tarihinin kasıtlı olarak bütünleme sınavlarına denk getirildiğini belirten Aşan, amacın Saygılı'nın sınavlara girmesinin engellenmesi olduğunu söyledi. "Kitap afişini asmanın cezası 1 ay uzaklaştırma ise, kitap okumanın cezası nedir" diye soran Aşan, "Bizler Kocaeli Gençlik Dernekli öğrenciler olarak kendimizi ihbar ediyoruz. Söz konusu kitabı bizler okuduk ve çok beğendik. Hadi bizi de uzaklaştırın bakalım" diye konuştu.

Kitap Afişi Yerine Bira Reklamı Mı Assınlar?

Gençliği apolitikleştirenler, okumayan, araş-

Kocaeli Rektörlüğü Karar Verdi:

Gençlik Kitap Okumayacak Hele Bu Kitabı Hiç Okumayacak!

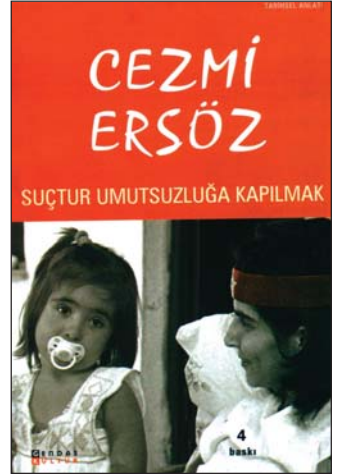
tırmayan, düşünmeyen, halkının ve ülkesinin sorunlarına sahip çıkmayan gençliği yaratanlar işte

bunlar. Üniversitelerde her şeyin reklamı yapılabilir, kapitalist tüketim kültürünü körükleyecek her türlü afiş asılabilir, örneğin bir çok üniversitenin bu yılki Bahar Şenliklerinde olduğu gibi bira reklamı yapılabilir gençlik. Hatta bu biraları zıvadan çıkmış şekilde içip birbirini de öldürebilir. Rektörler böyle gençliği sever! Düşünmeyen gençlik, faşist YÖK'ü rektörler için "zararsız nesneler"dir.

Ama bir genç, bir kitabın afişini asamaz. Hele bu kitap, adından da anlaşılacağı gibi, umutsuzluğu suç ilan ediyor, umudu diri tutmaya, mücadeleye sevk ediyor, direnişi anlatıyorsa hiç asılamaz. Asanın başına da böyle belalar açılır.

Tüm bu yozluğun, pisliğin, çürümenin ortasında birileri ayağa kalkıp, "hayır biz vatansever gençliğiz, düşünen gençliğiz" diyorsa, faşist YÖK de, onun rektörleri de, iktidarlar da gençliği teslim alma, apolitikleştirme konusunda başarısız olmaya mahkumdurlar demektir.

Hatırlanacağı gibi, Yazar Cezmi Ersöz, "Suçtur Umutsuzluğa Kapılmak" adlı kitabında ölüm orucu eylemini anlatmış ve kitabın telif haklarını TAYAD'a bağışlamıştı.

Malatya'da Polis Talimatıyla Rektörlük Soruşturması

Bu yıl Malatya'daki 1 Mayıs'a saldıramayan polis, bu kez soruşturmalara başvuruyor. 19 kişi hakkında slogan attıklarından dolayı soruşturma başlattırın polis, bununla da yetinmeyerek, hazırladığı 15 kişilik bir listeyi İnönü Üniversitesi Rektörlüğü'ne göndererek, bunlara "soruşturma aç" dedi.

Rektörlük, bu ülkede her şeyi belirleyen polisin talimatına uydu. Öyle ki, araştırma, soruşturma

gereği dahi duymadı. Zira, soruşturma açtığı kişiler arasında, Üniversitenin öğrencisi olmayan Malatya Temel Haklar üyesi Gönül Gül ve şu anda asker olan Bedirhan Dönmez de vardı. Rektörler talimata uymaya, polisin her dediğini baştan doğru kabul etmeye öyle bir alışmış ki, bu küçük ayrıntıyı bile araştırmıyorlar. Çünkü ortaklaştıkları nokta, her ne yolla olursa olsun, devrimci demokrat insanları susturmak.

Kendi düzenlediği faşizan eylemlere öğrenciler gelmediği için bahar şenliklerini ve okul gezilerini iptal eden Rektör Fatih Hilmioğlu, halkının sorunlarına duyarlı olan öğrencilere ceza vermek için hazır kıta bekliyor.

Gençliğin Esareti Sürüyor

ÜLKEMİZDE GENÇLİK Dergisi mahkemesinde hukuksuzluğa devam kararı

Ülkemizde Gençlik Dergisi'nin basılarak, çalışanlarının gözaltına alınıp tutuklanması ile ilgili davaya, 5 Temmuz günü devam edildi. Mahkeme, gençliğin esaretinin sürdürülmesine karar verilerek 5 Kasım 2004 tarihine ertelendi.

Yaklaşık 1 saat süren mahkemede söz alan sanık avukatlarının hepsinin beyanı, mahkemenin usulsüzlüğü yönündeydi. DGM'lerin kadınlıp, yerine Ağır Ceza Mahkemeleri'nin getirilmesiyle sadece isim değişikliği yapıldığı, içerikte herhangi bir değişiklik olmadığını dile getiren avukatlar, kendilerinin ve mahkeme heyetinin dahi görmediği disketlerin suç delili olamayacağını belirttiler. Sunulan iddianamede geçen disketlerin (ki bu disketlerin olup olmadığı da şüpheli!) tamamen yasal olmayan yollardan elde edildiği, ceza soruşturmasında suç delili olarak kullanılamayacağı, mahkeme tarafından bilirkişi kabul edilen TÜBİTAK tarafından da hazırlanan raporda belirtilmişti. Çünkü disketlere eski tarihle belge vs kaydetmek mümkün.

Avukatlar, 3 yıldır davanın trajikomik bir tiyatroya döndüğünü söylediler. Ayrıca avukatlar, müvekkillerinin 3 yıldır tutukluluk hallerinin devam etmesi yüzünden her türlü hak ve özgürlüklerinin kısıtlandığını dile getirerek tahliye talebinde bulundular.

Mahkeme tahliye taleplerini reddederken, gençlik, mahkemeye getirilirken ve mahkemeden ayrılırken, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz", "Yaşasın Devrimci Mücadelemiz" sloganları attı. Jandarmalar Dev-Gençlileri sürükleyerek, ağızlarını kapatarak susturmaya çalıştılar. Mahkemeyi izlemeye gelen onlarca insanın gözü önünde bunu yapanların F tipi hücrelerinde neler yaptıkları sır değil.

Rektörlük öylesine demokratik haklara düşman ki, polisle anlaşma içinde "ifade verme" günü olarak, NATO zirvesinin yapılacağı, dolayısıyla protesto eylemlerinin olacağı günü tespit ediyor.

Kıbrıs konusunda milicilik rolüne soyunan bu rektör değil miydi? Her yanlarından işbirlikçilik akıyor gerçekte.

Öğrenciler ifadelerinde bu durumu da dile getirip, "polis ne ceza vereceğinizi de söylemiştir" şeklinde tepkilerini dile getirdiler. Malatya gençliği şimdi bu "ilginç" soruşturmanın sonucunu bekliyor. Ama beklemeksizin söyledikleri şey net: bizi yıldırmanız.

İMRALI KAPATILMALI, TECRİTE SON VERİLMELİDİR!

İmralı hapishanesinde tutulmakta olan Abdullah Öcalan, dördüncü haftadır avukatlarıyla görüştürülmemektedir.

Avukat görüşünün engellenmesi için ileri sürülen gerekçeler komiktir. Öcalan'la, avukatlarıyla ve tüm halkla alay edercesine, "hava bozuk, tekne bozuk..." gerekçeleri ileri sürülmektedir.

Öcalan'ın avukatlarıyla görüştürülmemesi tamamen siyasidir. Kürt halkının haklı, meşru taleplerini savunan örgütlenmeler etrafında daraltılmaya çalışılan kuşatma çemberinin bir parçasıdır.

Bir yandan Avrupa Birliği, bir yandan ABD, bir yandan AKP iktidarı, Genelkurmay ve tüm faşist, şovenist kesimler, aynı ağızdan Kürt halkının haklı, meşru taleplerine karşı saldırıya geçmişlerdir. Bu kuşatmada Kürt halkına AKP'nin ve AB'nin verdiğiyle yetinmek dayatılmakta, bu dayatmaya boyun eğmeyenler, imha edilmekle, hapishanelerle tehdit edilmektedir. Yine bu kuşatmanın bir parçası olarak Kürt halkının haklarını savunan örgütlenmeler bölünüp parçalanmaya çalışılmakta, bunun için her türlü tehdit, komplo, manevra yapılmaktadır.

Abdullah Öcalan'ın dört haftadır görüştürülmeyerek, tecritin koyulaştırılması da bu manevraların bir parçasıdır.

ABD, AB, AKP, hepsi Kürt sorunu üzerinde oyunlar peşinde. Hepsi Kürt sorununu, hakları, halkın hak ve özgürlük mücadelesini etkisizleştirmek için "koz" olarak kullanmaya çalışıyor.

İmralı Statüsü de bu politikanın bir parçası olarak sürdürülüyor. Öcalan bir rehin gibi tutuluyor. Hiç bir tutuklu, hükümlü, böyle bir statüye mahkum edilemez.

• Kürt halkının haklı, meşru talepleri üzerindeki tüm bu oyunlara son verilmelidir.

• Abdullah Öcalan'ın yasal, meşru görüşme hakkı hiç bir gerekçeyle engellenemez.

• İmralı kapatılmalıdır!

• Öcalan ve tüm siyasi tutsaklar üzerindeki her türlü tecrite son verilmelidir!

8 Temmuz 2004

TAYAD'lı Aileler

Zülmü Tutuşturduğu Alevlerde Yakana Kadar Her 2 Temmuz'da Öfkemiz Büyüyecek

1993 yılından bu yana, her 2 Temmuz geldiğinde yüreklerimiz yanar, tutuşur kavrulur. Alevler hücrelerimizi sararak öfkemizi daha bir büyütür. Sivas Madımak'ta gerici faşist güçlerin kullandığı devlet katliamında kaybettiğimiz 37 canımızı yine öfkemizi büyüterek andık.

Sivas: Demokrasi Platformu ve AABF tarafından Madımak Otelі önünde düzenlenen anmaya katılan 400 kişi, Sivas'ın sorumluları halen yargılanmadı, dedi.

İstanbul: Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) ve çok sayıda DKÖ, sloganlarla katliamı lanetledi. Semah ekibinin şehitler için semah döndüğü anmada, PSAKD Genel Yönetim Kurulu üyesi Erdal Yıldırım, katliam gününü anlattı. Yıldırım konuşmasını şöyle sürdürdü: *"Ebu Garip Cezaevi'nde yaşanan insanlık ayıbına tepki gösteren ülkemiz yöneticileri "hayata dönüş" operasyonlarını ve sayıları 114'e ulaşan ölüm orucu şehitlerini görmemekte ve ülkemizde Ulucanlar, Diyarbakır, Bayrampaşa ve F tipi cezaevlerinde yaşanan insanlık ayıbına seslerini çıkarmamaktadırlar."*

Konuşmanın ardından otobüslerle Karacaahmet Mezarlağı'na gidildi. "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganlarıyla Nesimi Çimen'in mezarı başına kadar yürüyen kitle, burada anma yaptı. Yapılan konuşmaların ardından Grup Munzur ve Grup Vardiya türküler söyledi.

Karacaahmet'in ardından kitle sloganlarla yürüyerek Zincirlikuyu'da bulunan Asım Bezirci'nin mezarı başına geldi. 500 kişinin katıldığı ve HÖC ile idil Kültür Merkezi'nin de yer aldığı anmada, Refika Bezirci de bir konuşma yaptı.

3 Temmuz günü de, HÖC'ün de yer aldığı Okmeydanı NATO Karşısı Birlik tarafından anma yapıldı. "Sivas'ta 19 Aralık'ta Diri Diri Yakıldılar", "Sivas'ı Unutma Unutturma" dövizleri taşıyan kitle Sibel Yalçın Direniş Parkı'na gelerek, saygı duruşunda bulundu ve şehitlerin resimlerini yaktıkları mumlarla birlikte parka astılar.

Dersim: Pir Sultan Abdal heykeli önünde düzenlenen anma, çelenk konulmasıyla başladı. Sivas şehitleri nezdinde özgürlük mücadelesin-

de şehit düşenler anısına yapılan anmada katliamın amacı anlatıldı. Temel Haklar'ın da yer aldığı anmada semah gösterileri sunuldu.

Hatay: Köprübaşı Anadolubank önünde yapılan anmada aynı zamanda NATO protesto edildi. HÖC'ün çağrısıyla biraraya gelen kitle "İşgale, Baskılara ve NATO'ya Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartı açtı. BDSP, ESP ve YDG'nin de yer aldığı eylemde, "Sivas'tan 19 Aralık'a Diri Diri Yakıldılar", "Sivas'ı Unutmadık Unutturmayacağız" dövizleri taşındı. Eylem boyunca sık sık "Yaşasın Okmeydanı Direnişimiz" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada, *"Pir Sultan'a kapatıldığı zindanda 'töve et bre zındık' diyen Hızır Paşa'nın soyu Tayyip'ler, 'töve edin' diyor. Ama teslim alamıyorlar bizi. Alevler ortasında semah dönüyoruz şimdi. Alevlerin, barikatların arkasında zafer işaretlerimizle, yana yana, döne döne boyun eğmeyeceğimizi haykırıyoruz."* denildi.

Ayrıca, diri diri yakılan aydınlarımızdan Behçet Aysan, Hatay Tabipler Odası ve Edebiyatçılar Derneği tarafından yapılan etkinliklerle anıldı. Antakya Oda Tiyatrosu'ndaki etkinliğe Şair Şükrü Erbaş da katıldı. Aysan'ın kızı Elena Aysan babasını anlatırken, Güneyn Güneşi (Şems-ül Cenubi) türküler söyledi. Yapılan konuşmalarda, Madımak'daki alevlerin 19 Aralık'ta yanmaya devam ettiği belirtildi.

İzmir: Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda kitlesel basın açıklaması yapıldı. Alevi-Bektaşî Platformunun düzenlediği eyleme, HÖC **"Sivas'ta Bayrampaşa'da Diri Diri Yakıldık"** pankartı ve kızıl bayraklarla katıldı. Meydana yürüyüşle gelen kitle "Sivas'ı Unutmadık, Hesabını Soracağız" sloganları attı. Yapılan konuşmada, katliamın planlı devlet katliamı olduğu belirtilirken, ölüm oruçlarında 114 insanın öldüğü belirtildi.

Ayrıca, Adana, Bursa, İskenderun ve bir çok yerde anma etkinlikleri düzenlendi.

İstanbul / Kadıköy

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
beş şehit

Muharrem Karademir
Günay Öğrener
Selma Kubat
Hüseyin Çukurluöz
Bekir Baturu

verdi...

Direnışçilerden
Selami Kurnaz
“Ya zafer, ya ölüm!”
kararlılığıyla
268 Gündür
ölüm orucunu
sürdürüyor...

BEYNİMİZ VE YÜREĞİMİZLE DİRENİYORUZ

İnsanoğlu varolduğundan beri, hep bir mücadele, hep bir direniş içinde oldu. Doğanın zor koşullarına karşı verdiği hayatta kalma mücadelesi, aynı zamanda insanın insan olarak gelişiminin mücadelesiydi. Sele, yangına, kuraklığa, vahşi hayvanlara, çevresindeki tüm tehlikelere karşı kendini korumak zorundaydı. Bu direniş içinde en temel dayanağı kendi emeğiydi ve direndikçe emeği yetkinleşti. Emeği yetkinleştikçe direniş gücü arttı. Giderek doğal koşullarla çok daha kolay başedebilecek noktaya geldi. Ama direnişi bitmedi. Yüzyıllardan bu yana insanoğlu kendi soyuna karşı da mücadele etti. İnsanı köle olarak alıp satmaya başlayan efendilere, emek harcamadığı, alınteri dökmediği toprağı kendi malı sayan feodallere karşı direndi, savaştı. Kanı alınterine, kanı toprağı, doğaya karıştı... Dünyanın yuvarlak olduğunu ve döndüğünü söyleyen Galileo’yu Engizisyon Mahkemeleri’nde yargılayanlara, matbaa makinasını şeytan icadı sayan egemen gericiliğe karşı direndi... Ateşlerde yakıldı, giyotinde boynu vuruldu, asıldı, çarmıhlara gerildi. Yüzyıllardan bu yana, adı ister köle sahibi, ister feodal, ister kapitalist, ister emperyalist olsun, zalimler hep insanoğlunun gelişiminin, mutluluğunun, aydınlık yarınlarının önünde en büyük engel oldular. Onlar insanoğlunun eskiyen, çürüyen yanıydı ve insanoğlu onlara karşı direnmeden, zulmü yoketmeden bu çürümeden kurtulamazdı... Ve nicesini sökü� attı yer yüzünden.

Bugün insanoğlunun çürüyen yanı emperyalizmdir, işbirlikçi oligarşilerdir. İnsanın insan olarak yaşamasının ve gelişiminin önündeki en büyük engeldir onlar. İnsanın geleceğine göz koyan, bebekleri, çocukları öldüren, insanı iligine, kemiğine dek sömürüp açlık ve yoksulluk içinde yaşamaya mahkum eden, hayatı çekilmez kılan, insanoğlunun yüzyılların birikimiyle koruyup büyüttüğü kültürleri yokeden, insan olmanın özüne aykırı ahlaksızlığıyla insana düşman olan onlardır. İşte bu yüzden direnmek, insan olmanın ve insan kalmanın gereğidir bugün de... Direnmek insanlığımıza vurulan prangalardan kurtulmak içindir. Yeryüzüne zulmün bombalarının değil, insan gülüşlerinin hakim olması içindir.

Biz devrimciler, bu mücadele içinde tutsak düştük. Mücadelemiz hapishane duvarları ardında devam etti. Hapishanedeyken bile yakıldık, kurşunlandık, katledildik. Ve yine bir katliamla F tiplerine atıldık. Çünkü boyun eğmeliydik... İnsanı insan yapan, bizi biz yapan direniş gücümüz tecrit duvarlarının ardında, İnsana düşman bir yalnızlık içinde eritilmeli, yok edilmeliydi. Zulüm dört yıldır direnişimizi yoketmek için her yöntemi deniyor. Tecritin kendisini başlı başına, en temel yoketmek aracı olarak kullanmakla birlikte, direnişimizin dışarıdaki sesini bastırmak için de baskı, işkence, sansür, yok sayma, “tavizsiz” görüntüsüyle çözülemeyecek bir düğüm imajı yaratma, gibi sayısız yöntem deniyor.

Ve biz zulmün tecrit duvarlarına asla sığmayan beynimiz ve yüreğimizle 4 yıldır direniyoruz.

Ülkemizdeki diğer sol hareketler ise birer birer terketti direniş saflarını. Onları en çok etkileyen, –temelde inanç eksikliği ve kendine güvensizlik yatmakla birlikte– zulmün yarattığı “çözumsuzlük” havasıdır. Bu hava onları sardı ve zulmün tecrit saldırısını ka-

nıksayarak sineye çektiler.

Peki ya biz? Bunca kuşatılmışlık içinde 4 yıldır devam eden direnişimizi besleyen güç nedir? Nasıl oluyor da dünyanın bu en uzun hapsede direnişinde hala bıkmadan, yılmadan “ölebiliyoruz”, nasıl oluyor da “kimse bizi görmediği, duymadığı halde” ateşlere veriyoruz bedenlerimizi? Ölüm oruçlarında hücrelerimiz gün gün erirken bu iradeyi nasıl besliyoruz?

Direnişimizin gücü elbetteki sayısız kaynaktan besleniyor.

Egemenlerin tecritteki ısrarı, öncelikli olarak ideolojik tasfiyeyi sağlamak ve kendi zulmüne karşı gelişen, gelecekte olan direnişlerin meşruluğunu ortadan kaldırmak içindir. 4 yıldır süren direnişimiz karşısında ise, “*bu işin çözümü yok*” havası yaratarak “*kendi gücü*” karşısında direnmenin anlamsız olduğu, bir işe yaramayacağı düşüncesini hakim kılmaya çalışıyor. “*İnandığınız hiç bir şeyin anlamı yok, boşuna ölüyorsunuz, vazgeçin direnmekten...*” gibi basit teslimiyet teorileriyle sonuç almayı bekliyor. Direnişimizin halk üzerindeki etki gücünü yoketme çabası içinde her tür baskı yöntemini deniyor, ardından da “*işte tek başınıza kaldınız, sizi kimse önemsemiyor*” görüntüsü yaratarak karamsarlığı, umutsuzluğu, yılgınlığı ve teslimiyeti bekliyor çaresizce... Çaresiz, çünkü biz, teslim almaya çalıştığı o sarsılmaz inancımızla, ideolojimizle direniyoruz. Direniş pratiğimize yön veren ideolojimiz, egemenlerle asla uzlaşmayacak saflıkta ve netlikte. Sömürsüz yarınlara ulaşmamızı sağlayacak, şaşmaz rehberimiz olarak bize haklı olduğumuzu, doğru yolda olduğumuzu ve zaferi kucaklayacağımızı söylüyor...

Örgütsel tasfiyeyle inancımızı, ideolojimizi yokedebileceği düşüncesi, egemenlerin tarihsel yanılgısıdır. 4 yıldır süren tecrit saldırısında yine aynı yanılgıyı yaşıyor. Sağlam bir ideoloji asla yok olmaz. Her tür militarist tasfiye çabalarına rağmen kendini yeniden örgütler. Bu yüzden de örgütsel tasfiye çabalarından sonuç alması mümkün değildir. Faşizm bizi F tipi hücrelere attığı zaman, “örgüt hakimiyetine” son verdiğini, kişileri “özgürleştirdiğini” iddia ediyordu; halen bu iddiayı sürdürmesi onun acizliğidir. Örgüt hakimiyeti dediği şey, aslında kolektif paylaşım içinde kişiliklerin gelişmesidir, değer kazanmasıdır. Ve faşizm bu değere düşmandır. Bu yüzden tecrit hücrelerinde yalnızlaştırarak bizi örgütsel değerlerimizden uzaklaştırmayı hayal ediyordu... Ama bu örgütsel değerleri kazanmış, örgütsel kültürü kavramış

olanlar açısından nerede, hangi koşullarda bulunduğunu önemli değildir. Tek başına dahi olsa bir örgüttür o... Örgütsel değerleri yaşam biçimi haline dönüştürenler, direnişte geri adım atmaz, yalpalamazlar... Biz bunun ne kadar doğru, ne kadar gerçek olduğunu, hastahane işkencelerine tek başlarına direnen, tek kişilik hücrelerinde her an, her saniye verdikleri irade savaşından galip çıkan, hücrelerin sessizliğinde ateşlere hükmeden iradeleriyle manifestolar yazan şehitlerimizden öğreniyoruz. Yeniden yeniden öğreniyoruz.

Şehitlerimizden öğrendiğimiz o kadar çok şey var ki... Her şehidimizde duyduğumuz acıyı öfkeye dönüştürmeyi, acılarımızla bağlılığımızı büyütmeyi öğreniyoruz...

İşte bizim dört yıldır süren direnişimizi besleyen en önemli gücümüz, şehitlerimiz... onları unutmadığımız için, aramızdan ayrılışlarının acısı öfkemizi, kararlılığımızı, bağlılığımızı, iddiamızı büyüttüğü için, duygu ve düşüncede onlardan ayrılmadığımız için direniş gücümüzü yitirmedik. Nasıl unutabiliriz ki? Altı yoldaşımızı kimyasal gazlarla diri diri yaktıklarını, kan kokusuna bürünmüş hapsede haneleri, katliamları, işkenceleri nasıl unutabiliriz? Onlarca, yüzlerce Ebu Garip işkenceleri yaşandı ülkemizde. Ebu Garipler’i ikiyüzlüce “kınayanlar” bunları unutturduk sanabilir. Ama herbirini hafızamıza, yüreğimize, tarihimize kazıdık biz. Unutmak, bunların devam etmesine izin vermek demek.. Kimse unutmamalı.

Tecrit altında günler hep aynı tekdüzeliğe geçiyormuş gibi görünür. Zaten tecritin hedefi de bu tekdüzelik içinde sizi çürütmek, yoketmektir. Tüm kaygınız gününüzü doldurmak, yatıp çıkmaksa bu tekdüzeliğe teslim olmuşsunuzdur... ve çürümeniz kaçınılmazdır. Ama direnen insan için geçerli değildir bu. Çünkü direniş, dışa dış bir mücadeledir ve mücadele başlı başına bir hareketlilik, tekdüzeliği bozan isyanın kendisidir. Direndiğiniz oranda, sahip olduğunuz değerlerin ne kadar büyüdüğünü görürsünüz. Yarına, geleceğe ne büyük bir miras bıraktığınızı bilirsiniz ve bunun onurunu yüreğinizde hissedersiniz. Bugün bir çok bedeli göze alarak cenazelerimize sahip çıkan, omuzlarında taşıyan binlerin, birgün mutlaka onbinler, yüzbinler ve milyonlar olacağını bilirsiniz.

Biz haklı ve meşru bir direniş içinde olduğumuzu biliyoruz. Zulmün tecrit duvarlarını kabul lenmeyeceğiz, yaşadığımız hiç bir şeyi kanıksamayacağız ve unutmayacağız ve sahip olduğumuz mirasın gücüyle kazanacağız.

Van Valisine yönelik eylem iktidarın pervasız yalancılığı... hazırda bekleyen komplo teorisyenleri

2 Temmuz'da Van Valisi'ne yönelik bombalı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde vali kurulturken, halktan üç kişi öldü, onlarca kişi yaralandı. Van Valisi Hikmet Tan'ın geçtiği yola bırakılan bomba yüklü aracın uzaktan kumandayla patlatılmasıyla gerçekleştirilen eylemin ardından çok karakteristik iki tavırla karşılaştık. İktidarın yalan ve demagojileri; ve komplo teorisyenlerinin atıp tutması...

Devlet, failleri nasıl bulur?

Van'daki saldırının hemen ardından Van Valisi, "aldığı istihbarat değerlendirmelerine göre olayın terör örgütü KONGRA-GEL tarafından gerçekleştirildiğini belirtti." Vali "Bu saldırıyı kendilerine KONGRA-GEL adını veren terör örgütünün **yaptığından eminim**" dedi. (3 Temmuz 2004, Star)

Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü Ramazan Er de, saldırıyı PKK/KONGRA-GEL terör örgütünün düzenlediğini sandıklarını açıkladı.

Başbakan Abdullah Gül de eylemi Kongra-Gel'in yaptığını söyledi.

İşte bu ülkede oligarşinin "devlet ciddiyeti" ve "hukuka saygısı" bu kadardır. Onlar için gerçekte kimin ne yapmış olduğunun önemi yoktur. O an, oligarşinin işine gelen neyse, olayı oraya çevirmeye çalışırlar. Sayısız olayda "failleri" böyle bulup(!) açıklamışlardır.

Oligarşinin, her olayda mutlaka olduğu söylenen "**derin istihbarat**" raporlarına bir

örnek; hemen ertesi gün burjuva medyada şöyle bir haber çıktı:

"Van bombası raporda vardı Mart'ta güvenlik birimlerine ulaştırılan raporda 'PKK/KONGRA-GEL terör örgütü silahlı unsurları tarafından çok sayıda patlayıcı maddenin, Van'da bulunan resmi ve özel kurumlara yönelik düzenlenecek eylemlerde kullanılmak üzere illegal yollardan Van'a getirildiği öğrenilmiştir.' ifadelerine yer verilmişti." (3 Temmuz Tercüman)

Yaa, bu eylemi de önceden biliyorlarmış... Anlaşılan bir tek eylemin saatini öğrenememişler!!!

3 Temmuz tarihli bu "büyük istihbarat" haberi ertesi gün, eylemi Kongra-Gel'in yapmadığının açıklanmasıyla bir balon gibi söndü. Ama oligarşi ve burjuva medya alışmıştır bu yönetime. Bu örnek, her devrimci eylemden sonra medyada yeralan "**önceden biliniyordu, MİT uyarmıştı**" haberlerinin ne kadar "gerçek" olduğunu da gösteriyor.

Komplo teorisyenlerinin belgeye, bilgiye ihtiyacı yok

Bu eylemi Hizbullah da, kontrgerilla da yapmış olabilir; Türkiye gibi bir ülkede, böyle bir eylem yapıldığında kontrgerilla ihtimali reddedilemez. Ama komplo teorilerinin dışında, dünya çapında mücadelenin aldığı şekli bilenler, birincisinin de ihtimal dahilinde olduğunu bilirler ve buna göre ihtiyatlı davranırlar.

Ama bu ülkenin "**akıl satıcıları**"nın bir gün değil, bir saat bile beklemeye tahammülü yok; ne olmuşsa, beş dakika sonra onların açıklama ve yorumları hazır. Bırakın bilgi, belge araştırma yapmayı, açıklamaya beklemeyi ne zaman düşündükleri bile meçhul.

Zaten düşüncelerine de gerek yoktur. Hemen her olaya uyguladıkları "komplo teorisi" kalıbı aynıdır.

Bu ülkenin dinamiklerini, emperyalizmle halklar arasındaki çelişkilerin keskinleşmesini göremeyenler, bir bomba patladığında hemen provokasyon teorilerine sarılıyorlar. Van'daki eylemi, Hizbullahçılar veya Irak'taki, Filistin'deki direnişlerden etkilenmiş bir başka islamcı örgüt neden yapmış olmasın? Bu da bir ihtimal değil mi? (İslamcıların eylem anlayışı ayrı bir tartışma konusudur, ama eğer yapan islamcı bir örgütse, demek ki ortada komplo, provokasyon yoktur, çünkü pekala bir islamcı örgütün de bu işbirlikçi zulüm düzenine karşı eylem hakkı vardır.)

Her olayda bir "derin güç" arayıcılar

Kürt milliyetçi basın eylemi hemen "provokasyon" diye verdi. Çünkü mantığı basitti: "**Bizim dışımızda yapılan her şey provokasyondur**"

Ertesi gün eylemde bir "Hizbullahçı" bağlantısının açıklanması üzerine Kürt milliyetçileri "Hizbi-kontra", JİTEM atıflarına ağırlık verirken, Evrensel Gazetesi de "**Bombalı suikast 'derin'leşiyor**" başlığını kullandı. Her iki yaklaşım da

Hizbullah'ın yaşadığı farklı süreçleri görmezden gelmekte hemfikir. Hizbullahsa da, değilse de “provokasyon”du.

Kürt milliyetçiliği işi daha ileri götürüp yeni bir “Gaffar Okan” senaryosu yazmaya başladı. Vali Kürt kökenliydi, çok iyiydi... vs. Ülkede Özgür Gündem’de Cengiz KAPMAZ imzalı yazıda “**Derin ve karanlık çevreler mi?**” diye sorulup aynen şunlar söyleniyordu:

“Kürt kökenli olan Vali Tan, ilde sevilen sayılan biri. Halkla diyaloglarını sık sık Kürtçe konuşarak sağlıyor. Saldırının kendisi Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan suikastını akıllara getirdi. Okan suikastı ile verilen mesaj, bu eylem ile bir kez daha mı verilmek istendi? Bombalı saldırı Abdullah Gül ile Erdoğan ve Aksu arasında ciddi üslup ve yaklaşım farkları olduğunu ortaya koydu. Gül, direkt KONGRA-GEL’i hedef gösterirken, Erdoğan ve Aksu daha itidalli bir üslup kullanma gereği duydular. Üslup farkları Kürt sorununa karşı gösterilen hassasiyetten mi kaynaklanıyor, yoksa farklı görüş ayrılıklarının bir tezahürü müdür?”

Faturasını her seferinde ağır ödemesine rağmen, devletin içinde “şahinler-güvercinler” aramaktan bir türlü vazgeçmedi Kürt milliyetçiliği. Gaffar Okan’da yaptıkları “yürüyüşler” dönüp kendilerini vurmasına rağmen, hala ders çıkarmamışlar...

Birgün Gazetesi de “Van’da Barışa bomba” başlığını atmıştı. Yani bu ülkede herkes senin barış politikana katılmak zorunda mı? Sen “barış” diye düzen içi solculuk yaparsın, bir başkası devrim yolunda silahlı savaş verir. Senin “barış” statükonun bozulması, silahlı mücadeleyi yürütenler için sadece bir sonuçtur. Herkes senin çizgine uyacak; senin çizgine uymayan herşey, provokasyon, komplo...

DEP’lilerin AB Büyükelçileriyle Toplantısı Kim Neyin Peşinde?

Tahliye edilmelerinin ardından çeşitli illerde mitingler yapan, ama bu arada oligarşi tarafından büyük bir kuşatma altına alınan eski DEP milletvekilleri, bir sessizlik döneminin ardından 5 Temmuz’da AB üyesi ülkelerin büyükelçiliklerine bir yemek daveti verdiler. Davete katılmayan Almanya Büyükelçisi’yle de ertesi sabah Almanya Büyükelçiliği’nde bir görüşme yaptılar.

Bu görüşmelerden basına yansıyan bilgilere göre;

“Bölgede işsizlik ve altyapı sorunlarının öncelikli olduğuna değinen Leyla Zana, durumun iyileştirilmesi için **Batı’nın sağlayacağı mali destek** ve projelerin önemine dikkat çekti.”

“DEP milletvekilleri, yemekte Türkiye’nin AB üyeliği için çağrıda bulundular.”

“Leyla Zana **her koşulda barış, uzlaş**ı ve diyalogdan yana olduklarını belirtti...”

Bunların karşılığında ise, AB Büyükelçileri “DEP’lileri terör konusunda **uyardılar!**”.

NE BEKLENİYOR BU GÖRÜŞMELERDEN?

Evet, kullanılan üslup tam tamına bir “**uyarı**” üslubudur. Zana, “barış, diyalog” derken, karşılarındaki büyükelçiler “PKK’yı terörist görüyoruz. Herkes açık şekilde teröre karşı çıkmalı... PKK’yla aranıza mesafe koyun” dayatmasında bulunuyorlardı.

Eğer Zanalar, bir halkın temsilcisi olarak meclise girebilmişlerse, o “terörist” diye adlandırılan mücadelenin sonucunda değil midir? “**Haklı, meşru bir halk örgütlülüğüne ‘terörist’ denilmesini kabul edemeyiz!**” diye cevaplarını vermiyorlar emperyalistlerin temsilcilerine.

Bu cevabı dahi veremedikleri görüşmelerden ne umuyorlar öyleyse: Toplantıda söyledikleri gibi “mali destek” mi?

Avrupa emperyalizminden alınacak mali desteğin faturasının ne olduğunu, burjuva ekonomistler bile çok açık ortaya koyuyorlarken, böyle bir istekte bulunmak, **bizi sömürgeleştirin** demenin “**Kürtçesi**”dir.

Avrupa Birliği’nden ne istiyor Zanalar? Mesele Kopenhag kriterleriye, AKP uyguluyor yavaş yavaş... Oligarşi PKK olmayacak diyor, AB de aynı düşünüyor... **Siz nerede duracaksınız?..**

Zana, toplantıda “**bölge halkının Türkiye üst kimliğinde yaşamayı kabul edeceğini**” söylüyor bir de. Üst kimlik, alt kimlik, özgür yurttaşlık... Nereden çıkıyor bu kavramlar, kime ait? Böyle bir sistemde **özgür yurttaşlık** nasıl oluyor?... Bunlar burjuvazinin çözümleridir; Kürt halkının talepleri değil.

Avrupa emperyalizmi neyi isteyip neyi istemediğinde açıktır. Açık olmayan, manevra yapan Kürt milliyetçiliğidir. Kürt milliyetçiliği artık netleşmelidir; bu manevralar dönüp dönüp sizi vuracaktır. AB’ciyseniz, **tekellerin verdikleriyle yetineceksiniz**. AB’ciyseniz, onların dayattığı “terör” tasnifini kabul edeceksiniz. Bunun başka bir biçimi yoktur. Ya da AB’nin bir emperyalist blok olduğunu ortaya koyup, ona göre konuşacaksınız.

‘Teröre’ karşı devlet mitingleri!

Yaklaşık bir aydır Doğu ve Güneydoğu şehirlerinde oligarşinin yoğun çabasıyla “teröre karşı mitingler” örgütlenmeye çalışılıyor.

Geçen hafta Diyarbakır'ın Çınar ve Eğil ilçeleri ve Batman'ın Hasankeyf ve Gercüş ilçelerinde de “teröre karşı mitingler” yapıldı.

Bu konuda zaten “hazır kıta” bekleyen devlet rica'lı ve devletin “sivil toplum örgütleri”, Van'daki fırsatı da kaçırmadılar. Van'daki bombalı eylemin hemen ardından “24 sivil toplum örgütü” temsilcisi Van Valiliği bahçesindeki Atatürk Anıtı önünde toplanarak saldırıyı kınama gösterisi yaptılar Van **Sanayici ve İşadamları** Derneği Başkanı Mehmet Çaldağ, “tüm kurum ve kişileri teröre karşı işbirliğine” çağırdı.

Taşınan pankartların biçiminden sloganlarda kullanılan dile kadar herşey, bu mitinglerin bizzat devlet tarafından örgütlendiğini ortaya koyuyor.

Dağlarda, F tiplerinde katletmeye, kaybetmeye işkenceye, meydanlarda terör estirmeye devam edenler ‘teröre karşı’ çağrı yapamaz!

At izinin it izine karışması işte böyle bir şeydir; mitinglere katılan kurumlara bakın; çoğu halkın mücadelesi sözkonusu olduğunda **asım, kesin, bastırın** diye yırtınan kesimlerdir. Valiliğin, kaymakamlığın, polisin organizasyonu altında başı “İşadamları” çekiyor.

Bu “gösteriler” tam icazetli; mesela Diyarbakır-Çınar'daki mitingte Diyarbakır-Mardin karayolu trafiğe kapatıldı, ama polis göstericilere müdahaleyi hiç düşünmedi. Mesela normalde gösterilere açık olmayan **Valilik bahçesi** bile anında açılıyor. **Yeter ki** devletin istediği sloganları bağırsın.

Bu mitinglerde yapılan konuşmalara, atılan sloganlara bakın; “*Kürt-Türk kardeşdir, ayrım yapan kalleştir*”, “*Biz terör istemediğimiz gibi kanımızın son damlasına kadar devletin yanında yer alacağız*”. (3 Temmuz 2004, Tercüman)

Güya teröre, “her türlü şiddete” karşı demeciler veriliyor ama, “**ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız**” zihniyeti konuşuyor.

Terör demagojisiyle, Kuzey Kürdistan'ın sorunlarının kaynağı unutturulmaya çalışılıyor: Mesela şöyle bir pankart: “**Teröre hayır, huzura evet!**” “Terör” dedikleri tabii ki, yurtseverlerin, devrimcilerin silahlı mücadelesi. Peki 1980’de, 81’de, 82’de, yurtseverlerin silahlı mücadelesi yokken, köylerde yoksul Kürt halkı karların içinde cırtlıplak saatlerce bekletilirken, eşlerinin,

çocuklarının gözlerinin önünde, kadınlar erkekler köy meydanlarında cırtlıplak soyulurken, **huzur** mu vardı?

Ama o kadar uzağa gitmeyelim: hala insanların kaçırılıp kaybedildiği, Diyarbakır’dan Van’a, Bingöl’e hak ve özgürlük isteyen insanların meydanlarda coplandığı, işkencelerden geçirilip tutuklandığı, başta Diyarbakır olmak üzere, bütün büyük kentlerinde yoksulluğun kol gezdiği, yoksulluğun fuhuşu, gaspı, hırsızlığı kışkırttığı toplarlarda huzur mu var?

Oligarşi, Kürt halkının haklı, meşru mücadelesi ve örgütlenmesi sonucu özellikle Doğu-Güneydoğu’da zayıflayan “kitle tabanını”, bu mitingleri kullanarak güçlendirmeye, şovenist politikasını canlandırmaya çalışıyor. Mitinglerin amacı budur. Zaten böyle olduğu içindir ki, bölge halkının terörünü çok yakından tanıdıkları ne Hizbullah, ne kontrgerilla ne de oligarşinin katliamları değil, tek hedef olarak Kongra-Gel protesto ediliyor.

Solun “Teröre karşı miting” davetiyecileri niye katılmıyorsunuz bu mitinglere?

Kürt milliyetçi hareketin silahlı mücadelesinin en yoğun biçimde sürdüğü yıllarda bile çok istemesine rağmen bu tür mitingleri yaptıramayan oligarşinin, bugün bu mitingleri yapmaya cüret etmesinde Kürt milliyetçiliğinin çarpık, meşruluğu reddeden politikalarının da büyük payı var. Yıllardır “şiddeti mahkum eden” bir söylem tutturuldu; KADEK programına “devletten, bireylerden ve örgütlerden gelen terörü” reddettiğini, “teröre karşı uluslararası işbirliğine açık olduğunu” yazdı.

İşte Van Valisi de, Van patronlar örgütünün başkanı da “teröre karşı işbirliğine” çağırıyor. O zaman gidin işbirliği yapın. Çapa’daki kaza sonucu patlamadan sonra “*terörü lanetlemek için so-kağa çıkma çağrısı*” yapan **ÖDP’li Birgün yazarı Saruhan Oluç** ve **TKP** yöneticileri de gidip katılınlar mitinglere.

Daha ne bekliyorlar? Emin olun oralarda kendilerine konuşma hakkı da verirler. Onlar da o “teröre karşı” engin görüşlerini halka anlatırlar... Şimdiye kadar gitmedikleri hata. Yoksa utandın mı? O satırları yazıp, o çağrıları yaptıktan sonra, sözünün eri olacaksın! “Her türlü şiddete” karşı değil misiniz, bu mantığın devamı olarak “her türlü şiddeti kınayan kim olursa olsun” da deyip bu mitinglere katılmalısınız. Tutarlı olmak bunu gerektirir. Gidin katılın da kiminle aynı yerde olduğunuzu görün!

Unutmamızı İstedikleri Vahşet Sürüyor: Gerillanın Kulağı Kesildi!

Doğu'da savaşın tüm hızıyla sürdüğü yıllarda, özel timcilerin, katlettikleri gerillaların kulaklarını, kafalarını kesip koleksiyon yapması, köylerin yakılması, kadınlara tecavüzler günlük yaşamın bir parçasıydı. Sahte barış havası yaratmak isteyenler, "bunların geride kaldığını" söyleyip, "unutmamızı, yaraların sarılmasını" söyleyip durdular sürekli. AİHM'de görülen onlarca köy yakma davasında da devletin savunması bu yöndeydi: "evet o dönem yaşandı..."

Yani her şey olup bitmiş, geçmiş bir zamandı. Susurluk'un icraatlarıydı bunlar ve şimdi artık demokratikleşen, "AB yolunda ilerleyen" bir Türkiye vardı.

Bu oyunun oynanmasına iktidar ve yalakası kadar, reformistler, insan hakları savunucuları da "sol"dan ortak oldular. Onlar da "geçmişte" kaldığına hemfikirtiler. Ama ne hikmetse bu geçmişin hesabını sormak, adalet istemek de hiç gündemlerine girmiyordu.

Faşizmi tanımayan ya da görmek istemeyenlere, faşizm kendini anlatmaya devam ediyor. Hiçbir şeyin "geçmiş" olmadığı, Kürt halkına yönelik politikalarda da temelde hiçbir değişiklik olmadığı yaşanan yeni örneklerle hatırlatılıyor.

Gabar Dağı'nda 26 Haziran günü yaşanan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Meas Reşit Reşo'nun kulaklarının kesildiği ortaya çıktı. Reşo'nun Nusaybin'deki cenaze töreninde konuşan DEHAP Nusaybin eski ilçe yöneticisi Nazım Kök, 1990'lı yıllarda çatışmalarda yaşamını yitiren gerillalara benzer işkenceler yapıldığını hatırlatarak, "o dönemde çoğu zaman, kimyasal silahlarla katledilen, öldürüldükten sonra yakılan, burnu, kulağı, ayak parmağı, elleri kesilen manzaralara tanık oluyorduk. Ancak 21. yüzyıl da bu tür vahşice yaklaşımların ortaya çıkması acı vericidir" dedi.

Evet, acı verici olduğu açık, ama 1990'lardaki faşizm ne ise, bugün de aynıdır. "AB'ye uyum" adına "değişim" bekleyen, her yasada "devrimler"den, "insan haklarındaki büyük ilerlemeler"den söz edenler kulağı kesilmiş cenazeler karşısında ne diyecekler acaba?

AB'nin bu vahşeti görmediği, bilgisi dışında yaşandığı mı zannediliyor?

Hatırlayın; 1990'lı yıllarda Avrupa'nın Türkiye oligarşisine yönelik çıkarları temelindeki yaklaşımı gereği, tank satışı yapılmıyordu. Ve bu Almanya tarafından "Doğu'da insan hakları ihlallerinde kullanıldığı" gerekçesiyle açıklanıyordu. Şimdi hiçbir sınırlama yok ve aynı vahşet sürüyor. Avrupa'nın derdi hiçbir zaman Kürt halkının katledilmesi ya da hakları olmadı.

Ya, "aman şiddet olmasın" diye PKK'ye ateş püsküren reformistler, ÖDP'liler neredeler? Kulak kesmek şiddete girmiyor mu? Oligarşik devlete, AKP iktidarına yönelik, aynı PKK'ye yaptıkları gibi, hep bir ağızdan kampanya başlatmayı düşünmüyorlar mı?

Faşizmin Kürt halkına imhadan, inkardan, acı ve gözyaşından başka verecek hiçbir şeyi yoktur. Oligarşi tersi bir beklenti içine sokarak, "AB'ye uyum yasaları"nın arkasına gizlenerek vahşetini perdelemek istemektedir. 1990'lı yıllar boyunca uygulanan vahşete ilişkin tek bir subay, sorumlu kişi yargılandı mı? Hayır! Bu bile, oligarşinin "ben vahşete gerektiğinde başvurmaya devam edeceğim" demesidir.

Ve devam ediyor.

Hem Gösteri Hakkına Müdahale Hem De Tazminat Davası

Burası Türkiye; bu ülkede polis hem gösteri hakkını engeller, hem gösteri yapanları suçlu durumuna düşürür.

İçişleri Bakanlığı, 12 Aralık 2000'de Ankara'da F tipi hapisaneleri protesto amacıyla yapılan gösteride, yaralandığını söyleyen polislerle ödediği tazminatları, gösteriye katılanlardan almak için dava açtı.

Ne yapılmıştı o gün hatırlayın; Hücre Karşıtı Öğrenci Platformu, Adalet Bakanlığı önüne siyah çelenk bırakmak istemiş ve polisin saldırısı sonucu onlarca kişi yaralanmış ve 59 kişi gözüne alınmıştı.

Peki polisin "güvenliğini sağlayamadığı" için tazminat ödeyen İçişleri Bakanlığı, öğrenci, işçi, köylü, tutsak yakını vatandaşların güvenliğinden sorumlu değil mi?

Sorun, "para"nın ötesinde, insanları demokratik gösterilere katıldığına pişman etmek, gözdağı vermek.

AKP Böyle Demokratikleştiriyor! İnfaz Yasallaşıyor

Polisin silah kullanma yetkisini düzenleyen ve evde, sokakta binlerce yargısız infaza gerekçe yapılan yasa maddesi, yenilerek çıkarılıyor. Polis, fiili olarak uygulasa da, Anayasa Mahkemesi'nin iptal kararı nedeniyle, infazın yasal dayanağını daha önce kaybetmişti. AKP iktidarı polisin "elini soğutmama" politikasını, hazırladığı bir yasa ile uygulamaya devam ediyor.

İptal edilen yasanın yerine AKP tarafından hazırlanan yasa tasarısı şöyle:

"Terör örgütlerine karşı icra edilecek operasyonlarda, teslim ol emrine itaat edilmeyerek, silah kullanmaya teşebbüs edilmesi halinde, kolluk görevlileri, tehlikeyi etkisiz kılacak ölçü ve orantıda, doğruca ve duraksamadan hedefe karşı silah kullanmaya yetkilidir."

Polisin "orantılı güç kullanımını" nasıl uyguladığı binlerce örnekten biliniyor. Asla sağ yalama üzerine düşünmez ölüm mangaları. Ayhan Çarkın'lar bu yetkiyle donatıldıkları için onlarca infaza katıldıkları halde ellerini kollarını sağlalarak gezmektedirler.

Dikkat edin, yasada "kademeli" olarak diye bir ifade yok. Yani sağ ele geçirmek için başka yöntemlerin kullanılmasına yer bile vermiyor. Yasanın faşist niteliği ve infazı meşrulaştırma yanı burada bile çok açık şekilde ortaya çıkıyor.

AKP iktidarı faşist politikaların uygulayıcısıdır. Ona demokratikleşme misyonu biçenler ta-

rih ve halk önünde suçludurlar. AKP ceza yası hazırlıyor; adım attın suç, düşündün suç, direnme hakkını kullandın suç... ve AB'ci sahte demokratların sesi çıkmıyor. Sadece alkışlıyorlar. İnfazlara dayanak yapılacak yasayla ilgili de hiçbirinin bir eleştirisi yok.

"AB'ye uyum" adı altında daha fazla baskı ve yasakların, zulmün kurumlaştırılmak istendiğini söylemiştik. AKP çıkardığı her yasa ile, her icraati ile bunu doğrulamaya devam ediyor. Polise infaz yetkisi verilmesinin tek nedeni, devrimci mücadelenin yükselmesinden duyulan korkudur. AKP iktidarı, işbirlikçiliğin, ülkeyi azgınca sömürü ve talana açmasının karşısında yükselcek muhalefeti böyle bastırmayı planlıyor. Daha fazla baskı yasaları, daha fazla ölüm, infaz dayatıyor.

Gizlenmek istenen gerçek herkesin gözlerine sokuluyor; AKP, zulmün iktidarındır.

Sayı 115

25

11 Temmuz
2004

NATO ve Bush Karşısı Birlik'ten NATO Terörüne Suç Duyurusu

NATO ve Bush Karşısı Birlik üyeleri, NATO Zirvesi'ni protesto gösterilerine yönelik saldırılar konusunda, Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri Bakanı, İstanbul Valisi ve Emniyet Müdürü hakkında suç duyurusunda bulundu. 6 Temmuz günü İstanbul Adliyesi'ne gelen Birlik üyeleri, NATO'yu protesto edenlere gaz bombaları, panzerler ve coplarla saldırıldığını hatırlatarak, bu süreçte 105 kişinin gözaltına alındığını ve yaralandığını ve halka karşı ölçsüz şekilde şiddet uygulandığını söylediler.

Yapılan açıklamanın ardından, suç duyurusu dilekçeleri savcılığa verildi.

Adliye önünde toplanan NATO polisinin vahşetinin mağdurları, AKP iktidarının "gösteri yapmak haktır" yalanlarının resmini veriyordu. Bu görüntü-

lerin yaratılmasından, sadece siyasi olarak değil, bizat saldırıları savunduğu için Erdoğan sorumludur. AKP'nin faşist zihniyeti, demokratlıktan, haktan, özgürlükten anlamaz, sadece öyle görünmek için vitrinlere ihtiyaç duyar. Vitrin olmak istemeyenleri ise, bu hale getirmekten başka bir şey bilmez.

Okmeydanı Direnişçileri Anlatıyor

Bombalarına, panzerlerine rağmen sapanlarımızdan korkuyorlardı

28 Haziran günü Okmeydanı sokaklarında birakatlar kurarak NATO'ya ve işbirlikçilerine karşı direnen, çatışan HÖC'lülerle görüştük. Direnişçiler, 27 Haziran gecesi Okmeydanı Fatma Girik Parkı'ndaki, (halk tarafından Sibel Yalçın Direniş Parkı olarak bilinmektedir) yaşamı ve direnişi nasıl örgütlediklerinden, ertesi günü sokak sokak yaşanan çatışmalara kadar, yaşadıklarını anlattılar. Güvenlik nedeniyle isimlerini saklı tutarak, direnişçilerin anlatımlarından bölümleri yayınlıyoruz.

27 Haziran gecesi Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda toplandı. Niye orada toplandı? Nerelerden insanlar vardı? Yemek, güvenlik gibi işler nasıl halledildi, 10-15 saatliğine de olsa nasıl bir yaşam düzeni oluşturuldu?

5. Direnişçi: NATO'ya ve Bush'a karşı olduğumuz için, ülkemizde istemiyoruz. Bu nedenle oradaydık.

1. Direnişçi: NATO karşıtı eylemler için Anadolu'dan gelenlerin yer ihtiyacı, Mecidiyeköy'e toplu bir şekilde girilmesi, mahalle halkının yıllardır devrimcileri sahiplenene tavrı, bu mahallenin Mecidiyeköy'e yakınlığı ve kitleye olası bir müdahale durumunda direniş için uygun olması gibi özelliklerden dolayı bu park tespit edilmişti.

2. Direnişçi: Kadıköy mitinginden sonra Sibel Yalçın Direniş Parkı'na geldik. Gecenin geç saatlerine kadar gelenler oldu. Anadolu'nun birçok yerinden, Hatay, Adana, Mersin, Antalya, Isparta, Burdur, İzmir, Afyon, Uşak, Dersim, Elazığ, Erzincan, Malatya, Çanakale, Edirne, Zonguldak, Safranbolu, Ankara, Konya, Kayseri, Sakarya, Kocaeli'nden insanlar vardı.

3. Direnişçi: Yemek komitesi oluşturulup, komün yapma kararı alındı. Sonra da herkes kendi kitlesinin yemek sorununu kendisi halletti.

6. Direnişçi: Bir Eylem Komitesi ve bu komiteye bağlı bir Güvenlik Komitesi oluşturuldu. Bu aşamada, parka yerleşmiş olan Halkevleri 'parkta yeterli kitleliliği bulamadıklarını' gerekçe göstererek parktan çekildiğini, sabah buradan Mecidiyeköy'e gideceklerini belirtti. Halkevleri'nin kendi kitlesine karşı 'sorumlu', diğer kitleye karşı sorumsuz tavrı eleştirildi.

Eylem Komitesi ve Güvenlik Komitesi'nde parkta kitlesi olan tüm gruplar yer aldı. Parktaki

kitlenin güvenliğinin nasıl alınacağına ilişkin kararlar alındı. Parkın dışında beş ayrı noktada nöbetçiler gece boyunca olası bir saldırıya karşı nöbetleşe beklediler. Nöbet noktaları konusunda bir sorun yok ama nöbetçilerin nasıl bekleyeceği tartışma konusu oldu. Kimi gruplar, güvenlikçi sayısının dikkat çekmemek için olabildiğince az olmasını, nöbetçilerde de molotof, sapan vb. olmamasını, bir çatışma çıkarılmamasını savundu. Çatışılacak olan asıl yer burası değil Mecidiyeköy, bu yüzden bir polis saldırısında bile parktan çıkılmaması, burada direnilmesi savunuluyor. Ancak başta HÖC olmak üzere birçok grup bu görüşe şiddetle karşı çıktık. 'Elbetteki görevliler gördükleri ilk ekip otosuna molotofla saldırımalıydı ama müdahale için geldiği noktada molotoflarla bunların önü kesilmeli ve parktaki kitlenin güvenli bir şekilde toparlanabilmesi için zaman kazandırılmalıydı. Ayrıca bir saldırı durumunda parkta kalmak intihar etmek, kitlenin güvenliğini riske etmekte. İlk çatışmanın burada olmasını kimse istemiyordu ama başka bir seçenek kalmaz ise, pasif bir şekilde değil, mahallenin içinde çatışarak direnmeli' görüşü savunuldu. HÖC'ün bu görüşü genel olarak kabul gördü. Ne varki bunu kabul edenler de güvenlik noktalarına verdikleri görevlilerine molotof vermedi. Sadece HÖC görevlileri molotof ve sapanlarla çatışmaya hazır bir şekilde bekledi.

2. Direnişçi: Gece, Anadolu'nun çeşitli yerlerinden gelen insanlar birbirleriyle tanışıp kaynaştı. Miting dönüşü parkta sloganlar atıldı. Herkes kendi kitlesiyle oturup yemek yedi. Akşam Grup Yorum türküsü ve marşlarıyla kitleyi ve Okmeydanı halkını coşturdu. Aralarda ve dinleti sonunda "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Bekir Baturu, Hasan Hüseyin Boyraz, Hüseyin Çukurluöz, Semirhan Polat Ölümsüzdür, Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Ondan sonra Grup Vardiya türküler söyledi. Gecenin geç saatlerine kadar halaylar çekildi. Hepimizde bir sonraki günün heyecanı ve coşkusu vardı.

Gazi Barikatlarının Öfkesi Var

5. Direnişçi: Gecenin ilerleyen saatlerinde her grup sabah için hazırlıklarını yapmaya başladı. HÖC kitlesi bir araya gelerek eylemle ilgili konuştuk. Bir saldırı anında nelerin yapılacağı, ne-

lere dikkat edileceği konuşuldu. Nereye çekileceğiz, çekilme ve çatışma anında nelere dikkat edilecek, ayrıntılı olarak konuşuldu. Herkes çatışmaya hazır. Gözlerde Gazi barikatları şekilleniyor. Yıllar sonra oradaki kini, öfkeyi buraya taşımanın heyecanı ve mutluluğunu tarif et -

mek imkansız. Yarın bütün dünya görecek bizim kim olduğumuzu. Dosta düşmana ilan edeceğiz ezenlere olan sınırsız öfkemizi. Bunun için her ayrıntı titizlikle gözden geçirildi. Hiçbir hata olmamalı. Anadolu'dan gelenler bölgeyi bilmedikleri için her 10 kişi bir görevliye emanet edildi.

Görevliler seçildi. Sağlıkçılara sağlık seti, limon, ve sirkeler verildi, onların görevleri kanama gibi durumlarda ilk yardımda bulunmak, gaz bombalı saldırılarda gazın etkisini düşürmek. Sonra sapanlar dağıtıldı. Parkın alt köşesine geçip atış talimi yaptılar. Karşılarına koydukları hedef bir şişe değil de bize bombalarla saldıranların kafası adeta. Sonra molotofçular belirlendi. Hangi anda kullanacakları sıkı sıkı anlatıldı. Atılan molotofların yanlışlıkla kitleden birinin üzerine düşmemesi için özel olarak konuşuldu. Onlar da hazırlar. Kalın eldivenler, atılan gaz bombalarının tekrar geri iadesi ya da kitleden uzak bir yere savrulması için. Eldivenlilere de çok iş düşecek. Ve yine herkese maske dağıtıldı. Tüm hazırlıklar bitince herkesin yatıp dinlenmesi isteniyor. Ama mümkün değil. Uyku tutmuyor kimseyi. Herkes yürüme anını iple çekiyor. Tarihimizde varolan direniş geleneklerine, her biri bir destan olan geleneklerimize saatler sonra bir yenisi eklenecek. Kızıldere'de Mahirler'in, Çiftelahavuzlar'da Sabolar'ın direnişi kime karşıysa, Gazi'de, Nuretepe'de kurulan barikatlar neyse, hapishanelerdeki direniş kimin içinse, bu da onlardan biriydi. Buna ta-

nıklık edecek, bu direnişi yaratanlardan biri olacak olmanın verdiği heyecan uykuyu silip atıyordu. Ama kuraldı, herkes yatacak, kıvrana kıvrana sabahı ettik.

Çatışa Çatışa Şark Kahvesi'ne Çekildik

Sabah eylem nasıl başladı, siz neredeydiniz, nasıl çatıştınız?

4. Direnişçi: Ben gece parkta kalmadım. Sabah Okmeydanı'na vardığımda çatışma başlamış, polis Şark Kahvesi civarına yığınak yapıyordu. Ben ara sokaklardan arkadaşların yanına geçtim. Bir çok yerde barikat kurulmuştu. En kitlesel direnişçi grubu ve en büyük barikatlar Cemevi civarındaydı. Buraya açılan bütün cadde ve sokaklarda barikatlar vardı.

1. Direnişçi: Çatışma, Perpa'nın önüne geldiğimizde başladı. Burayı zaten önceden tutmuş olan polisler, kitle geldiğinde yolu kapattılar. Önce bir süre polisler heyet arasında pazarlık yapıldı. Ama vakit uzadıkça kitlenin sabrı taşmaya başlamıştı. Kitle önce yol kenarındaydı ama yavaş yavaş yola taşmaya başladı ve trafik kesildi. Kaldırım taşları sökülmeğe başladı. Herkes maskelerini takmaya başladı. Molotoflar ve sapanlar çıkarıldı. Polisin saldırısı bu anda başladı. Polis saldırısı sırasında ben en öndeki karma ekibin yanındaydım. Önce gaz bombaları atmaya başladılar. Gaz bombaları bizleri geçip kitlenin en arkalarına kadar gidiyordu. Kısa sürede o kadar

Yarın bütün dünya görecektir bizim kim olduğumuzu. Dosta düşmana ilan edeceğiz ezenlere olan sınırsız öfkemizi. Bunun için her ayrıntı titizlikle gözden geçirildi.

çok gaz bombası atıldı ki, yaklaşık 2 km boyunca tüm yolu gaz bulutu kapladı. En öndeki karma ekip molotoflarla cevap verdi. Sadece burada 30 kadar molotof atıldı. Önden saldıran polisleri, sokak aralarından çıkan ve direk kitlenin ortasına giren polisler de takviye ediyordu. Çatışma çatışa Şark Kahvesi'ne kadar çekildik.

2. Direnişçi: İlk saldırıdan önce biz orta yerdeydik. Çatışma çıktıktan sonra kitlelerin büyük bir kısmı geri çekilince biz ön tarafta kaldık. Polis durmadan gaz bombaları atıyordu. Bir arkadaşımızın avucunun içi parçalandı. Kimseyi yerde bırakmamaya çalıştık. Zaten sağlıkçı arkadaşlarımız da vardı, ilk onlar müdahale ediyorlardı. Perpa'nın önünde kitlelerin büyük bir kısmı Çağlayan (yani Perpa'nın arka tarafı) ve çevre yoluna yönelirken biz Okmeydanı'na doğru geri çekildik. İlk barikatta ESP ve Devrimci Demokrasiler de vardı. HÖC kitlesinin Okmeydanı'nda kurduğu bütün barikatlarda vardım.

3. Direnişçi: Ön tarafta çatışma başlarken benzin istasyonunun yanındaki yoldan da çevik kuvvet önümüzü kesmeye çalıştı. Yani bizi ortada sıkıştırmaya çalışıyorlardı. HÖC, çevik kuvvet engelini yararak Okmeydanı'na doğru çekilmeye başladı. Kitle Okmeydanı yönüne doğru ilerliyordu. Bundan kaynaklı molotofları insanlara zarar vermemek için kullanamıyorduk. İnsanlar çekilmeye başladığında molotofları atmaya başladık. Bu arada geçtiğimiz yerlerde küçük çapta barikatlar kurarak çevik kuvveti engellemeye çalışıyorduk. Şark Kahvesi civarından parka doğru ilerlerken en büyük barikatımızı kurduk.

Gazi'nin, Armutlu'nun, Nurtepe'nin Barikatlarının Deneyimiyle Direniyoruz

6. Direnişçi: Mahallelinin alkışları ve büyük ilgisi altında mahalleden çıkmıştık. Yolda Halkevleri de katıldı. Sabah başka mahallelerden gelenlerle birlikte sayı 2000'i bulmuştu. HÖC en kitlesel kortejlerden biriydi. En önde molotoflulardan

oluşan ve asıl olarak HÖC, ESP ve SDP'lilerin olduğu karma bir ekip var. Önümüz kesildiğinde, daha önce belirlenen ve HÖC, ESP, SDP ve Alinteri'nden oluşan heyet polislerle görüşmeye gitti. Yapılan görüşmelerden sonuç çıkmıyor. Polis kesin olarak kitleyi dağıtmak ve Mecidiyeköy'e sokmamak niyetinde. Heyetin 'Mecidiyeköy'e gidip açıklama yapmak istiyoruz, burada bir gerginlik istemiyoruz' demesi bir işe yaramıyor.

Kitle artık sabırsız. Zaten yol kenarından yürümüş olmak herkese ağır gelmiş. Yol trafiğe kapatılıyor, sapanlar, molotoflar çıkarılıyor, kaldırım taşları sökülüyor, yol bir anda taştan geçilmez oluyor, öfke büyük. Polis yakın mesafede çatışmayı göze alamadığı için başlıyor gaz bombalarını fırlatmaya. Bir yandan polisin gaz bombaları, diğer yandan atılan molotoflar, taşlar. Yol bir anda savaş alanına döndü. Kitle Okmeydanı'na çekildi. Bir yandan patlayan molotoflar atılan sloganlar, diğer yandan sayıları yüzlerceyi bulan gaz bombaları.

Okmeydanı'na geri geldiğinde barikat direnişine geçtik. Ancak 2000 kişilik kitle burada bütünlüğünü koruyamadı. Barikatlar mahallenin farklı noktalarına kuruluyor. Polisin bu barikatlara saldırısı da çok sert oldu. Anlaşılan, onlarda Gazi barikatlarından gerekli dersi çıkarmışlar. Fazla uzamadan, yaygınlaşmadan bir an önce bitirmek niyetindeler. Bunun için çok yoğun gaz bombardımanına tuttular barikatları. Öyleki nefes almak imkansız bir hale geldi.

HÖC kitlesi Cemevi yönüne doğru, mahallenin içine bir bütün halinde çekildik. Ve çatışmaya bu andan itibaren, çeşitli tek tek katılımların dışında bu bölgede tek başına devam ettik. Diğer gruplar mahallenin başka yerlerinde barikatlar kurmuşlar. Ancak polis özellikle bu iç alana yoğunlaştı. Basının buraya girişini engelliyor. Ve buradaki eylemcileri abluka altına alıyor. Ne var ki bu ilk barikattaki direniş bir saate yakın sürdü.

Polis bir türlü barikata yaklaşmıyor. Burada kullandığı gaz bombalarını o kadar arttırıyordu elindeki stoku tükettiğini duyuyoruz. HÖC kitlesi daha önce de defalarca Gazi'de, Armutlu'da, Nurtepe'de, Okmeydanı'nda, Alibeyköy'de barikat direnişi yaşamış olmanın verdiği tecrübeyle direniyor. Barikat başlarında vermiş oldukları şehitler klavuzluk ediyor onlara. Atılan tonlarca gaz bombası dağıtmıyor bizi. Her şey planlandığı gibi yürüyor. Yüzler kırmızı fularlarla kapatılmış. Sağlıkçılar oradan oraya koşturuyor. Eldivenliler, atılan gaz bombalarını uzak bir noktaya fırlatıyor. Molotoflar ardı ardına patlıyor. Sapanlar hiç durmuyor. Elinde hiçbirşey olmayanlar taş atıyor, yeni barikat malzemeleri buluyor.

Her Sokakta Barikat, Çatışma, Direniş

Barikatlar nasıl kuruldu, barikat başındaki direnişler ne kadar sürebildi... Çatışmalar nasıl sona erdi?

1. Direnişçi: Barikatlar çevrede bulunan ve işe yaramayan eşyalarla kurulmaya özen gösterildi. Ama halka zarar veren, maddi sıkıntıya düşürecek tarzdan özellikle kaçınıldı. HÖC görevlileri bu konuda sürekli uyarıyordu kitleyi. Halktan insanlarsa kendi inşaatlarını göstererek 'burada demir var girin alın' ya da 'bu eşyayı kullanıyorum alabilirsiniz' gibi bir sahiplenmesi vardı. Halkın bu ilgisi bizi ayrıca coşturuyordu. Barikatlardan özellikle Cemevi önüne kurulan en büyüğüydü ve en uzun süre o kaldı. Bu barikatın başında yaklaşık 45 dakika çatışma sürdü. Bunun dışında içlere doğru birçok barikat kuruldu. Çatışma, yaklaşık 2.5 saat sonra artık çatışmanın mümkün olmadığı bir alana geldiğinde iradi bir şekilde bitirildi. Eylemin bittiği yerdeki halkın eylemcileri sahiplenmesi de çok önemliydi. Yaklaşık 100 kişi buradaki evlere dağıtıldı.

2. Direnişçi: Halkın malına hiçbir şekilde zarar vermedik. Cemevi'nin altındaki barikata iki kullanılmayan arabadayı da çevredeki halkın isteğiyle barikat malzemesi yaptık. Barikat başındaki direnişler barikatın sağlamlığına göre değişiyordu. Zaten Okmeydanı'nın karşımıza çıkan her sokağına barikat kurduk. Cemevi'nin önündeki barikatta uzun süre direndik. Barikatlar gaz bombalarından durulmaz hale gelene kadar bırakılmıyordu. Birçok barikatın önünde durup, gelen gaz bombalarını da geldiği yere geri gönderdik. Bir barikattan çekildiğimiz zaman alternatif barikatımızı kurmuş oluyorduk. Gidip o barikata da sağlamlaştırıp orada direniyorduk. Barikatların birçoğunda, genel olarak çatışma denetimimizdeydi. En son Fetihtepe Mahallesi'nde sona erdi. Bitirdiğimizde yanımızda bir grup ESP'li vardı. İradi bir şekile bitirince onlar da bitirdiler.

3. Direnişçi: Kitlemizdeki kararlılık, coşku görülmeye değerdi. Polis kudurmuş gibi saldırıyordu. Kitlenin kararlılığı ve kurulan barikatları aşamamasının verdiği moral bozukluğuyla da sürekli gaz bombası atarak bizi engellemeye çalışıyordu. Biz de gaz bombalarına molotof ve taşlarla karşılık vererek kararlılığımızı gösteriyorduk.

4. Direnişçi: Çatışmalar sırasında direnişçiler, oldukça coşkulu ve kararlıydı. Teknik hazırlığın iyi olması direnişi olumlu etkiledi. Polis fazla yaklaşmıyor, sadece gaz bombası atabiliyordu.

5. Direnişçi: İki barikata Anadolu Kahvesi'nin oraya kurduk. Ardından Cemevi önüne kuruldu ve toplam 2 buçuk saat direnildi.

6. Direnişçi: Barikat malzemesi konusunda

Yüzler kırmızı fularlarla kapatılmış. Sağlıkçılar oradan oraya koşturuyor. Eldivenliler, atılan gaz bombalarını uzak bir noktaya fırlatıyor. Molotoflar ardı ardına patlıyor. Sapanlar hiç durmuyor. Elinde hiçbirşey olmayanlar taş atıyor, yeni barikat malzemeleri buluyor.

hemen hiç sorun yaşamadık. İnşaatlardan malzeme alınmak istenmediği halde sahipleri camlarından çıkarak giriş katını işaret ediyorlar ve 'işinize ne yararsa kullanın' diyorlardı. Birçok yerde bu tip bir sahiplenme vardı. Halkın bu sahiplenmesi eylemcileri daha bir motive etti.

Polis barikata yaklaşmıyor, 200 metre yukarıdan bombalar atıyordu. Biz barikata aşp onlara yaklaşmak istediğimizde başlıyorlar gaz bombalarına, yakın temastan çekiniyorlar. Öfkeyle atılıyor taşlar ve molotoflar ve sloganlar ardarda patlıyor. 'Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede'... Parti-Cephe kültürü gücünü etkisini, gösteriyor barikat başında. Barikatlarda direnenler umudun adını haykırarak, halkın öfkesini omuzlamış olmanın sorumluluğunu taşıyarak disiplini, iradi davranmayı bir an olsun terketmiyorlar. Halkın malına zarar vermek şöyle dursun, çevrede gördüğü arabalara, dükkanlara saldıranlara yine ilk müdahaleyi Cepheliler yaptılar.

Polis Cemevi'ndeki barikata yaklaşamayınca diğer sokaklardan girerek saldırımayı denedi. Biz de neredeyse tüm sokaklara barikatlar kurduk. Ancak burada güç bölündüğü için yeterince büyük barikatlar kurulamadı. Bunun üzerine yine dağılmadan içlere doğru barikatlar kurmayı sürdürdük. Kitle her defasında çatışarak, dağılmadan içlere çekilerek direnişini sürdürüyordu. Bir yandan da barikat direnişini dış caddelerde sürdüren ESP'liler, SDP'liler ve diğer gruplardan tek tek insanların olduğu gruplar vardı. Onların mahallenin içlerine çekilip dağılmaya başladıkları haberi geliyor.

Saat 11:30'u gösterdiğinde artık mahallenin direnişi sürdürmenin olanaksız olduğu bir noktaya gelmiştik. Buradan yine toplu halde çıktık ve eylemin en güvenli bitirileceği bir noktaya ulaştık. Her yanımız abluka altına alınmış durumda. Tepedeki helikopter hiç eksik olmuyor. Sürekli HÖC kitesini takip ediyor. Burada halkın sahip-

lenmesinin, devrimcilere duyduğu saygı ve sevginin güzel bir örneğini yaşıyoruz. Bizim hiçbir talebimiz olmadan, mahalle halkının isteğiyle, kitleden 100'den fazla kişiyi evlerine aldılar. Kitlenin geri kalan kısmı gruplar halinde güvenli bir şekilde mahallenin dışına çıkarıldı. Herkeste, 2.5 saat direnerek NATO'nun bekçilerine kök söktürmenin, bu ülkenin sahipsiz olmadığını ispatlamış olmanın gururu var. Ve bütün bunları hiç dağılmadan, disiplinli bir şekilde, kitlenin güvenliğini de sağlayarak yapmış olmanın haklı gururunu yaşıyoruz. Akşam parkta başlayıp gündüz bütün mahalleye yayılan direnişin başından sonuna her anında yer almanın huzurunu taşıyoruz.

İnanç, Öfke Vardı, Birlik Vardı

Çatışmalar sırasında gerek eylemcilerin tavır ve taktikleri, gerekse de polisin tavır ve taktikleri açısından dikkatinizi çeken neler oldu?

1. Direnişçi: Polis birebir temasa geçmemek için eylemcilerle arasında en az 150-200 metre mesafe bırakıyordu. Polisin taktiği açısından dikkatimi çeken şey, her zamankinden çok daha fazla gaz bombası kullandığıdır. Ve yine kitleyi dağıtmaya başladığı durumlarda sadece önden değil, yan sokaklardan da saldırarak bir panik havası yaratmaya çalıştıdır.

Bizim açımızdan; Okmeydanı'na gelindiğinde hemen her grup kendi eylemini yapmaya başladı. Dikkatimi çeken bir başka nokta, HÖC kitleisinin bu dağınıklıktan hemen hemen hiç etkilenmemesi ve toplu halde ve iradi bir şekilde mahallenin içlerine doğru çekilmesi oldu.

2. Direnişçi: Eylemcilerin tavırları gayet sakin. Bizim kitlemizde, gaz bombalarına karşı geri çekilmekten çok onları etkisizleştirmek ve barikatta daha fazla durabilmek havası vardı sürekli. Polisi barikat önünde ve arkasında ellerimizde taşlarla, sapanlarla ve motoflarla bekliyorduk. Atılan gaz bombalarını geri atınca polis çok panikliyordu. Özellikle sapanları görünce geri çekiliyordu. Polis yüzündeki maskesine elindeki gaz bombaları, plastik mermilere ve üzerimizde gezen, havadan gaz bombaları atan helikopterlerine rağmen çok korkuyordu. "Sapanlılar öne" lafını duyar duymaz daha fazla gaz bombası atıp

geri çekiliyordu. Kitle gayet sakin, coşkulu ve sabırlıydı. Özellikle dikkatimi çeken kitlenin sakinliği ve polisin elindeki bütün silahlara rağmen sapanlardan korkması oldu.

5. Direnişçi: İnanç vardı, birlik vardı. Polis gaz bombası kullanmaktan başka bir şey yapamadı.

Yaralarımızı Birlikte Sardık

Diğer bazı sol gruplarla barikatlarda omuz omuza çatışıldı. Tavırları nasıldı?

4. Direnişçi: Bizim bulunduğumuz Cemevi civarında diğer sol gruplardan az sayıda direnişçi vardı, farklı bir tavır gelişmedi. Onlar da bizimle birlikte çatıştılar.

2. Direnişçi: Diğer gruplarla ilişki gayet iyiydi. Bazı grupların panik yapıp dağılmalarına rağmen yanımızda olanlarla ortak barikatlar kurduk, yaralanan arkadaşların yaralarını beraber sardık. Bazıları çatışma bitmeden bırakıp gitti ama dayanışma yine de iyiydi. Zaten sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atılıyordu. Yanımızda kalan ve çatışan gruplar da vardı.

Okmeydanı Halkı Sahiplendi

Gerçi anlatımlarınızda yer verdiniz ama, genel bir değerlendirme olarak, Okmeydanı halkının çatışmalar sırasındaki tavrı ne oldu?

2. Direnişçi: Okmeydanı halkının zaten yıldır böyle bir beklentisi vardı. Mahallede polisin elini kolunu salayarak dolaşmasından şikayetçiydi. Parkta kalacağımızı bildiklerinden yolumuzu gözlüyorlardı. Kitle parka sloganlarla girince insanlar balkonlarına çıkıp, parkın etrafına dökülüp alkışlamaya ve sloganlara eşlik etmeye başladılar. Akşam Grup Yorum çıkınca mahalleli parka birikti. Sloganlar atıp, halaylar çektiler. 28 Haziran sabahı insanlar erkenden pencerelere çıktı, alkışlayıp zılgıtlar çekenler oldu. Çatışmaya mahalleden politik olmayan, sadece yanımızdan geçerken selam veren ve hatta selam vermeye korkanlar bile yüzlerine bir bez sarıp çatışmaya katıldılar. Nereleden nasıl barikat malzemesi getireceğimiz konusunda çok yardımcı oldular. Yaralanan, bayılan arkadaşlarımızı evlerine aldılar. Ayrıca biber gazına karşı kullanmak için sürekli balkonlarına çıkıp limon atanlar oldu. Zaten biz de sürekli "camlarınızı açık tutmayın atılan plastik mermiler ve gaz bombaları sizi de etkileyecek, size zarar gelmesini istemiyoruz" diye çağırılar yapıyorduk. Bizi çok güzel sahiplendiler.

3. Direnişçi: Okmeydanı halkı gerçekten yanımızdaydı. Gaz bombasından etkilenmememiz için marketlerden evlerden limon, sirke, bez.. veriyorlardı. Barikat malzemesi için yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Hatta bizim sloganlarımıza da eşlik eden oldu.

Aydos'ta Direniş: Halk, 'barınma hakki'nı savunuyor!

İstanbul Pendik'te Aydos (Ertuğrulgazi) Mahallesi'nde belediyenin gecekonduları yıkmak istemesi üzerine halk direnişe geçti. Yıkım ekipleri, 25 Haziran'da göründüler semtin etrafında. O gün hemen toplanan yüzlerce kişinin direnişi nedeniyle belediye görevlileri yıkım yapmadan geri dönmek zorunda kaldılar.

Daha sonraki günlerde jandarmadan, çevik kuvvetten destek almış olarak geldi yıkımcılar. Ama halk da direnişe daha hazırlıklıydı.

Mahalle halkı, çöp konteynerlerinden, sandıklara, kamyon lastiklerine kadar buldukları her şeyle Aydos Cadde-

si'nden geçişi engelleyen bariyerler kurdular. Geceleri de mahallenin yaşlısı genci, bariyerlerin önünde nöbet tuttular.

Çevik kuvvet eşliğinde gelen dozerler her seferinde geri dönmek zorunda kaldılar. Çünkü karşılarına sloganlarıyla, ellerindeki sopalarla ve molotoflarla direnmeye hazır bir halk çıktı. İki haftayı aşkındır süren direniş karşısında belediye en son bir haftalık süre verdi... Direniş halen sürüyor.

Aydos halkı, iktidarın bu araziye villalara peşkeş çekeceğini söylüyor. Gerçekten de gecekonduların biraz ilerisinde kaçak villalar var, ve ne tesadüf, çoğu AKP'lilere ait!

Belediye, bu iddiaya karşılık, "yıkımın bölge halkının okul ihtiyacını karşılamak amacıyla" yapıldığını iddia ediyor. İddia doğru olsa bile saçma;

bölge halkının evini başına yık, ondan sonra buyrun okuyun diye okul yaptır... Evsizlerin "eğitimi" de olmaz.

Belediye, kimin çıkarlarını koruduğunu gizlemek için bildik teranelere başvurdu: Pendik Belediyesi tarafından yapılan açıklamada "provokatörlerin devreye girmesi, vatan-daşları tehdit etmeleri sonucu" direnildiği iddia edildi.

Hep öyledir zaten; nerede direniş varsa, direnenleri terörist, provokatör ilan edip işin içinden çıkarlar. Her gün en az bin kişinin katıldığı bir direniş var orada. Kadın erkek, genç yaşlı, çocuk... hepsi evleri için direniyor...

Sayı 115

31

11 Temmuz
2004

AKP, tüm sorunları "CEZA"yla çözecek! Gecekondu Yapanlara Da CEZA!

7 Temmuz'da bir gazetede şu başlık vardı: "GECEKONDU DEVRİMİ... Çarpık yapılaşma sona eriyor..."

Artık öğrendik ki, oligarşinin sözcülerinin ağzından ne zaman "devrim", "reform" kelimeleri çıksa, orada halka saldırı için yeni bir hazırlık vardır. Tecrübemiz bu kez de yanıltmıyor bizi. TBMM Adalet Komisyonu'nda görüşülen Türk Ceza Kanunu Yasası'na göre; "ruhsatsız bina yapanlara, bu binalara elektrik, su, telefon, gaz gibi hizmet götürülenlere, 5 yıla kadar hapis cezası verilecek..."

TCK Tasarısı'nda "İmar kirliliğine neden olma" başlığıyla yer verilen 185. madde, işsizlikten baskıdan büyük illere göçeden yoksulların başını sokacak iki gözlü bir ev yapmasını yasaklıyor.

"Bizzat Tayyip'in isteğiyle..."

TCK'da öngörülen cezalara ilişkin bir milletvekilinin "cezalar çok ağır" demesi üzerine Adalet Komisyonu'nun AKP'li Başkanı Köksal Toptan "Ağır olsun, TCK'nın en güzel madde-

si bu." karşılığını verdi. Komisyon çalışmalarında yer alan Doç. Dr. Adem Sözüer ise, öngörülen cezayı ağır bulan AKP'li milletvekillerini, **Başbakan Tayyip Erdoğan'ın bu maddeyi özellikle istediğini** belirterek susturdu.

Gecekondulara düşmanlar. Yoksullara düşmanlar ve onlardan korkuyorlar. Köksal Toptan'ın "TCK'nın en güzel maddesi bu" deyişinin altında bu vardır.

Tasarının bu maddesinin açıklandığının ertesi gün, Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök, ağız kulaqlarına varan bir yazı yazdı. Özkök, gecekondu yoksullarının direnişlerinin meşru görülmesinden rahatsızlığını ortaya koyduğu yazıda "şimdi bu dönem kapanıyor" diyordu. Yanılıyor Özkök; bu ülkede bu yoksulluk, bölgeler arasındaki bu dengesizlik, adaletsizlik sürdükçe, gecekondu da olacak, gecekondu direnişleri de.

AKP iktidarı, bir yandan "vergi affı", "Telekom affı", "kredi borçlarına af", "villa affı" çıkarmaya hazırlanırken, gecekondu yoksullarına ise sadece CEZA düşünüyor. Akıllarına cezadan başka "çözüm" gelmiyor. Ama o da görecektir; hiç bir ceza gecekondu gerçeğini yokedemez.

Doğubeyazıt'ta Deprem

deprem değil, 'geri bıraktırılmışlık' katletti!

2 Temmuz'da Ağrı Doğubeyazıt'ta meydana gelen deprem, bir "doğa olayı"nın nasıl bir **katliama** dönüşebildiğini bir kez daha gösterdi. Normalde "sıva çatlatmayan" bir büyüklük sayılan 5.0 büyüklüğündeki deprem, Doğubeyazıt'ın **Yığınçal Köyü**'ndeki evleri yerle bir etti. **13'ü çocuk 18 kişi öldü!** Çevredeki Sağlıksuyu, Kucak ve Kutlubulak Köyleri'nde de yüzlerce ev hasar gördü.

NATO Zirvesi bitmişti iki gün önce; bütün televizyonlar gazeteler övüne övüne "Türkiye'nin ne kadar büyük organizasyonları gerçekleştirebileceğini kanıtladığını" anlatıyorlardı. Ama o anlattıkları Türkiye, yoksul köylerinde halkının can güvenliği içinde oturabileceği bir ev bile yapamıyordu veya **YAPMIYORDU!**

Bilim adamları, bilimsel ölçülere göre Yığınçal Köyü'ndeki barınakların "ev" kategorisine sokulamayacağını söylüyorlar. Kim halkımızı ev bile sayılamayacak yerlerde oturmaya mahkum ediyor?

800 nüfuslu ve 83 haneli köyde daha fazla can kaybının olmamasının tek bir nedeni vardı: 800 köylünün yaklaşık 700'ünün yaylada olması! Eğer öyle olmasaydı, şimdi belki yüzlerce ölüden söz ediliyor olunacaktı. Çünkü köy neredeyse "haritadan silindi" denilecek ölçüde yerle bir oldu.

Bayındırlık Bakanı Zeki Ergezen, ertesi gün Yığınçal Köyü'nde incelemelerde bulunduktan sonra "Hasar gören ev ve ahırların yapımı için projenin ve paranın hazır olduğunu" açıkladı. **Ayaküstü yalan** diye buna denir işte. Diyelim para hazır, daha depremin üzerinden 24 saat geçmemiş, o "proje hazır" diyor. Neyi inceledin, kaç mühendis görevlendirdin, projeler hangi kurumlar tarafından ne zaman onaylandı? Ama daha önemlisi şunu sormak gerekiyor: Madem para vardı, o evler yıkılmadan niye yapmadın?

Deprembilimciler durumu "Fay normal, hasar anormal" sözleriyle özetlediler.

Prof. Ahmet Ercan, Doğubeyazıt'ta yıkılan konutların bilimsel ölçülere göre ev sınıfına girmediğini belirterek meseleyi şöyle özetliyor: "Türkiye'de bu depremlerin ölümcül olmaması için, kişi başı yıllık gelirin 22 bin dolar olması gerek. Yoksulluktan kurtulmadıkça deprem öldürür."

Sorunun özü budur: **YOKSULLUK!**

Doğubeyazıt'ta deprem değil, yoksulluk öldürdü. O zaman 13'ü çocuk, 18 insanımızı katleden failin adını biliyoruz demektir: Halkı bu ölçüde yoksul bırakanlardır katiller.

Yoksulluk sadece köylerimize mi özgü?

Tabloya bakın; mesela 7 Temmuz tarihli bir gazetede, aynı sayfada şu üç haber okunuyor:

Nevşehir Aşevi Dolup Taşıyor - Nevşehir Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı haftanın beş günü fakir ailelere yemek veriyor...

Hakkari; Sosyal Yardım Tek Ümit - Hakkari Valisi Erdoğan Gürbüz, 17 bin ailenin Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Vakfı'ndan aldıkları yardımla yaşamlarını sürdürebildiklerini söyledi.

Konya; Fakire Sağlık Hizmeti - Konya Meram Belediyesi, bu yılın ilk 6 ayında 5 bin fakir hastaya sağlık hizmeti verildi...

Bu tabloya rağmen, yoksulluğun sorumluları yalandan, demagojiden vazgeçmiyorlar. Diyarbakır Çınar İlçesi'nde "teröre karşı" yaptırılan mitingde taşınan "devletin yazdırdığı" bir dövizde deniyor ki, "Terör Felakettir Yokluk Getirir".

Sanki, Doğu'da, Güneydoğu'da silahlı mücadele başlamadan önce yoksulluk yoktu? Sanki silahların sustuğu 6 yılda halkın yoksulluğu azaldı?... Yoksulluğun sorumluları, katiller, kimliklerini gizlemek için her türlü yalana demagojiye başvuruyorlar...

Boğaz Köprüleri'nden geçişe bir zam daha yapıldı; hem de bu kez zammın oranı oldukça büyüktü: Yüzde 20.

Gençler bilmez; yaşlıların da çoğu unutmıştır belki. İlk Boğaz köprüsü yapıldığında, köprü'nün maliyeti çıktıktan sonra geçişlerin ücretsiz olacağı açıklanmıştı. Aradan geçti 30 yıl. Köprüler, yiyici, soyguncu her iktidar için altın yumurtla-

yan tavuk gibi kullanılıyor. Sıkıştıkça "Deli dumrul" gibi, geçenden geçmeyenden haraç alıyorlar. Enflasyon düşmüş, ekonomik göstergeler iyiye gidiildiğini gösteriyormuş... Peki öyleyse bu zamlar ne? Haraç mı alıyorsunuz yoksa halktan?

Cephe'den Uluç Gürkan'a Cevap Hem Savcı Hem Yargıç Hem De Cellat

Eski DSP Milletvekili Uluç Gürkan'ın Star Gazetesi'nde 3 Temmuz'da yazdığı "NATO teröre karşıymış!" başlıklı yazıya, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi cevap verdi. Cephe Enformasyon Bürosu tarafından Çapa'daki patlamaya ilişkin basın toplantısı düzenlenmesine ve bunun haberinin Belçika'da RTL televizyonunda yer almasına çok bozulmuş Gürkan. Ve oradan hareket ederek, "NATO "teröre karşı savaşacakmış" diyor ve güya NATO'yu eleştirerek, "DHKP-C'yi niye yok etmiyor, PKK'yı niye vurmuyor?" diye hezeyan içinde kaleminden kan damlıyor.

"Kendinizi bir köşe yazarından çok, bir polis şefi, bir özel timci, bir NATO generali olarak hissetmişsiniz anlaşılan. Eğer fiziken mümkün olsaymış, "allah allah" deyip DHKP-C'ye karşı saldırıcağmışsınız." diyen Cephe, Gürkan'ın yazısına cevap verdi:

"Vay, nasıl olur da bir televizyon kanalı DHKP-C'nin açıklamasını yayınlatabilir diye hezeyan içindesiniz.

Tabii, o senin büyük demokrasi anlayışına göre bir örgüt özür de dilese, hiç bir televizyon kanalı, hiç bir gazete onlara yer vermemeli.

Sizin demokrasinizde sadece siz konuşacaksınız. İnfazlar, katliamlar, işkenceler yapacak, hapishanelerde yüzlerce insanı öldürecek, halkı aç sefil bırakacak ve yine sadece siz konuşacaksınız.

Türkiye oligarşisinin, faşizmin anlayışı bu. Siz kendinize bir de demokrat mı diyorsunuz?"

*

Gürkan'ın, "DHKP-C, 'terör örgütü' olarak AB tarafından yasaklılar listesine alındı mı? İlk alınanlardan biri olduğuna göre, normal koşullarda bu örgütün Avrupa Birliği topraklarında faaliyet göstermesi yasaklanmış olmalı, değil mi?" sözlerinin, zır cahilliğinden kaynaklandığını söyleyen Cephe, Gürkan'a hukuk dersi de verdi:

"Bu satırları yazmadan önce, yazınızdan anlaşıldığı kadarıyla Brüksel'de gazetecilik adı altında devrimci düşmanlığı yapan çok değerli arkadaşınız Nusret Özgül'e sorsaydınız Avrupa Birliği yasalarını. Bir örgütün "terör örgütleri" listesine alınmasıyla, o örgütün faaliyetlerinin tek tek Avrupa ülkelerinde yasaklanmasının farklı hukuki prosedürler olduğunu öğrenirdiniz.

Ama tabii sizin hukuk diye bir derdiniz de yok.

Siz sadece kışkırtıcılığı, provokasyonu, asıp kesmeyi bilirsiniz. Onu da Amerika'dan öğrendiniz. Amerikanın yöntemleriyle sağa sola saldırıyorsunuz."

Hala kendine demokratik sol mu diyorsun?

Hızını alamayan Gürkan, Fehriye Erdal'ı da "katil" ilan ediyor yazısında. Oligarşinin işkenceci, infazcı polisinin, Susurlukçu mahkemeleri dehi böyle bir iddiada bulunmuyor. Ama Gürkan, sorumsuzca, istediğini katil, istediğini terörist ilan etme hakkını görüyor kendinde. Ve Cephe, bu kafanın gerçek yüzünü gösteriyor:

"Hem savcı, hem yargıç, hem cellatsın.

Ve hala kendine demokratik sol mu diyorsun? Asıp kesmekten, farklı düşünen herkesi terörist, katil ilan etmekten başka türlü düşünemeyen kafaya demokrat değil, faşist denir.

Yazdığın yazıyı bir kez daha oku bakalım; orada bir demokrat mı, yoksa NATO farklı düşünen ne kadar kimse varsa hepsini temizlesin(!) diyen bir faşist mi var, gör!"

Anlat o gün, Bayrampaşa'da kadınlar nasıl diri diri yakıldı?

Uluç Gürkan, bütün sahte ulusalcılar gibi katliamcı ve "terör" demagogu. Başkalarına "terör" diye saldırıyor, ama kendi iktidarında örneğin, 19-22 Aralık 2000'de nasıl bir terör uyguladığını herkesin unuttuğunu zannediyor. Cephe hatırlatıyor:

"Senin de yöneticilerinden biri olduğun DSP'nin başında olduğu hükümetin nasıl bir katliam yaptığını anlat.

Anlat o gün, Bayrampaşa'da kadınlar nasıl diri diri yakıldı?

Sen de o zaman Ankara Milletvekili sıfatıyla TBMM koltuklarında oturup bu operasyona onay verenlerdendin. Hala devam eden ve 115 insanın hayatını alan hapishaneler katliamını, "hükümetinizin en başarılı işlerinden biri" sayanlardansınız.

O zaman, hükümetinizin katliamlarını, işkencelerini Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi (AKPM) İzleme Komitesi'nde aklamakla görevliydin. Ve bu görevini layıkıyla yerine getirdin.

Arkanda bir gecede 28 tutsağı katletme suçuyla Ocak 2001'de Türk Heyeti Başkanı sıfatıyla katıldığı AKPM toplantılarında, Türkiye'nin ne kadar demokratikleştiğini savundun.

Bunları anlat. Ama anlatamazsın. Korkarsın. Bütün despotlar korkaktır çünkü.

NATO Generallerini geride bırakan kafa

Cephe, Gürkan'ın Star gazetesinde yazmasının da isabetli bir tercih olduğunu belirterek,

Gürkan'ın partisinin hapisanelerde katliam emirleri verirken, Star gazetesi ve televizyonunun da, "bakın bakın nasıl arkadaşlarını yakıyorlar" diye yalan haberlerle vahşeti gizlemeye çalıştığını hatırlatıyor. "Şimdi oradan NATO niye yakıp yıkmıyor diye yazıyorsun." denilen Cephe açıklamasında şu ifadelerle yer veriliyor:

"NATO'nun 'terörle mücadele'si ne demek? Geçin bu palavraları. Herkes biliyor ki, 'terörle mücadele' denilen, yeryüzünün her köşesinde emperyalizme, oligarşilere karşı savaşılan vatanseverleri, devrimcileri yok etme saldırısıdır. Senin gibiler de NATO'nun halk düşmanı rolünün avukatı, figüranlarıdır.

NATO'yu 'DHKP-C'yi niye yok etmiyor, PKK'yı niye vurmuyor?' diye eleştiren, kan dökücülükte bile NATO generallerini geride bırakan kafa yapınızla, daha oligarşi adına çok katliamları aklama görevi alabilirsiniz. Zaten amacınız biraz da bu değil mi? Oligarşi kıymetinizi bilsin, size bir koltuk versin."

Cephe açıklamasının sonunda, Gürkan'a hitap edilerek, "size tavsiyemiz, kendinize uğraşacak başka iş bulun. DHKP-C'yle uğraşmayın." denildikten sonra, "sosyal demokratların" kanlı tarihi şu ifadelerle sorgulandı:

"Hem siz merak etmeyin, sizin NATO'nuz, AB'niz, Amerika'nın yönetiminde devrimci örgütleri yok etmek için infazlar, katliamlar, hukuksuzluk operasyonlarını uygulamaktan hiç geri kalmıyor. Sözde karşı olduğun Susurluk'u da, NATO'nuza bağlı kontrgerilla örgütlenmeleri de hep bu amaçla yaşama geçirildi. Ama sen bunları da yeterli görmüyorsun. "Ne hukuku ulan" hezeyanıyla hala nasıl orada basın açıklaması yapıyorlar, nasıl televizyonda yayınlanıyor diye çırpınıyorsun. Beynin bu işte; beş para etmez Susurlukçuların beyni. Asıp kesmekten, yasaklamaktan, susturmaktan başka bir şey bilmiyor. "Ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız" diyen MHP'lilerle işte böyle bir beyne sahip olduğunuz için çok iyi anlaşılmıştınız iktidarınızda.

Asıp kesip sindirmek istiyorsunuz. Ama hayır! Ne kadar çok kan dökmüşsünüz, bir bakın CHP'li, DSP'li tarihinize. Ama başaramadınız, sindiremediniz. Ve sindiremeyeceksiniz. Bizi yok edemedikçe biliyoruz, korkunuz artıyor. Korkmaya devam edeceksiniz. Çünkü biz bu ülkede, her alanda var olmaya devam edeceğiz. Bizim sesimizi istediğiniz kadar sansürleyin, duymaya devam edeceksiniz. Sesimiz sizde büyük bir huzursuzluk yaratsa da..."

CHP Kurultayı Yapıldı: Bunlar Mı Sosyal Demokrat?

Deniz Baykal'ın muhaliflerini susturma amacıyla baş vurduğu Kurultay oyunu sona erdi. Olağanüstü Kurultay sonucunda Baykal "güvenoyu" aldı, muhalifler salonu terk ederek oy kullanmadı.

Deniz Baykal bu sonucu elde edebilmek için akla gelen her türlü anti-demokratik yolu kullandı. Baykal tarzı sosyal demokratlık böyle oluyor. Düzenin ne kadar faşist yüzü varsa sarılan bir zihniyet göstermelik demokratlıklarını da kaybetmeye mahkumdur.

CHP ve özel olarak Deniz

Baykal için, artık bu tür oyunlar ve despotizm bir olağanüstülük değildir, CHP'nin niteliği haline gelmiştir. Her seçim yenilgisinden sonra daha sağa kaymanın sonuçlarıdır bunlar.

Ama şurası açık ki, CHP ve Baykal muhalif üretmekten, hizipler partisi olmaktan kurtulamayacaktır.

Jandarma ablukası altında, delege dışındaki üyelerine dahi kapılarını kapatarak kongre yapan bir partinin halkla ilişkisi pratik olarak kalmamıştır. CHP, savundukları, siyasi ve ekonomik politikaları itibarıyla de klasik sosyal demokrat çizgiden çoktan uzaklaşmış, IMF'ci sağ partilerden hiçbir farkını koyamaz duruma gelmiştir. AKP'ye muhalefet adı-

na, "laiklik" dışında yapılan hiçbir şey yoktur. Muhalif üretmesinin asıl kaynağı da buralardadır. Böyle bir partide, Kemal Derviş gibi IMF'nin adamlarının, CIA bağlantılı milletvekillerinin politika yapmasında da garipsenecek bir şey yoktur.

Hala, CHP'yi sol'da gören ve alternatifsiz olduklarını düşünerek her seçimde CHP'ye oy veren halkımız, yeniden dönüp bakmalıdır CHP'ye. Taleplerinize, beklentilerinize dair en küçük bir belirti göremeyeceksiniz. Yoksulluk, IMF'ye bağımlılık, bağımsızlık CHP'yi asla ilgilendirmiyor. Hak ve özgürlüklere yönelik saldırılara dönüp bakmıyor. CHP içinde, parti tabanında yer alan ilericiler, yurtseverler; CHP'yi koltuk düşkünlerine bırakın ve halkın gerçek örgütlenmelerine katılın, sömürü ve zulüm düzenine karşı orada mücadele edin.

Anadolu Federasyonu Başkanı Erdem:

Haklarımıza, ülkemize birlikte sahip çıkalım

Bir süre önce Almanya'da kuruluşunu ilan eden Anadolu Federasyonu, yurtdışındaki Türkiyelilere yönelik tanıtım faaliyetlerini sürdürüyor. Biz de, Anadolu Federasyonu Başkanı Nurhan Erdem ile görüşerek, Anadolu Federasyonu hakkında bilgi aldık.

Çok Olumlu Tepkiler Aldık

Federasyonunuz bünyesinde şu anda kaç dernek var? Tanıtımı için ne gibi faaliyetler yürütüyorsunuz, ne gibi tepkiler alıyorsunuz?

Nurhan Erdem: Şu anda üye olan dört dernek var. Ayrıca kuruluş aşamasında olan iki dernek daha üye olacak.

Federasyonun sekiz aya yakın bir alt yapı çalışması oldu. Burada yaşayan Türkiyelilere yönelik bir anket hazırladık. Binlerce insanımızın kapısını çaldık, konuştuk, tartıştık. Çok olumlu tepkilerde aldık. Ve bu çalışma boyunca, halkımızın bu tarz örgütlenmelere ihtiyacı olduğunu gördük.

Tanıtım için yürüteceğimiz faaliyetler yaz döneminde de devam edecek. Temmuz ayı içinde Almanya'nın değişik şehirlerinde geniş katılımlı piknikler yapacağız. Bu pikniklerde hem Almanya'da yaşayan halkımızın ekonomik, demokratik sorunlarını ele alacağız, hem de ülkemizdeki hak ve özgürlükler mücadelesine, bu mücadelenin karşısında Avrupa'nın da nasıl yer aldığına değineceğiz.

1-8 Ağustos tarihleri arasında bir yaz kampı düzenliyoruz. Bu kamp bir yandan tanıtım işlevi görecek, diğer yandan da bize Almanya'da yaşayan insanlarımızın sorunlarını daha yakından dinleme olanağı sağlayacak. Ayrıca ülkemizde yaşanan sorunlara ilişkin semirler düzenleyip, ülkemizden kopmamak gerektiğini anlatacağız.

Ağustos ve eylül aylarında, birçok kentte tanıtım stantları açacağız. Federasyon tüzüğü'nün ve amaçlarının olduğu bir broşür basıp, yaygın olarak dağıtacağız. 9 Ekim'de Almanya çapında, Leverkusen şehrinde federasyonumuzun tanıtım gecesini yapacağız. Bu gecenin örgütlenmesi, federasyonumuzun Almanya'da daha geniş bir kesim tarafından duyulmasına da hizmet edecek.

Tüm Avrupa'da Örgütlenme Hedefi

Federasyonunuz Almanya'da kuruldu; ama

sorunlar ve talepler Avrupa'nın genelinde geçerli. Bu anlamda Avrupa çapında hedefleri, düşünceleri var mı? Giderek Avrupa çapında bir örgütlülüğe dönüştürülemez mi?

Almanya'da kurulmasının nedeni, yabancılara yönelik hak kısıtlamalarının daha ciddi boyutta olması ve Almanya'nın bütün Avrupa'da bu tür kısıtlama ve baskıların öncülüğünü yapmasıdır. Keza Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler'in çok büyük çoğunluğu, yaklaşık 2 milyonu burada yaşamaktadır. Bu, daha çok sorun, daha çok çelişki ve daha çok örgütlenme, dayanışma ve birliktelik ihtiyacı demektir. Ayrıca Almanya'daki Türkiyeliler'in daha köklü bir mücadele geleneği olması da bir alt yapı oluşturmaktadır.

Avrupa'nın genelinde aynı sorunlar yaşanıyor. 11 Eylül'den sonra yabancılara yönelik çok sayıda yeni baskı yasaları çıkartıldı. Zaten kısıntı düzeyinde olan bir çok haklar geri alındı. Avrupa Anayasası da yabancılar için içerik olarak bu saldırılarla aynı kapsamdadır. Yine tüm Avrupa'da yaşanan ekonomik kriz, işsizlik, yeni çalışma yasaları en çok yabancılara, bizi etkiliyor.

Sorunlar ortak mücadele yöntemi de ortak. Bu nedenle hedefimiz Avrupa'nın diğer ülkelerinde de örgütlenmeler yaratmak. Buradaki deneyimizin diğer Avrupa ülkelerindeki Türkiyeliler'e örnek olmasını istiyoruz. Şu anda Avusturya'da da federasyonlaşma çalışmaları var, diğer ülkelerde de tartışmaya açtık.

Burada Haklarımız İçin Mücadele İle Türkiye'deki Mücadeleye Desteği Bütünlüklü Ele Alıyoruz

Almanya özelindeki sorun ve taleplerle, Türkiye'ye ilişkin sorumluluklarınız ve duyarlılıklarınız arasında nasıl bir denge kuracaksınız? Biliyorsunuz, Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler'in özgün sorunları diye yola çıkan kimi örgütlülükler, Türkiye mücadelesine karşı sorumluluklarını yadsıdılar; veya tersi oldu, buradaki halkın sorunlarıyla ilgilenmediler. Siz bu "tek yanlılığı" nasıl aşacaksınız?

Yurtdışındaki halkımıza yönelik çalışmalarda ki temel nokta, sorunların çözümünü göstermek ve örgütlü, bilinçli hale getirmek. Bunu yaparken ülkemizde yaşanan mücadeleye tarafsız kalmamız ya da destek sunmamamız mümkün değildir.

Sadece bir kaç kültürel etkinliklerle sınırlı kalamayız. İnsanlarımıza ülkemizi anlatırken, yaşanan gerçekleri göstermeliyiz. Türkiye'de yaşanan hiçbir sorun, Avrupa'dan bağımsız değildir. Bu, sömürge ülke olmamızın bir gerçeğidir. Bunları kavratmalı ve Avrupa'nın "İnsan hakları, demokrasi" söylemlerinin sahteliğini sergilemeliyiz. Burada da demokratik kurumlara yoğun baskılar

var. Yasal dergiler, bürolar, dernekler basılmakta, insanlar itirafçıların ifadeleri ile tutuklanmakta, gözdağı verilerek işbirlikçileştirilmek istenmekte, geceler yasaklanmakta, demokratik hak ve özgürlükler için mücadele eden insanlar gözaltına alınıp tutuklanmakta, demokratik mücadele bile terör olarak gösterilmekte, sabaha karşı evler silahlı polislerce basılmakta, dernekler kapatılmakta, açlık grevi çadırlarına, bilgilendirme stantlarına, yürüyüşlere, eylemlere izin verilmemektedir. Yani AB'ye girince ülkemize demokrasi geleceğini zannedenler, emeğin Avrupası diyenler, fena halde yanılıyorlar.

Ülkemiz bir çok zulüm politikasını Amerika ve Avrupa'dan öğreniyor. Bu yanıyla Fedarasyonumuz Avrupa gerçeğini anlatacak. Ülkemizde her gün yaşanan hak ihlallerini buradaki halkımıza duyurma zorunluluğumuz var. Almanya'daki 2 milyon Türkiyeli olarak, bir yanımız Türkiye'de, vatanımızda. Orada olan herşey, bizleri de etkiliyor. Orası aynı zamanda bizim vatanımız, gönlümüz, yüreğimiz orada, canımızın bir parçası orada. Yüzümüzü de yalnızca Avrupaya dönmeyiz. Ülkemizde susturulmak istenen halkımızın, Avrupa'da susmayan sesi olmak için yola çıktık. Federasyonlaşmadan önce de, dernekler aracılığıyla bunu yapmaya çalıştık, bu temelde birçok faaliyetler, eylemlerde örgütledik.

Tüzüğümüzde de bunlara yer verdik. Türkiye'de ve dünyada yaşanacak her türlü anti-demokratik uygulamaların karşısında olacağız.

Evet Almanya'da anlattığınız tarzda örgütlenmelerde vardır. Dar çevrelere sıkışmış, ülkeden kopuklardır ve halkımızın örgütsüzleştirilmesinde, bu tür yapıların çok etkisi olmuştur. Görevlerimizden biri de budur, Almanya'da yaşayan Türkiyeliler olarak hem ülkemizdeki sorunlara duyarlı olmak, hem de yaşadığımız ülkenin sorunlarına karşı mücadele etmek zorundayız. Bunun yolu bilinçlenmek ve örgütlenmekten geçiyor.

Avrupada yaşayan halkın sorunlarını ele alan, yüzü ülkesine dönük, ülkede de halkımızı ilgilendiren temel sorunları gündemine alan bir federasyon olacağız. Aradaki denge, sınıflar mücadelesindeki yerimizi doğru bir şekilde almakla mümkün olacaktır. Sınıflar mücadelesinde yerini doğru alan, kitlesini bilinçlendiren, eğiten, ekonomik, demokratik mücadeleyi kaynaştırabilen bir demokratik kitle örgütü anlayışını sürekli kılabilirdiğimizde, hem ulusal hem de sınıfsal mücadeleyi birleştirebildiğimizde; bağımsız demokratik Türkiye ile emeğimiz, haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadele edeceğimiz bir Avrupa için yürüteceğimiz mücadeleyi ortaklaştırabilirdiğimizde; doğru yolda yürüyebileceğimize inanıyoruz.

Halkımızı ilgilendiren tüm ekonomik, demok-

Adres: Hansemannstr
17. 50827 Köln
Tel: 0221/50 80 699
Fax: 0221/50 80 698
Email: info@anadolufederasyonu.de
Web: www.anadolufederasyonu.de

ratik ve siyasi gündem, bizim de gündemimiz olacak. Federasyon, Avrupa'da da demokratik mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiğini göstermesi açısından bir örnek teşkil edecek.

Gençliğimizin Yozlaştırılmasına Karşı Mücadele Edeceğiz

Avrupa'da özellikle gençler açısından kültürel sorun en çok söz edilen sorunlardan biri; federasyonunuzun bu konudaki politikası nedir?

Gençlerimizin tabii ki temel sorunlarından biri kültürüne yabancılaşmadır. Gençlerimize uyum adı altında dayatılan; kendi kültürünü reddetmek ve alabildiğine yozlaşmaktır. Almanya hapishanelerindeki tutukluların önemli bir bölümü Türkiyeli gençlerden oluşmaktadır. Uyuşturucu, hırsızlık vb. yollarla kısa yoldan para kazanıp sınıf atlama özlemleri vardır. Apolitik, örgütsüz, ulusal kimliğini kaybetmiş, sınıfsal konumu unutturulmuş, eğitim fırsatını bile kullanamayan, robotlaştırılmış bir gençlik yaratılmaya çalışılıyor. Apolitiklik ve örgütsüzlük yozlaşmayı ve dejenerasyonu getiriyor. Avrupa'da bu iki katına çıkıyor.

Gençlerimize yönelik çalışmalarımız arasında, öncelikle kendi kültürünü benimsetme yönünde faaliyetlerimiz var. Derneklerimizde kültürel faaliyetler örgütlüyoruz. Ülkemizi, kültürümüzü tanıtmayı hedefliyoruz. Bunların yanı sıra kimliksizleştirme, yozlaştırma ve bencilleştirme karşısında insani değerleri benimseyen, düşünen, sorgulayan, üreten, duyarlı gençlik yaratmaya çalışıyoruz. Gençliğin kaybettirilmeye çalışılan dinamizmini yeniden kazanmasının önünü açmak ve bunu geliştirmek için programlarımız olacak. Gençlik komisyonları ve uzun vadede bunların merkezileştirilmesi hedefimiz var.

Birlik Olmaya Çağırıyoruz

Bugüne kadar demokratik örgütlülüklere uzak duran, apolitikleşmiş veya islamcılarının ilişki ağına sokulmuş kitlelere ulaşmak anlamında politikalarınız, programlarınız neler?

Federasyonlaşmanın amacı zaten daha geniş bir kesime gidebilmek.

Bizi bekleyen zorluklar sizin de belirttiğiniz gibi apolitikleştirilen bir kesimi tekrar harekete geçirebilmektir. Halkımız her alanda sorun yaşıyor. Öğrenci, işçi, memur hangi kesime mensup olursa olsun bir yabancı olarak mutlaka sorunları var. Yasaları bilmediği için ya da tek başına kaldığı için bir çok haklarını kullanamıyor. Bu doğ-

rultuda bilgilendirme faaliyetlerimiz oldu, stantlar açarak kapı kapı dolaşarak sorunlarını dinleyerek ve çözüm üreterek devam edeceğiz.

İslamcı çevreyle ilişkili çok geniş bir kesim var. Bir yanıyla ticari ilişkilerle birarada tutuluyor. Onlara da ulaşacağız. Camiler, mahallelerimiz, okullar, işyerleri, her yer örgütlenme alanlarımız olacak. Yıllarca halkımızın kafasında yaratılmış duvarları yıkmak için öncelikle bu kesimlere ulaşmayı ve kendimizi iyi anlatabilmeyi hedefliyoruz. Bir güven ilişkisi yaratmak, bu çevrelerin gerçek yüzlerini teşhir edebilmek uzun vadeli, emek ve sabır gerektiren bir programa bağlı...

Derginiz aracılığıyla Almanya'da yaşayan halkımıza, bizimle bağ kurmaya, derneklerimize üye olmaya, hak ve özgürlüklerimize, ülkemize birlikte sahip çıkmaya çağırıyoruz. Gelin 40 yıllık emeğimize sahip çıkalım, birlik ve dayanışma içinde olalım. Örgütsüz, apolitik bir halk elinden tüm hakları alınmış, yozlaşmaya açık bir halktır.

Haklar dünyanın her yerinde mücadeleyle alınır ve korunur. 40 yıldır çalışıyoruz, çalışarak hiçbirimiz zengin olmadık, eziliyoruz, emekçiyiz ve kendi sınıfımızı ve safımızı asla unutmamalıyız. Vatanımız ve ulusal kimliğimiz, en büyük zenliğimiz, gençlerimize en büyük mirasımızdır. O topraklar, dünyanın en fedekar en onurlu insanların kahramanlık dolu direnişine tanıklık ediyor. Bu onur bizim onurumuzdur. Bu onuru Avrupa'da da yaşatacağız.

ANADOLU FEDERASYONU olarak bunlar için yola çıktık, Almanya'da yaşayan tüm halkımızı federasyon çatısı altında birleşmeye çağırıyoruz.

AB'cilere
ithaf olunur

Almanya'da Nazi Dönemi 'Zorunlu Çalıştırma' Uygulaması

"Çalışmak özgürleştirir" sloganıyla halkları aldatmaya çalışan Nazilerin, hizmet ettikleri sınıfın ihtiyaçlarını karşılamak için başvurdukları yöntemlerden biri de, "zorunlu çalıştırma" uygulamasıydı.

O yıllarda Nazileri finanse eden Alman tekelleri, 1990'lardan bu yana artan saldırılarını boyutlandırdılar. Esnek çalışma uygulaması ve ardından, uzun mücadelelerle kazanılan 35 saatlik haftalık çalışma saatini 40 saate çıkarma uygulaması dayatıldı. Bunlar da yetmedi tekellere ve onların devletine. Şimdi Nazi döneminin "zorunlu çalıştırma" uygulaması getirilmek isteniyor.

Geçtiğimiz günlerde "işsizlik parası"nda büyük kısıtlamalar yapan Federal Parlamento'da, özellikle sağ partiler, işsizlerin "yük" olduğunu, bu nedenle "çalışmaya teşvik edilmeleri amacıyla zorlayıcı tedbirler alınmasını" istiyorlar. Halkı aşağılayan burjuvazinin bakışının en yalın haliyle yansıtan bu politikacılar, Alman tekelleri adına konuşuyor ve "çevre temizliğinde, köpek pisliklerinin ve uyuşturucu şırıngalarının toplanmasında çalıştırılmalı" diyorlar.

Avrupa hayranları, halkımızı sanal bir Avrupa masalı ile aldatan arsız AB'ciler, bu tartışmalara ne diyorlar acaba? Var mı bir cevabı? Avrupa gerçeğinin en çıplak ortaya çıktığı yerlerin başında Almanya gelir. Alman tekellerini ve oradaki hak ve özgürlüklere yönelik saldırıları izleyin, Avrupa gerçeğini görürsünüz.

Sivas Şehitleri Anıldı

Paris Sivas şehitleri 3 Temmuz günü, HÖC, ASEP, ACTIT, ODAK, FDHF, BİR-KAR tarafından düzenlenen etkinlikte anıldı. 300'den fazla kişinin katıldığı anma saygı duruşu ile başladı ve konuşmalarla sürdü. Konuşmaların ardından müzik grupları ve ozanlar türküler seslendirdiler.

Avrupa Suç Ortağıdır

Strasbourg Avrupa Parlamentosu (AP) binalarının bulunduğu, Fransa'nın Strasbourg şehrinde, 5 ve 6 Temmuz'da iki ayrı pankart asıldı ve yüzbinden fazla kuşlama yapıldı. "Duydunuz mu; Türkiye'de polis sahte belge düzenleyerek insanları terörist ilan ediyor ve tutukluyor, Avrupa bunu onaylıyor." yazılı pankartlardan 12 metreye 3 metre ebatlarında olanı şehir merkezinde üç saat asılı kaldı. 6 Temmuz'da ise aynı ifadelerin olduğu 50x1,5 metre ebatlarındaki pankart, AP'nin karşısındaki köprüde iki saat asılı kaldı.

İrkçılık Karşıtı Festival

Atina "ANTI-RAŞİST FESTİVAL" bu sene onlarca örgüt, parti ve mülteci derneklerinin katılımı ile 1 Mayıs Parkı'nda yapıldı. 2-4 Temmuz günlerinde gerçekleştirilen etkinliklerde ırkçılığa karşı mücadele anlatıldı. Festivalde, "Türkiye ve Kürdistan'da Emperyalizme ve Faşizme Karşı MÜCADELE" Dergisi de açtığı stand ile, Sinan Bozkurt'un Almanya'ya iade edilmemesi için imza topladı ve ölüm orucu direnişini anlattı.

Sayı 115

37

11 Temmuz
2004

Tarih, İşbirlikçilerin İşgalcileri Kurtardığını Yazmamıştır

Tarihin hükmü Irak'ta da Sürecek

Sömürgeciler, yağmacılar, emperyalistler tarih boyunca onlarca ülkeyi işgal ettiler. İstisnasız hepsinde, insan soyunun gördüğü en iğrenç yaratıkları olarak, işbirlikçiler de buldular. Hatta Viyetnam'da olduğu gibi, işgalcilerin askerliğini yapan işbirlikçi ordular da vardı. Ama bunların hiçbirisi, işgalcilerin işgallerine son vermek zorunda kalmalarına, halkların kurtuluş savaşlarının zafere engel olamadı.

Irak da, işgalin ilk günlerinden beri çok işbirlikçiler gördü. Kürt aşiret önderleri gibi, kendi halkına büyük bir onursuzluğu ve utancı layık görenleri tanıdı. Onlar da engel olamadılar direnişin her geçen gün büyümesine. Şimdi sırada, yeni işbirlikçi hükümetin başbakanı var. O da işgalcileri düştükleri bataklıktan kurtaramayacak. Irak halkı, "yetki devri" oyununun reddettiğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Kendi Halkını Bombalatan Başbakan

Son süreçte Amerikan katliamlarının gerekçesi, "El Kaide bağlantılı Zerkavi'yi hedef aldık... bu evi kullanıyordu" yalanları oluyor. Yerleşim yerlerinin bombalanarak halka "direnirseniz katliam yaparız" mesajı bu yolla verilmek isteniyor. İlk Felluce'de örneği sergilendi.

Çocuk, genç, yaşlı, atacak tek bir kurşunu bile olmayan insanlar katledildi. Bu katliamın ardından, ABD'nin atadığı ve resmen CIA ajanı olduğunu tüm dünyanın bildiği Irak "başbakanı" İyad Allavi, katliamı destekleyen pervasız açıklamalar yaptı. Böyle bir açıklama, Irak halkı nezdinde zaten olmayan meşruluğunu da tümden zedeleyecekti. Ama bu işbirlikçiye verilen misyon da buydu. Önceki Geçici Kukla Yönetim bir yıla yakın süre, BM nezdindeki meşruiyeti sağlama, işgali gölgeleme misyonu gördüler ve bir kenara atıldılar. Allavi'nin misyonu da, işgalcilerin direnişi kırmak için yapacağı katliamları "resmi Irak hükümeti olarak" üstlenmek ve bunu bir "terör, asayiş sorunu" olarak

yanı sıra yazmak. Nasıl olsa CIA ajanı Allavi de bu görevini yerine getirdikten sonra o koltuk-

ta olmayacak. Bu nedenle teşhir olmasında da bir sakınca yok.

Felluce'ye düzenlenen ikinci saldırıda da 10 kişi yaşamını yitirdi.

2 ton bombanın atıldığı bildirilen bir evdi katliamın yaşandığı. Hastane kaynakları, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 7 kişinin de yaralandığını açıkladılar. Arap TV'leri ise ölü sayısının daha yüksek olduğunu duyurdu.

Bu katliamda da gerekçe, "terörist Ebu Musab Ezzerkavi" oldu. Ve bizzat Başbakan Allavi tarafından yapılan açıklamada, "istihbaratı biz verdik" denildi. (7 Temmuz Milliyet)

Sadece ABD katliamlarını savunan değil, bizzat kendi halkını katlettiren bir başbakana "yetki devri" yapmakta işgalciler elbette hiçbir sakınca görmezler. Dünyanın gördüğü, kendilerinin bile inkar etmediği işgali bile reddeden bir işbirlikçiye Irak halkına "başbakan" diye kimse kabul ettiremez. Allavi, "Irak'ta işgal gücü yok. Irak'ın ve Irak hükümetinin talebi üzerine burada bulunan çokuluslu güç var. Şu anda gitmeleri, Irak için bir felaket olabilir" diyerek, aslında soyu Arap, bey-ni Amerikalı bir CIA ajanı olmaya devam ettiğini de gösteriyor.

Batak Derinleştikçe "Vietnam Tecrübesi" Irak'a Taşınıyor

Irak'ın ABD için "yeni bir Vietnam olmaya başladığı" yönündeki tartışmalar tüm dünyada yapılıyor. Bu ayrı bir tartışma, ama ABD'nin kendine mezar olarak seçtiği Ortadoğu toprağında mezar kazıcısı direnişi durduramadığı da açık. Bu nedenle tarihinde halklara karşı kullandığı bütün yöntemleri ve buna uygun elemanlarını devreye sokuyor. Ebu Garib'deki işkenceler bunun küçük bir örneğiydi. Şimdi de, yeni işgal valisi olarak eli kanlı bir katili atadı.

Sözde yetki devrinin ardından, Irak'ta sömürge valiliği "ABD Büyükelçisi" sıfatıyla sürdürülecek. İşte bu göreve atanan John Negroponte'nin geçmişi kontra yöntemler ve katliamlarla dolu.

Kısaca suçlarını sayalım Negroponte'nin:

Vietnam savaşı sırasında eski başkent Saygon'da ABD Elçiliği'nde görevliydi. Saygon, komünist vatanseverlerin kapatıldığı ünlü hapishanenin bulunduğu yeri aynı zamanda. ABD'nin Vietnam'daki suçlarına doğrudan katıldı.

1981-1985 tarihleri arasında Honduras'ta ABD destekli işbirlikçi Honduras yönetiminin, kayıplar, işkencelerle dolu suçlarında bizzat yön-

Bizi yenemezsiniz,
biz halkız

lendirendi. Ve bu suçların üzerini örtmekle suçlandı. Bu konuda ABD senatosuna bilgi verirken, “anımsayamadığını” söyleyecek kadar pervasızdı kontracılıkta.

Meksika’da da görev yapan Negroponte’nin, hakkında çeşitli insan hakları kuruluşları tarafından Nikaragua’da Sandinist iktidara karşı kontrollerin maddi ve askeri olarak desteklediği, “teröre finansörlük yaptığı” yönünden raporlar yayınlandı.

2001’de Bush’un iktidarıyla birlikte ABD’nin Birleşmiş Milletler Büyükelçiliği’ne getirildi. Afganistan ve Irak işgallerinin diplomatik zemin hazırlayan ekipte yer aldı.

ABD’nin dünyadaki en büyük elçiliği olan Irak’ta görevlendirilmesi için iyi bir geçmişi vardı yani. Bush da, Mayıs 2004’teki konuşmasında Negroponte’nin yetki devrinin ardından Irak’a atanacağını açıklarken, onun hakkında şu ifadeleri kullanmıştı:

“John Negroponte, çok önemli bir deneyim ve yeteneğe sahip bir kişidir”.

Deneyimi ortada!

Aynı Bush’un, Ebu Garib işkenceleri konusundaki *“bunlar bizden değildir, cezalandıracağız, bunlar Amerikan kültürünü yansıtmıyor”*

yalanlarını düşünün. Ve, Irak’a atadığı sömürge valisinin Saygon zindanlarındaki *“çok önemli deneyini ve yeteneğini”* hafızanızda canlandırın.

Emperyalizm yalanda, demagojide pervasızdır. Amaç halkları aldatmak. Dün, Saddam heykeli yıkarken Irak’a nasıl “özgürlük götürdüklerini, diktatörleri, tiranları yerlebir ettiklerini” anlatıyorlardı, bugün açıkça, kendi raporlarında **“Bağdat’taki Saddam heykelinin yıkılması bir psikolojik savaş operasyonuydu”** diyorlar.

Direnış Büyüyor

En eli kanlı katillerini, paralı askerlerini, deneyimli ölüm mangalarını da getirebilirler Irak’a. Ama kazanamazlar. İşgalciler yenilmeye mahkumdur. Hiçbir yöntemlerinin ve silahlarının halkların gücü karşısında başarı şansı yoktur. Ve Irak halkı bugüne kadar bu gerçeği tartışmasız ortaya koydu.

Başkent Bağdat’ın sokak ve caddelerinde, direnişçilerle işgalciler arasında açık çatışmalar yaşanır hale gelmişse, işgalciler bir çok bölgeyi fiilen denetiminde tutamaz durumdaysa, onları ne Allavi ne Negroponte, ne de yeni misyonu gereği Irak’ta “görüşmeler” başlayan NATO kurtarabilir.

Filistin: Ateş çemberinde dişe diş savaş

İsrail askerleri Batı Şeria’ya girdi, Gazze Şeridi’ne havadan saldırdı haberleri, artık “haber” değil. Çünkü gece ve gündüz, İsrail namluları ölüm yağıdırıyor Filistin halkının üzerine.

Üç, beş, on Filistinli’nin ölmediği tek bir gün yok artık. Son yapılan NATO Zirvesi’nde günlerce Ortadoğu’nun tartışılıp Filistin’den hiç söz edilmemesinin anlamı da açığa çıkıyor böylelikle.

Emperyalistler, İsrail’in iplerini çözmüş, “ne yaparsan yap, Filistin direnişini bastır” demişlerdir. Çünkü Amerikası da, Avrupası da biliyor ki, Filistin direnişinin yokedilemediği bir Ortadoğu’da hiçbir emperyalist planın başarı şansı yoktur. İsrail Başbakanı Şaron, efendilerinden aldığı bu cesaretle, Batı Şeria’da inşa ettiği işgal duvarıyla ilgili Uluslararası Adalet Divanı’nın kararını **tanımayacağını** açıkladı.

Ama emperyalistlerin “ez, sindir” izni de işe yaramıyor. 24 saat ateş çemberinde yaşayan Filistinliler direnmeye devam ediyor.

Geçen hafta, Nablus’daki Ein Beyt İlma Mülteci Kampı’na saldıran İsrail askerleri, 4 Filistinliyi katlederken, kendileri de kayıplar verdiler, kayıplarının arasında İsrail özel kuvvetlerinden bir subay da vardı. Ramallah ve Kalkilya’ya 2 Temmuz’da gerçekleştirilen saldırılar da Filistinliler’in silahlı direnişleriyle karşılandı.

İsrail helikopterleri, Hamas, İslami Cihad, FHKC liderlerine yönelik suikast saldırılarına devam ederlerken, bu kez böyle bir saldırı bir Filistinli aydını da hedef aldı. Neceh Üniversitesi’nden Profesör Halid Selah ile 16 yaşındaki oğlu Nablus’taki evlerinde İsrail helikopterinin açtığı ateş sonucu katledildi. FHKC’nin Batı Şeria askeri lideri ve yardımcısı da

yine helikopter saldırısıyla katledildi. Helikopterlerin 2 Temmuz’daki hedefi ise Beyti Hanun’daki halktı. Kalabalığın üzerine atılan füzeler sonucunda onu aşkın Filistinli yaralandı. 1 Temmuz’da Deir Ballot’ta da işgal duvarına karşı bir gösteri düzenlendi. Gösteriye işgale karşı İsraillilerden de destek verenler oldu. İsrail göstericilerin üzerine gaz bombası atarak saldırdı.

Tank ve helikopter desteğinde bir çok Filistin yerleşim birimine baskınlar düzenlenirken, Filistinliler’in misilleme eylemleri de yoğunlaştı. Gazze’de Kissufim Bölgesi’ndeki askeri kontrol noktasına Filistinliler saldırı düzenledi. Ayrıca 2 Temmuz’da Filistinli direnişçiler, İsrail mevzilerine üç **Kassam** iki roketi fırlattılar.

Aşılamayan bir direniş barikadı 12 Temmuz

12 Temmuz 1991'de İstanbul'un Dikilitaş, Balımcu, Nişantaşı ve Yeni Levent semtlerinde aynı saatlerde gerçekleştirilen bir saldırı sonucu, 10 Devrimci Sol önder kadrosu ve üyesi katledildi. Bu saldırının devamı olarak da 14 Temmuz'da Ankara'da iki Devrimci Sol savaşçısı daha katledildi.

Adeta "savaş gibi" diye yazdı ertesi gün gazeteler. "Gibi" si fazlaydı. Caddeler kapatılmış, semtler işgal edilmişti, İstanbul kuşatılmıştı. Başlarında Mehmet Ağar'ın bulunduğu Ölüm mangaları, kurşun, bomba yağdırdılar dört işyerine. Katlettiklerinin çoğunun kimliklerini bilmi-

yorlardı. Ama o anda onlar için önemli olan o değildi. Hem oligarşinin izlediği politikalar, hem halk hareketinin savaş gerçeğiyle yüzyüze gelmesi açısından dönüm noktası olacak bir katliam gerçekleştireyorlardı. Basılan yerlerde en son "Yaşasın Başğımsız Türkiye!", "Yaşasın Sosyalizm!" sloganları duyuldu.

Katledilenlerin arasında Devrimci Sol'un oluşumundan beri hareketin içinde olan hareketin önderlerinden Niyazi Aydın ve İbrahim Erdoğan da vardı. Oligarşi, kendi yasalarını açıkça çiğneyerek gerçekleştirdiği operasyonu büyük bir "zafer" olarak sundu. Hem kısa süre sonra 21 Temmuz'da Türkiye'ye gelecek olan ABD Başkanı Bush'a devrimcilerin, vatanseverlerin cesetleri "armağan" olarak sunulmuş, hem de devrim ve sosyalizm bayrağını dalgalandırarak savaşını geliştiren Devrimci Sol'a darbe vurulmuştu.

Günler öncesinden CIA ajanları, Amerikalılardan oluşan özel timler gelmişti. Bush'un dolaşacağı, kalacağı yerleri önce onlar dolaştı. Altın klozetli tuvaleti dahil düşünülen Bush'un huzurunun bozulmaması için CIA, MİT ortaklaşa önlemler alıyordu. Asfaltlar yamandı, yollar yıkandı, polis seferber edildi... Kısacası, herşey tıpkı, geçen ay NATO Zirvesi'nde yaşandığı gibiydi. Bugünkü Bush yönetiminin işbirlikçi Tayyip iktidarına güvenmemesi gibi, Baba Bush da Özal'a güvenliğini emanet etmiyor, kendi önlemlerini kendileri alıyorlardı.

Fakat yine de vurgulamak gerekir ki, dar anlamda "Bush'un güvenliğini" sağlamak için değil, bu operasyon; Operasyon sadece Bush'un değil, Amerikan emperyalizminin ve onun ülkemizdeki işbirlikçilerinin "güvenliği" içindi.

Tarihte sebepsiz-sonuçsuz bir akış yoktur. 12 Temmuz katliamının 1991'de yaşanması da, katliamın dünyanın Türkiye'sinde yaşanması da ve katliamın Devrimci Sol'a yönelik olması da elbette tesadüfi değildir.

Tesadüf değildi;

Çünkü; ABD emperyalizminin Yeni Dünya Düzeni'ni ilan ettiği, onlarca örgütün silahlara veda dediği 1990'ların dünyasında Türkiye'de bir örgüt -Devrimci Sol-, silah bırakmayı, devrimden, sosyalizmden vazgeçmeyi reddediyor ve "Atılım" yaparak silahlı mücadeleyi geliştiriyordu. Başta Özal olmak üzere oligarşinin sözcüleri devrimci savaş karşısında "dünyada biterken bizde başlıyor" diye feryat ediyordu...

Tesadüf değildi;

Türkiye oligarşisi, ABD'nin Ortadoğu'da oluşturmaya çalıştığı yeni düzende, birinci derecede

Niyazi AYDIN
Devrimci Sol MK Üyesi

İbrahim ERDOĞAN
Kır Gerilla Sorumlusu

İbrahim İLÇİ
Devrimci İşçi Hareketi Sorumlusu

Cavit ÖZKAYA
Askeri Komite Aday Üyesi

Fintöz DİKME
Silahlı Devrimci Birlikler Üyesi

Buluthan KANGALGİL
Silahlı Devrimci Birlikler Üyesi

rol alıp, "2. İsrail" olma yolunda ciddi adımlar atıyor. Uluslararası hukuk kuralları hiçe sayılarak Irak içlerine, Kürt halkına yönelik operasyonlara girişirken, ülkede devrimci bir odağın varlığı onların planlarını bozabilirdi.

Tesadüf değildi;

Amerikan emperyalizmi, diğer emperyalistleri de yedekleyip Körfez savaşını başlattığında, dünyanın büyük bölümünün sessizliğine karşın, Türkiye’de emperyalist savaşa karşı kitlesel, askeri büyük bir mücadele vardı.

Türkiye’de o sırada **ANAP** iktidarı vardı. Turgut Özal “bir kopup üç alma” onursuzluğuyla bugünkü Tayyip gibi, ABD’nin Ortadoğu saldırılarına katılmayı savunuyordu. Amerikancı iktidarın katliam planını uygulayanlar ise, İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli, Emniyet Genel Müdürü Ünal Erkan, İstanbul Emniyet Müdürü ise Mehmet Ağar’dı.

16 Temmuz 1991’de yukarıda sayılan isimler de içinde olmak üzere katliamı gerçekleştirenler hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Yoğun çabalar sonucu dava açıldı. Ama suç delillerinin yok edildiği, tanıkların ifadeleri hiçe sayıldığı davada, İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi infazcılarını beraat ettirdi. 8 Şubat 1995’te biten davada “beraat” ettirilen Ayhan Çarkın, Şefik Kul, Dursun Ali Öztürk, Ali Erşan, Mehmet Baki Avcı, Ali Çetkin, Ali Bulut, İsmail Alıcı, Yaşar Uzun, Abdülkadir Dilber, Yaşar Karaca, Yunus Yıldırğan ve Hacı Güngör, o günden sonra sayısız infazın faili olarak halkın karşısına çıkacaklardı.

İnfazlar, katliamlar, kayıplar birbirini izledi.

Dünyanın Türkiye’sindeki bu farklı ses susturulmalı, devrimci savaşın gelişiminin önü alınmalı, halkın mücadelesi sindirilmeliydi...

Peki başarabildiler mi?

12 Temmuz şehitleri, ülkemizdeki devrimci mücadelenin dünyanın ezilen halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yükselen mücadelesinin devrimci odaklarından biri haline gelmesinde büyük pay sahibiydiler. İşkencelere, tutsaklıklara, cuntalara karşı Marksizm-Leninizm bayrağını dalgalandıranlardı. Onların 1990’ların başlarında başardıkları, görevlerini yapmanın çok ötesinde, tüm dünya halklarının yüreğindeki kurtuluş umudunu güçlendiren bir misyon üstlenmişti.

Bu misyonu oligarşinin ölüm mangalarıyla karşı karşıya kaldıkları o günde de sürdürdüler. Yoldaşlarının o günlerde değerlendirdiği gibi:

“Bunun bilinciyle hareket eden 12 Temmuz savaşçıları, bu nedenle kuşatma altındayken, kurşunlara ve bombalara karşı, devrimci marşları ve sloganları ile hiç tereddüte yer vermeyen ölüme meydan okumalarıyla ölümsüzleştiler. Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği’nde Lenin’in, Stalin’in heykellerinin yıkılıp sosyalizmin bayrağı delinir, kurumları dağıtılır, kazanımları bir bir yok edilir ve inançsızlık yayılırken; 12 Temmuz savaşçılarının

Hasan ELİUYGUN
Askeri Komite Aday Uyesi

Nazmi TÜRKCAN
Askeri Komite Aday Uyesi

Bilal KARAKAYA
Devrimci Sol Uyesi

Zeynep Eda BERK
Devrimci Sol Uyesi

Yücel ŞİMŞEK
Devrimci Sol Uyesi

Ömer COŞKUNIRMAK
Teknik İşler Sorumlusu

Marksist-Leninist tutumu, ihanet dalgasına karşı kurulan devrimci bir barikat anlamına gelir...”

Bu barikat, o günden bu yana hiç yıkılmadı.

Emperyalizm ve oligarşi sayısız saldırı dalgasıyla yüklendi bu barikatı yıkmak için. Bunun için zulümde hiç bir sınır tanımadılar.

Mesele, ne bir emperyalist lidere, ne de bir işkenceciye, soyguncu bir politikacıya karşı yapılacak eylemi önlemek idi; mesele, devrim iddiasından ve sosyalizm inancından vazgeçirmektir. 12 Temmuz’da katledilenlerin yoldaşları, 12 Temmuz şehitlerinin kurduğu barikatı, barikatın önünde yüzlerce şehit vermek pahasına da olsa pekiştirdiler. Düşman o barikatı aşıp da düşüncelerimizi, inançlarımızı teslim alamadı. Bize ölüm olmadığına, devrimin kızıl bayrağını herşeye ve herkese rağmen dalgalandırmaya devam edeceğimize, 12 Temmuz’dan bu yana tüm dünya tanıklık etmeye devam ediyor.

BU TEORİ, SOL MU, SOSYALİST Mİ?

Abdullah Öcalan'ın "Bir Halkı Savunmak" adlı AİHM savunmasından:

"Hataların veya yanlışlığın temelinde kapitalist işçi ayrımı yatmaktadır... Sanıldığına aksine, kapitaliste karşı işçi, **antagonist** denilen çelişki türü içinde değildir."

"70 yıl sonra anlaşıldı ki, kapitalizmin en çapulcu biçimi olan **Batı Avrupa kapitalizmi** reel sosyalizmin yanında adeta **yedi suyla yıkanmıştır**, kurulmuştur. Kapitalizmin en totaliter, anti-demokratik biçimi sözkonusudur."

"Marks ... Tarihteki diktatörlük uygulamalarını olduğu gibi almakta mahzur görmez. Lenin ve Stalin dönemindeki diktatörlük sürekli devlet durumu olur. **Demokrasi hiç uygulanmadan** inkar edilmiş oluyor."

"Aslında reel sosyalizm, sosyal demokrasi, ulusal kurtuluş, liberalizm ve muhafazakarlığa **kapitalizmin en büyük mezhepleri** gözüyle bakmak daha gerçekçi bakış açısı sağlar."

Abdullah Öcalan, yeni savunmasında, sosyalizmi mahkum edip, "burjuva demokrasisinin zaferini pekiştirmekte" önceki savunmalarına kıyasla, daha cüretli davranıyor. Ülkede Özgür Gündem ve Özgür Politika Gazeteleri'nde parça parça yayınlanan yeni savunmada, Öcalan açısından esas olarak yeni bir şey söylenmiş değildir. Öcalan, daha İmralı'da mahkemesi sürerken söylediklerinin altını dolduruyor.

Sosyalizmi karalamakta hiç bir sınır tanımayan, 70 yıllık sosyalizmin kazanımlarını bir çırpıda silen, sosyalizmi mahkum etmekte burjuva teorisyenlerden daha gözü kara davranan Öcalan, İmralı'da "burjuva demokrasisinin zaferini"

ilan etmiş, ve "insanı en çok geliştiren, özgürleştiren" düzenin kapitalizm ve burjuva demokrasisi olduğunu söylemiştir.

Bu anlamda yeni bir şey olmamasına karşın, Öcalan'ın yanda aktardığımız sözleri üzerinde durmamızın nedeni, İmralı savunmaları döneminde Öcalan'ın bu tür tesbitlerini gözden kaçıran(!) veya görmezden gelenlerin dikkatini çekmek içindir.

Öcalan, yazılarında, konuşmalarında zaman zaman sosyalist olduğunu söylüyor. Öcalan'ın sosyalizmden ne anladığı belirsizdir. Ama Öcalan'ın bizim bildiğimiz anlamda bir sosyalizmi savunmadığı, bildiğimiz anlamda bir sosyalist olmadığı kesindir. Yandaki sözlerde sosyalistliğin "s"ini görmek mümkün mü? Ama Öcalan'ın **anti-sosyalistliği, açıkça burjuva demokrasisinin avukatlığını** yapıyor olması artık görmezden gelinemez haldedir.

Öcalan'ın teorisi, emperyalizmin mutlak egemenliği ve kapitalizmin mutlak varlığı teorisiyle uyum içindedir. 1990'ların başında Yeni Dünya Düzeni'nin temel propagandası buydu. Tüm dünyaya kabul ettirmek istedikleri şu sözlerle özetleniyordu: *sosyalizm öldü, proletaryaya elveda, insanlığın bulduğu en mükemmel üretim sisteminin kapitalizm olduğu kanıtlandı... Artık tek kutuplu bir dünya var...*

Peki Öcalan ne diyor?

Öcalan'ın teorileri de aynen bunları söylüyor. *Sosyalizm de zaten kapitalizmin bir versiyonuydu, kapitalizm, "sonul" üretim biçimidir, işçiler, halklar iktidarı hedeflememelidir, iktidarda burjuvazi kalmaya devam etmelidir, en özgürleştirici sistem burjuva demokrasisidir... Amerika hakimdir, kabul etmek, ona göre davranmak gerekir... Ve daha buna benzer onlarca tesbit. Bunların 1990'ların başında söylenenlerle ne farkı var?*

Bunları görmezden gelenler, Kürt milliyetçilerinin NATO'ya karşı eylemlere katılmamasına şaşırdılar. Oysa teoriyle politika ve pratik arasında bir tutarlılık olacaksa eğer, doğal olan, katılmamalarıdır. Katılmaları şaşırtıcı olurdu.

Öcalan, halkı silahsızlandırıyor!

Öcalan tutsak düştükten sonra, ateşkes ilan edilmesini savundu, ardından gerilla güçlerinin ülke dışına çıkmasını sağladı... Ve uygun koşullarda PKK gerillalarının silahsızlandırılmasını istiyor. Fakat bizim burada sözünü ettiğimiz askeri anlamdaki silahsızlandırma değil. Üç bin, beş bin gerillanın silahsızlanması, sonuçta halkın

mücadelesi açısından tarihi anlamda çok büyük bir önem taşımayabilir. Fakat Öcalan'ın bu teorileriyle gündeme getirdiği silahsızlandırma, çok daha tahrip edicidir.

Biliniz ki, ideoloji de sınıflar mücadelesindeki en önemli silahlardan biridir. Ezilen halklar, işçi sınıfı, ancak Marksizm-Leninizm ideolojisiyle silahlanabilirlerse, zafer kazanabilirler. Bu nedenle, burjuvazinin askeri, kültürel saldırılarının en önemli amaçlarından biri de halkı ideolojik olarak silahsızlandırmak olmuştur.

Öcalan da bugün bunu yapıyor.

Ve yine biliniz ki, halkların mücadelesini sınırlamanın en iyi yolu olarak burjuvazi, onu "düzen sınırları içine hapsedmeye", İKTİDAR hedefinden uzaklaştırmaya çalışır.

Öcalan'ın teorileri de bunu söylüyor.

Bırakın iktidarı diyor, iktidardakiler kalsın yerinde, siz "üçüncü alan"da ekolojik demokratik toplum örgütlenmeleriyle meşgul olun... Hem zaten burjuvaziyle emekçilerin çıkarları uzlaşmaz değildir, "ne yüzde yüz emeğin çıkarları ne de yüzde yüz burjuvazinin çıkarları doğru değil." Uzlaşın, anlaşın, devrimci değil, evrimci olun!..

Öcalan, Avrupa nezdinde yaptığı bu son savunmasında, sivil toplumculuk, anti-otoritecilik söylemini daha da yoğunlaştırmıştır. Savunma-

nın yayınlanan bölümleri, hemen her konuyu bir yanından "feminizme, ekolojiye, etnolojiye" bağlamaktadır. Bu yanıyla teori, bir halk hareketine değil, bilinen klasik yeşilci, çevreci hareketlere daha yakındır. Emperyalizmin icazeti de işte bu teorilerle beklenmektedir. Bakın denilmektedir, biz sizin ne dünya çapındaki düzeninize, ne kapitalizminize karşı değiliz...

Öcalan'ın aktardığımız sözlerinin tek tek incelemesini yapmak, bu yazının konusu değil. Ama Sovyetler Birliği'ndeki 70 yıllık sosyalizm deneyiminin halklara hiç bir şey kazandırmadığını, kapitalizmden başka bir şey olmadığını, hatta kapitalizmden daha da kötü olduğunu söylemek, **tarihsel gerçeklere saygısızlıktır**. Sosyalizmin kendi halkına ne kazandırdığı bir yana, Öcalan'ın bugün öve öve bitiremediği Avrupa'nın burjuva demokrasisinin halka verdiği ekonomik, sosyal hakların önemli bir bölümü de, sosyalist sistemin politik baskısı altında verilmiştir. Nitekim, SSCB'nin yıkılışının ardından burjuvazi bu hakları gasbetmeye yönelik saldırıya geçmekte gecikmemiştir... Sonuçta şu gerçek devrimciler açısından tartışılmazdır: Burjuva demokrasisini savunmak, emperyalist dünya düzenini güçlendirmektir. Öcalan'ın görüşleri üzerine değerlendirmeler yapanlar, bunları atladığında orada bir tartışma yok, tersine halkı silahsızlandıran bir **teoriye yamanma** vardır.

Kürt milliyetçiliğinin NATO'ya karşı eylemlere katılmaması şaşırtıcı mı?

Özellikle Kürt milliyetçilerinin NATO'ya karşı eylemlere katılmaması kimilerince şaşırtıcı bulundu. Eleştirildi. Bu kez Kürt milliyetçi hareketiyle ittifak adına bugüne kadar bir çok şeyi eleştirmeme politikası izleyen SDP'liler de eleştirenler arasındaydı. Kürt milliyetçilerinin böyle bir şey yapmasını beklemiyorlarmış havasındaydılar.

Oysa Kürt milliyetçiliğinin emperyalist kurumlar karşısındaki tavrı yeni mi? Sorun bakalım: Kürt milliyetçiliği Amerika'ya, NATO'ya, Amerikan işgallerine karşı mı? Onların cevabı açık ve uzun süredir bu görüşlerini dile getiriyorlar. Irak'ta işgale karşı eylemlere de kerhen katılmışlardı.

Bu noktada SDP'lilere sormak gerek; Kendi gerçeğinizi gördüğünüzden mi, yoksa görmediğinizden mi eleştiriyorsunuz? Onların sakladığı bir şey yok. Sorun sizde. Bu gerçeği görmek istemeyen sizsiniz. Onlar her olayda "ben farklıyım" diye çıkıyor ortaya. Ey NATO bak, ben farklıyım diyor. Biz klasik sol değiliz, dogmatik sol değiliz deyip duruyor. Bunları görmezden ge-

len sizsiniz. İşte Kürt milliyetçiliğinin NATO konusundaki tavrına ilişkin iki hatırlatma:

PKK Genel Sekreteri A. Öcalan, 7 Kasım 1994'te ABD, Almanya, Fransa, İngiltere Devlet Başkanları ile BM, AĞİK ve NATO'ya bir mektup göndermişti: Söyledikleri şuydu:

"... takdir edersiniz ki, dünyanın hiçbir yerinde acil bir müdahaleyi bu kadar dayatan bir sorun yoktur... Dünyanın artık bu devlet katliamına seyirci kalmaması gerektiğine ve Türk özel savaş uygulamalarına karşı tutum alması gerektiğine inanıyorum. (...) Yapacağınız girişimleri ve atacağınız adımları sonuna kadar destekleyeceğimi ifade ediyorum.."

Ve Serxwebun'dan bir alıntı:

"Varşova Paketi dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununu hatta bağımsızlık isteyen halkların isteklerinin çözülmesine çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine... Yugoslavya'yı alıyor, yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır... NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmayacaktır." (Sayı:119, s.22)

Şaşıracak bir şey var mı?

Bir Slogan, Bir Zihniyet: “Gelme Bush”

NATO’ya karşı birliklerin oluşturulması, eylemlerin sloganlarının tartışılması sırasında, birliğin adında veya sloganlarda sadece Bush mu, yoksa sadece NATO mu olsun tartışmaları yapıldı. Devrimciler esas olarak **NATO’ya karşı** mücadele ve birlik belirtmesinin yeterli olacağını söylerken ağırlıklı olarak reformistler Bush’ta ısrar ettiler.

Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’nun daha geniş kesimleri kapsamak amacıyla gündeme getirdiği birliğin adı sonuçta bir uzlaşma olarak **NATO ve Bush Karşısı Birlik** olarak şekillendi.

Ama reformizm için bu da fazlaydı. Ne de olsa bu adlandırmada açıkça NATO karşıtlığı ifade ediliyordu. Nitekim, BAK kendi ana sloganını “**Gelme Bush!**” olarak belirledi.

Mesele elbette sadece bir vurgu farkı değildir. Bush’un öne çıkarılıp NATO’nun geri planda bırakılması belli bir politikanın devamı olarak; emperyalizme karşı açık tavır ve mücadeleden uzaklaşmanın ifadesidir.

*

Hiç kuşku yok ki, dilde veya pratikte militanlık, radikallik, tek tek kişilere bağlı bir tavır değildir. Kişileri militanlaştıran, dilleri radikalleştiren veya ter-sinden yumuşatan izlenen politiklardır.

Sloganda ve eylemde radikal, militan olmamanın teorisini de şöyle yapıyor reformizm: Ancak böyle yapılırsa, “keskin” sloganlardan, militan tavır ve eylemlerden uzak durulursa kitlelerin örgütlene-bileceğini söylüyor.

Pratiğin onları yalanlaması bir yana, gerçek şu ki, “keskin”lik kavramını kullanmaları da düzeniçi-leşmeyi, reformistliği gizlemek içindir. Keskin slo-ganlardan uzak durulması gerektiği genel bir doğ-rudur, biz de söyleyebiliriz bunu, ki söylüyoruz da. Veya eylemde gereksiz keskinliklerin de militanlık değil, disiplinsizlik olduğunu herkes kabul eder. Mesele keskin olup olmamakta değil. Politik an-lamda radikal (köktenci) olup olmamaktadır.

Tüm emperyalizme mi karşısın, bazı emperyalistlere mi? Düzene kökten mi karşısın, düzen için-de bazı partilerin iktidarına mı? Tesbit edilecek slo-ganlar da buna göre olur tabii.

Reformizm diyebilir ki, ana sloganımız böyleydi ama biz de bildirilerimizde, konuşmalarımızda NA-TO’ya karşı olduğumuzu söyledik... Bir konuşma metni içinde herhangi bir şeyden söz etmek fark-lı, o sözlerden birini sloganlaştırıp sloganlaştı-rmamak farklı bir şeydir.

*

Slogan, İngilizce kökenli bir kelime. İlk başta **İs-koçların savaş naralarına** verilen ad olarak kulla-nılmış. Sonra siyasi literatürde bir “haykırış” niteli-

ği de taşıyan kısa sözlerin adı olmuş.

Sözlüklerdeki tarifi “*Bir görüşü yaymak, bir ey-lemi desteklemek için ortaya atılan söz ya da söz-cük dizini*” olarak yeralır. Devrimci sloganlar da devrimci güçlerin yakın veya uzak hedeflerini, tak-tiklerini, güncel görevlerini, kitlelere anlatmak iste-dikleri gerçekleri yansıtır. Daha özet olarak, sloganlar, devrimci politikanın kitlelere gös-terdiği hedeflerin özet bir ifadesidir. Doğru-dan devrimci stratejinin bütünü yansıtan sloganlar olduğu gibi, sadece taktiksel bir evreyi veya güncel görevleri yansıtan slogan-lar da olabilir. Yani, bir sloganın devrimci olup ol-maması, o sloganda keskin sözlerin, devrimci lite-ratürden kavramların olup olmamasıyla değil, kit-lelere nasıl bir hedef gösterdiğiyle ilgilidir.

Bu noktada yeniden Gelme Bush’a dönersek... “Bush’u istemiyoruz, Bush Defol!” gibi sloganlar, farklı süreçlerde devrimciler, geniş kitle hareketi tarafından da kullanılabilir. Ama NATO Zirvesi ya-pılırken, o zirvede Amerikan Emperyalizmiyle öte-ki emperyalistler Ortadoğu’yu kan ve ölüm götüre-rek yeniden paylaşıyor, “Gelme Bush!” sloganı, en basit haliyle, **naif** bir slogandır.

Açık ki, orada mesele Bush meselesi değildir; Amerikan emperyalizmidir. Ve onun güdümüne gi-ren NATO’dur.

*

Reformizmin sloganı, kendini “emperyalist dün-ya düzeni içine” koymasından kaynaklanmaktadır. Bu düzene karşı bir mücadelesi yoktur reformiz-min.

“Kahrolsun Emperyalizm” sloganını duymaz-sınız onlardan. Belki “Kahrolsun Amerikan Emper-yalizmi” diyebilirler ama “Kahrolsun Avrupa Em-peryalizmi” demezler.

“NATO Defol!” da diyemezlerdi. Çünkü “NATO Defol!” sloganı Amerika’yla birlikte Avrupa emper-yalizmine de defol demektir. Hem AB’ye üyeliğini savunarak Avrupa emperyalizmini ülkemize daha köklü olarak yerleşmeye davet etmek, hem de “defol” demek olmazdı tabii.

Reformizm, geldiği noktada bağımsızlığı savun-maktan vazgeçmiştir. Mücadele ve örgütlenmesini ABD ve AB’nin belirlediği bir dünya düzeni içinde yapmayı esas almıştır. Bu çerçevede NATO’ya da karşı değil, teorik olarak karşı çıksa bile, mücadelesi fiilen NATO’ya karşı değildir. Fa-kat Türkiye solunun güçlü anti-emperyalist geleneğinden dolayı bunu doğrudan ifade ede-memektedirler; bunun yerine “Gelme Bush” gibi sloganlarla gösteriliyor.

Bu reformizmin hemen tüm gündemlere, haya-

tın her alanındaki gelişmelere ilişkin sloganlarında da kendini gösterir. “Emperyalist Savaşta Hayır” değil, “Savaşta Hayır” derler. (Bu tavrın iç politika-daki yansıması mesela Susurluk’ta “Susurluk Dev-lettir” diyemeyip Susurluk’u Çillerler’e, Ağarlar’a indirgemelerinde ortaya çıkar. Bu slogan tercihi de, düzene kökten karşı olmadıklarının ifadesi olur.)

“Gelme Bush” sloganının sahibi BAK’ın adı da bu tercihi yansıtır.

Adları, mesela **Dünya (veya HALKLARIN) Barış ve Adalet Koalisyonu** değil de **KÜRESEL Barış ve Adalet Koalisyonu**’dur. Küreselleşmenin reddi yoktur bu adlandırmada, Küreselleşmenin daha adil, daha barışçı, daha insani, hale getirilmesi istenmektedir. Reformizmin mücadelesi “emperyalizme” değil, emperyalistlerin “neoliberalizm” politikalarına karşıdır. Bu politikadan vazgeçip politikaların daha insanileştirilmesi reformizmin ana talebidir.

Bush’u da “neoliberalizmin” temsilcisi olarak görürler. Örneğin ABD’nin önceki Başkanı Clinton dönemine daha “sempatiyle” bakarlar. Oysa Orta-doğu’ya saldırı hazırlıkları, stratejileri, büyük ölçüde Clinton döneminde yapılmıştır. Amerikan emperyalizmine, emperyalist tekellerin sömürü ve talanına kökten karşı çıkmayıp “biraz daha az sömür-

rün” demek, reformizmin kendisidir bu yüzden reformizm iyi emperyalist, öktü emperyalist, iyi ABD başkanı, kötü ABD başkanı arasında tercihler yapıp, bunu politika haline getirir... Ve işte bütün bunların sonucunda da “NATO defol” diyemez.

Bu bakış açısının çarpıcı bir örneği, Greenpeace örgütünün NATO zirvesi günlerindeki eyleminde kullanılan slogandır. Kendi çizgilerinde radikal bir eylem yaparak Boğaz Köprüsü’ne astıkları pankartta “NATO’nun nükleer füzelerine hayır!” yazmaktaydı. “NATO’ya Hayır” değil de, NATO’nun nükleer füzelerine hayır. Bu slogan, aynı zamanda Greenpeace örgütünün eylemlerinin neden bütün dünyada “icazetle” karşılandığını da açıklar.

Aynı icazetçi kafa yapısı reformistler için de geçerlidir. Muhalefetlerini ne kadar geriye çeker, dillerini ve eylemlerini ne kadar yumuşatırlarsa, düzenin onlara o kadar icazet göstereceğini bilirler. İşte onun için NATO’yu, Avrupa emperyalistlerini kızdıracak sloganlar yerine “Gelme Bush!” derler... İcazet beyinlerini öylesine teslim almıştır ki, İstanbul’da NATO toplanmışken, Bush artık “gelmişken” bile sloganını değiştirmiyor, NATO Defol diyemiyor... Sloganları, **savaş naraları** yerine uzlaşma, teslimiyet, icazet mesajlarına dönüştürülen İskoç Savaşçıların mezarıda kemikleri sızlıyordur herhalde...

Birgün’ün Röportaj tarzı

Birgün Gazetesi’nde 6 Temmuz’da ölüm oruçlarıyla ilgili bir röportaj yayınlandı. Röportaj, “1 Nisan Operasyonu”nda tutuklanan ve halen Kandıra F Tipi’nde bulunan Şadi Özpolat’ın babası Av. Halil Özpolat’la gerçekleştirilmişti.

Birgün’ün ölüm orucunu gündemine alması bir olumluluktur. Bu duygularla okumaya başladık röportajı. Ama daha ikinci soruda, “bu röportaj niye yapılmış?” sorusu çıktı karşımıza.

Röportajda imzası bulunan İrfan AKTAN, sanki gazeteci değil savcı, soran değil **sorgulayan**; röportaj yaptığı kişiyi direnişin aleyhine konuşturmak için adeta baskı uyguluyor...

ilk sorusu şöyle:

***Siz ölüm oruçlarını ve bu tür eylemleri nasıl karşılıyorsunuz?**

Bu sorudan istediği cevabı almamış olacak ki, aynı soruyu, kelimelerin yerini değiştirip ikinci soru olarak tekrar soruyor:

***Ölüm orucuna giren tutukluların avukatı ve bir tutuklu babası olarak, bu biçimde bir direnişe nasıl bakıyorsunuz peki?**

Araya bir kaç soru giriyor ve şunu soruyor:

***İnsanları, kendini yakmaya götüren sebep, politik bir mücadele biçimi mi, yoksa orada yaşadıkları**

zorluklar mı?

Anlaşılan “koşullarda bir şey yok, örgüt yaptırıyor” spekülasyonlarının etkisinde kalmış. Denilebilir ki, gazeteci olarak meselenin değişik yanlarının açılmasını sağlamak için soruyor bunu. Ama sonraki sorulara da bakınca bunun çok iyi niyetli bir değerlendirmeye olacağı anlaşılıyor. Zaten daha ileride bu kez direkt soruyor:

***Ölüm oruçlarının bu kadar sürmesinde, örgütlerin direktifleri, emirleri mi etkili oluyor?**

Devam ediyor “suçlama ve sorgulama”:

***Avrupa’dan gelen heyetler, F tiplerinin o kadar da olumsuz bir model olmadığını söylüyor. Sizce F tiplerindeki koşulları ölüm nedeni olarak görmek biraz da abartı değil mi?**

Ve nihayet bir soru daha:

***Ölüm oruçları ve kendini ateşe verme gibi eylemler artık hiç kamuoyu oluşturmuyor, o zaman mahkumlar niye eylemlerine artık son vermiyor?**

Bütün bu sorularda Halil Özpolat’tan bekledikleri hiç bir cevabı alamadıkları anlaşılıyor; ama onun söylediklerinden, **gerçek bir demokratın bu soruna nasıl bakması gerektiğinin** dersini almışlardır umarız.

Bekir Baturu ve Hüseyin Çukurluöz'den Tarihe Düşülen Notlar

Günay'a;

Kör edip kahpeliklerin / namussuzlukların / görmeyen ölü gözlerini / bir güneş gibi doğdun yüreklerimize / Ege'den tüm Anadolu'ya / sarıp sarmaladı / sıcaklığın / Isıttın / ayazda, soğukta / üşümüş bedenleri, yoksul yüzleri ve ille de / baharın müjdesini bekleyen / dost yürekleri / Yine beraberiz Günay / koşuyoruz ölümün üstüne üstüne / yine omuz omuza / YANYANA... / Hedefte / YİNE GÖRÜŞECEĞİZ... / Gün, aydınladı seninle Günay / gün, aydınlık...

Bekir Baturu

Merhaba Filiz, Merhaba arkadaşlar

Öncelikli olarak en içten duygularımla selam ve sevgilerimi sunuyor, alanları zaptetme kararlılığımızın olanca coşkusu ve sıcaklığıyla sınırsız kucaklıyorum hepinizi. Bizler de çok iyiyiz, olmasa gerektiği gibi diyeyim kısaca...

25 Nisan tarihli APS'li mektubunuzu eksiksiz, fotoğraflarla birlikte 28 Nisan'da aldık. Senin kartını da sapasağlam aldım. Dediğin gibi, ne yapsalar boşuna, şovlarla zevahiri kurtarmaya çalışıyorlar ama, gerçek yüzlerini gizleyemiyorlar

yine de. Kökleri bu vatan toprağında, halkla bir bütün olanların karşısında başka da seçenekleri yok...

Sevgili Filiz, şimdi bu satırları 1 Mayıs'ta havalandırmada, gerçekten güzel bir havada yazıyorum. Günün anlam ve güzelliğiyle bütünleşen bir havada. Az önce kutlama programını bitirdik. Tamam, dört duvar arasındayız ama, yüreklerimiz ve bilinçlerimizle biz de alanlardaydık. En ateşli ve en kızgın yerinde... Onca ayak oyunu, tehditler yine kıramadı 1 Mayıs coşkusu. Gelişmeleri henüz tam olarak öğrenemedik ama, artarak büyüyen öfke selinin coşkusu bile adamların kabusu olmaya yetiyor. Efendilerinin Felluce'de yaşadıkları Vietnam sendromları gibi...

Bir yıl önce, 1 Mayıs'ı "bağımsızlık, özgürlük" günü ilan etmişlerdi Irak'ta. İşgalciler sınıf kininin pervasızlığını ve acımasızlığını ilan ediyorlardı dünya halklarına. Öyle ya, elini kolunu sallayarak istediği yeri işgal edecek, devasa teknoloji ve silahlarına hiçbir halk karşı koyamayacaktı. Zaten Ortadoğu ve Irak halkları da barbar, ilkeldi, hiç karşı koyamazdı! Çaresizdi dünya halkları ve en çok da Irak halkları. Ama hiçbir halkın, halkların çaresiz olmadığını da, sendromlar yaşayarak görmeleri uzun sürmedi. 1 Mayıs arifesinde,

Şehitleri birleştiren alevler ve zulmün çaresizliği

Merhaba Günay; (Öğrener)

İnançlarıyla, cesaret ve cüretiyle zulmün ve ölümün üstüne koşarak kahramanlaşanlara selam olsun...

Selam olsun Muharrem Karademir canımıza!..

4 yıldır süren tarihi yürüyüşümüz, 107 canımızın göklere yükselttiği inanç, irade ve sosyalizme, halka ve vatana bağlılık anıtı; bugün tüm ezilen halklara direnme gücü ve yol gösteren ışıktır.

Bugün Kahramanlar Anıtı'na öğretmenlerimizden, yol gösteren kahramanlarımızdan devraldığımız bayrağı, Gültekin Koç yürüyüşçüleri, boranımız Muharrem canımız dikerek, anıta adını nakşetti. Başınız-başımız sağolsun. Halklarımızın, ailemizin başı

sağolsun...

Günay; Muharrem canımız, ortağımız Gültekin yürüyüşçülerimizin ilk muştusu oldu. Bu yanıla onurlandık, gururlandık; coşkumuz daha bir arttı; kinimiz daha bir bilendi, inanç ve irademiz daha bir pekişti.

Muharrem canımızın muştusu, 107'lerimizden bugüne geçen bir yılda ağırlaşan zulmün baskı ve sansürünü parçalamakla kalmadı, çorbacıları da ezip geçti. İnançsızları sarstı, çorbacılar nedeniyle yorgunluk belirtile ri gösteren, rehabetin güvensizlik filizlerini kırdı attı.

Dün de, bugün de destanımız, kahramanlarımız konuştu, konuşuyor, konuşturuyor. Ezilen, yıkılan, sinen ve korkaklaşan bir kez daha zulüm oldu, buna hizmet edenler oldu. Buna eğilimli

yanlarımız oldu. Yücelen ve onurlandıran ise kahramanlarımız...

Muharrem canımızın anısı önünde saygı ve bağlılıkla eğilirken, tekrar başımız sağolsun diyor, tüm arkadaşları Muharrem canımızın sıcaklığıyla kucaklıyoruz. Canımız, gururun en yücesini yaşattı bize, aynen iade edecek ve onu fazla bekletmeyeceğiz. Sözümüzdür...

Bekir ve Hüseyin..

NOT: 3 Mart 2004 tarihinde gönderilen bu faks Uşak Hapishanesi'ndeki tutsaklara 7 Mayıs 2004 tarihinde verildi. Faks verildiğinde, Günay Öğrener, Muharrem gibi bedenini tutuşturarak şehit düşmüştü. Akılları sıra bu faksı "Günay'ı motive eder" diye vermeyenlerin ne kadar büyük bir yanılğı içinde zulümleri ve sansürleri ile başbaşa kaldıkları da görüldü.

Felluce halkının onurlu direnişleri karşısında kuşatmalarını kaldırarak geri çekilmeleriyle, halkların çaresiz olmadıklarını bir kez daha yaşayarak gördüler. İşgalin kanlı, iğrenç yüzü, vatan sevgisi ve feda bilincinin gerçekliği karşısında, er veya geç yenilip tarih ve halklar önünde hesap vermekten de kurtulamayacaklar. Her yanıla anlamlı ve önemliydi Felluce. 1 Mayıs'ın arifesinde daha bir anlam ve öneme büründü. Felluce'yi, tarihi ve görkemli yürüyüşümüzle selamlamanın haklı onuru ve gururunu yaşadık hepimiz. Yüreğimiz Felluce'deydi, sizinkiler gibi...

Gün boyunca, Arap halkının yiğit evladı Yusuf Aracı canımızın sandalet ayakkabısıyla dolaştım. Tam 2 yıl önce bugün koyulmuştu yola, Yusuf'umuzun coşkusu ve sıcaklığıyla da yine birlikte adımladık havalandırmada... Saygı ve bağlılıkla eğiliyorum bir kez daha anısı önünde... 4 Mayıs 2004

Bekir Baturu

Yaşamın öbür adı inanç
inanç; uğruna verilen can
Can; toprağa düşen tohum
Tohum; filize duran özgürlük
Özgürlük; kendini yeniden yaratan insan
yeni sen, yani ben, o, öbürü
özcesi yarına yürüyen HALK

Duygularınızı yağmur damlaları gibi sele dönüştürüp ilmek ilmek işlediğiniz hediyelerinizi aldım. Öncelikle; tüm ortaklarımızın ve özel olarak da, ören-işleyen can ortağımızın düşüncesine, el emeğine, göz nuruna en derin saygılarımızı ifade ediyorum. Hepinizi pırlanta yüreklerinizden öpüyorum. O, daim üzerimde olacak, benimle eriyecek, nura dönüşeceksek birlikte dönüşeceğiz. Bana duygu, düşünce olarak çok şey yaşattınız, teşekkürler.

Bilginin ve öğrenmenin sınırı yoktur denir. Öyle de. Her süreç kendi zenginliğini önümüze bahçe gibi açıyor ve aradığın her şeyi sana sunuyor. Bir de bildiğin şeylerin derinliğine inme var. Ki, her halde -öyledir- bu derinliği en zengin sunan süreç, bu dönem oldu. Bilincimizdeki her kavram derinliklerindeki zenginlikleriyle yeniden ve yeniden çıktı karşımıza. Bakıp kendimizi göreceğimiz ayna oldu. Kendinizi donatacağımız hazine de bu aynanın sihirinde sanırım. Yeter ki, o sihiri harekete geçiren "çubuğu" sürekli inancımızın ve irademizin odağında tutalım, kullanalım.

Benim açımdan bu sürecin öğreticiliği ve arındırıcılığı, deyibilirim ki, 26 yıllık ailemiz içindeki sürecimin en zengin dönemi oldu. Yeterli mi? Kuşkusuz hayır! Süreçte yaşananlar ve yaşadıklarımız yanıla ele aldığımızda her dönüşüm gelişimde kendini tekrar sınava sokuyor, değişimin, dönüştüreceği noktaların kapısını-penceresini görüyor, buluyor. Can ortaklarım, sizlerin bu dokuduğunuz inanç, sevgi de beni tekrar bu aynanın karşısına dikti. İlmekleriniz anlamlı havuzlara sokup çıkarttı. Beni, siz canlarımda, sizi bende yeniden var etti. Fiziki yaşamın maddi dünyadaki son evresinin halklarıma, vatanıma, canlarıma, aileme olan, güzele olan, insana olan borcunun son taksidinin yolculuğunda bana yaşattıklarınız için tekrar teşekkürler.

Yoksulluklarını bile paylaşan Anadolu'nun klasik köylerinden biri olan -Sungurlu'nun- Çukurlu Köyü'nde açtım yaşama gözlerimi. Bilirsiniz, Osmanlı döneminden bu yana - ki Selçuklu döneminde de aynı- Çorum bölgesinde yaşayan özellikle alevi inancından halkın yaşadığı zulüm ve uğradığı kırım, düşünüş tarzları, kültürleri, yaşam biçimleri üzerinde derin etkiler yaratmıştır. Bu etkinin kişiliklerde öne çıkarttığı en belirginini ise, Çorum insanının tez canlılığıdır.

Köyümüzde, yoksul ama insana dair kalpleri düşünce zenginliğini taşıyan, içe dönük yaşamıyla yardımlaşma kültürü gelişkin insanların içinde büyüdüm. Zeytin denen nesneyle 9 yaşında tanıştım. Bu küçük Anadolu köyünde, yoksulluğu, yokluğun insanın önüne koyduğu zorlukları, deyim yerindeyse iliklerime kadar yaşayarak gördüm. Bunun karşısında ise, cem kültürünün getirdiği insanlar arasında dayanışma, kardeşlik duygularını geliştiren, yaşatan, güçlendiren bir yaşam. Ki, beni, şehire geldiğimiz 1977 sonlarında bu saflara çeken de bu yaşamın şekillendirdiği düşünceler oldu.

Evet can ortaklarım, iyi ki şehrin kapitalist ilişkileri, kozmopolit kültürü arasında bir çok insan gibi kaybolup gitmeden bu aileyle tanıştım. 26 yıllık devrimci yaşamımda her şeyin ama her şeyin en derinini, güzelini bu saflarda yaşadım. Her şey ağız dolusuydu. Sıradan bir yaşamda bir insan yüz değil bin yıl da yaşasa bu güzellikleri yaşayacağını sanmıyorum, imkansız. Her şeyden önce düşünce yapısından uzak olacaktır ki, bu da yaşananların omurgası. Özcesi, bahtiyar ayrılacağım kurulan halkanın içinden. Ve mutlu, huzurlu varacağım kahramanlarımızın, 4'lerimizin kurduğu, 12'lerimizin genişlettiği, 10'larımızın ise her tarafı sarsan bir güce dönüşen halayımızın halkasına...

Hüseyin Çukurluöz

kahramanlar Ölmez

10 Temmuz - 16 Temmuz Şehitlerimiz

Nihat ŞAHİN
Gülnaz SARIOĞLU
Murat KAYMAK
Osman SÖNMEZ
15 Temmuz 1994

Ahmet Karlangaç Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne bağlı bir grup savaşçı olarak, Sivas'ın Zara ilçesi kırsalında Kanlıca'yır Köyü Otluçimen Mezrası'ndaki çatışmalarda şehit düştüler.

93'e kadar Sivas Kangal Dereköyü'nde öğretmenlik yapan ve 1993'te aynı bölgede gerilla saflarına katılan Nihat Şahin, Ahmet Karlangaç Kır Silahlı Devrimci Birliği komutan yardımcısıydı. Antakyalı Gülnaz Sarioğlu ve Sivaslı Murat Kaymak, gençlik mücadelesi içinde devrimcileşmiş ve mücadelelerini dağlarda sürdürüyorlardı. Bursa Gemlik'ten Osman Sönmez, lise yıllarından beri mücadelelerinin içindeydi, 7 yıllık tutsaklığın ardından gerillaya katılmıştı.

Hasan Hüseyin ONAT,
Gülizar ŞİMŞEK,
Emine TUNÇAL
Ali ERTÜRK
Hanım GÜL
15 Temmuz 1996

Silahlı Devrimci Birlikler tarafından oligarşinin hapishaneler politikasına karşı direnen tutsakları desteklemek amacıyla, İstanbul Gültepe Merkezi'ndeki düzen kurumlarına karşı gerçekleştirilen baskından sonra geri çekilirken Telsizler Mahallesi'nde bir evde kuşatıldılar. Aynı sıralarda hapishanelerde ölüm orucunda bulunan yoldaşları gibi son nefeslerine kadar direnerek şehit düştüler. (Hanım Gül, evin sahibiydi, kuşatmada polis tarafından vuruldu ve kaldırıldığı hastanede 22 Temmuz'da yine polis tarafından katledildi.)

Amasya Gümüşhacıköy doğumlu **Hasan Hüseyin**, Gümüşhacıköy Lisesi'nde mücadeleye katıldı. Halkevi faaliyetlerinde yer aldı. Ama hep savaşçı olmak isteğiyle doluydu. **Gülizar Şimşek**; Sivas-Kangal İlçesi Topardıç Köyü'ndeydi. Köyünde gerillalarla tanıştı; çalışmak için geldiği İstanbul'da da buldu onları ve kendisi de bir şehir gerillası oldu. **Emine Tunçal**; 1973'te Ankara'nın Ayaş ilçesinde doğdu. Hacettepe Üniversitesi Matematik bölümündeyken mücadeleye katıldı, Ankara Dev-Genç Komitesi'nde yer aldı. Daha sonra Kayseri, Yozgat, Kırıkkale ve Çorum illerinde çeşitli görevler aldı. 1996'da İstanbul'da bir SPB savaşçısıydı. Tutsak yoldaşları içeriden, o yoldaşlarıyla birlikte dışarıdan düşmana vurmak için sabırsızlanıyorlardı.

Ali Ertürk; Komutan Muharrem Karakuş'tan çok etkilenmişti. Muharrem'in şehit düştüğü dönemde o da savaşçı oldu. Şehit düşmeden önceki bir çatışmada yaralanmıştı, ama yine de komutanı onun Gültepe eylemine katılmasını engellemeyemedi. **Hanım Gül**; Anadolu halkının güzel değerlerinin temsilcisiydi. en zor günlerde dahi, kapısı devrimciler hep açık oldu.

Nurten DEMİR
İsmail AKARÇEŞME
14 Temmuz 1992

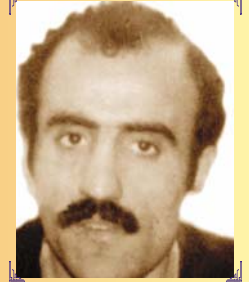
Silahlı Devrimci Birlikler Üyesi iki savaşçı, Kasım-paşa'da üslerinin kuşatılması üzerine çatışarak şehit düştüler. Nurten 22, İsmail 20 yaşındaydı.

Rıza GÜNEŞER
14 Temmuz 1993

Halkın Gücü Gazetesi çalışanıydı; İstanbul İkitelli Parseller'de darbeci kontra çetesi tarafından pusu kurularak katledildi.

İstanbul Anadolu Yakası emekçilerinin örgütlenmesi'nde uzun süre çalıştı. 92 Haziran'ında Halkın Gücü Gazetesi'nde çalışmaya başladı.

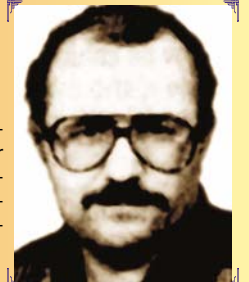
İskender Eroğlu
15 Temmuz 2001

1990 yılında geldiği Almanya'da devrimci hareketin çalışmalarında yer aldı. Dortmund'da bir hastalık sonucu aramızdan ayrıldı.

Bahattin İŞCAN
16 Temmuz 1988

12 Eylül sonrasının cezaevi direnişinde onurlu bir mücadele verdi. Tahliye olduktan sonra çalıştığı işyerinde elektrik çarpması sonucu kaybettik.

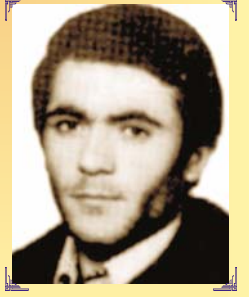
Kemal AYGÜL
16 Temmuz 1993

Örgütlü mücadeleye 89'da Yenibosna'da başlayan Kemal, Devrimci Sol Halk Milisleri üyesiydi. İstanbul Şirinevler'de İstanbul polisi tarafından sokak ortasında kurşunlanarak katledildi.

Hüseyin AKSOY
14 Temmuz 1979

İstanbul'da "Emperyalizme, faşizme, pahalılığa ve işsizliğe karşı mücadele" kampanyasında bildiri dağıtırken jandarmalar tarafından taranarak katledildi. Yoksullar unutmadı onu, yıllar sonra adı Nurtepe'de bir parka verildi.

Sevgi ERDOĞAN (DHKP-C)

14 Temmuz 2001

3 Ekim 1956'da Erzurum Ilıca'da doğdu. Devrimciliği sempatisi Mahirlerle başlar. Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi'ne girdiği yıl, örgütlü yaşama ilk adımlarını atar. Ve o ilk adımın sonrasında 25 yılının her anı, mücadele içinde, örgütlülük içinde geçen bir devrimci olur.

1978'de THKP-C çizgisini inkar eden Devrimci Yol tasfiyeciliğine karşı, Devrimci Sol saflarında yer aldı. **Devrimci Kadın Derneği**'nin kuruluşundan mahallelerde, grevlerde hareketin örgütlenmesinde görevler aldı. **1978**'de, devrimci hareketin önder kadrolarından İbrahim Erdoğan'la evlendi. **1981**'de eşiyle birlikte gözaltına alındı. Kimliklerini söylemedikleri için, çocuklarına bile işkençe yapıldı.

1981-1983 arası Metris'de tutsaktı. Tahliye olduktan sonra, mücadeleden kaçışların revaçta olduğu o dönemde, o yine kararlılığın, yılmamanın örneklerinden biri olarak mücadelesini sürdürdü. Tutsak aileleri örgütlenmesinin yaratılmasında, TAYAD'ın kuruluşunda Sevgi'nin büyük emeği vardır.

1989'da Anadolu Yakası Komite-si'nde yer aldı. Körfez Savaşı döneminde Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerinin örgütlenmesinde 1 Mayıs çalışmalarında, hep yönetici olarak vardır. 1991'de Malatya'da, 94 Eylül'ünde Çukurova'da görevlendirildi. Ve burada, kaldıkları eve yönelik bir operasyonda, yanındaki iki yoldaşı katledilirken, o da tutsak düştü.

Konya ve Uşak Hapishaneleri'nde kaldı. Uşak'ta 1. Ölüm Orucu ekibinde yer aldı. Hastaneden tahliye edildi, direnişini Küçük Armutlu'da sürdürerek 25 yıllık devrimci yaşamının bu son büyük çatışmasından da alnının akıyla çıktı.

NATO Karştı Eylemler ve Polis Terörüne Tepkiler

NATO Zirvesi'ni protesto eylemlerinden, elimize geç ulaşan bazı eylemler şunlar:

HÖC'ün çağrısı ile, 28 Haziran günü Armutlu, Nurtepe, Alibeyköy, Gazi Mahalleleri'nde kepenk kapatma eylemleri yapıldı. Bazı yerlerde katılımın yüzde 70'leri bulunduğu gözlemlendi.

Anadolu Yakası Göztepe Köprüsü ve Yeni Sahra üst geçide 27 Haziran tarihinde HÖC imzalı "NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak" yazılı bir pankart asıldı.

NATO Zirvesi günlerinde estirilen polis terörüne ilişkin tepkiler ve suç duyuruları da devam ediyor.

İstiklal Caddesi'nde eylem yapan KESK'lilere polisin saldırısı ve bir göstericinin ağzının içine kadar sokulan spreyle gaz sıkılması hatırlanacaktır. İşte bu terörü yaşayan Eğitim-Sen üyesi Ali Güneş ve Eğitim-Sen 2 No'lu Şube, 7 Temmuz günü bir basın açıklaması yaparak Şişli Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundular.

Bir başka açıklamada da 1 Temmuz günü Bursa'da yapıldı. Protesto eylemlerinde gözaltına alınanların serbest bırakılması için Bush ve NATO Karştı Birlik tarafından yapılan eylemde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, NATO Dağıtılsın Üsler Kapatılsın" dövizleri taşındı.

1 Temmuz günü yapılan bir başka basın açıklaması da İHD İstanbul şubesindeydi. Alınları, Devrimci Demokrasi, Kaldıraç ve Kızıl Bayrak polis terörünü protesto ettiler.

Şehitler Gösteriyle Selamlandı

30 Haziran tarihinde Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde, DHG'li-ler tarafından, DHKC şehitleri için korsan eylem yapıldı. Akşam saatlerinde üç ayrı noktada molotof kokteylleri ile yollara barikat kuruldu. DHG'liler "Ümudun Adı DHKP-C, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, NATO Yıkılacak Halklar Kazanacak, Bekir Baturu, Hüseyin Çukurluöz, Hasan Hüseyin Boyraz, Semiran Polat Ölümsüzdür" sloganları atıldılar. Yaklaşık yarım saat süren eylem sloganlarla bitirildi.

Semiran Polat Anıldı

Semiran Polat'ın ailesi, İskenderun'daki evlerinde 3. gün yemeği verdi. 28 Haziran günü verilen yemekte ailenin geleneklerine uygun tören yapılırken, Antakya TAYAD'lı Aileler de ailenin yanibaşındaydılar.

Hasan Hüseyin BOYRAZ

2004 / Tokat / Gerilla Şehidi